

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
PLAYER

SOLDIERS OF ANARCHY

NIKKI J SUMMERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı Materyali

THE PLAYER

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Öne çıkan tüm ticari markalar, ürün adları veya isimlerin ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır.

Telif hakkı 2023 Nikki J Summers'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu eserin hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Bu kitabın CIP kaydı British Library'den temin edilebilir.

Düzenleme / Düzeltme: Lindsey Powell Liji Editing'de.

Caroline Stainburn

İç tasarım ve formatlama: Lou J Stock

THE
PLAYER

S O Ł D I E ĩ 0 £ ß W ß Ø C H ¥

NI K K I J S U M M E R S

İçindekiler

[Nikki J Summers yazarının diğer](#)

[kitapları](#)[Playlist](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Sonsöz I](#)

[Sonsöz II](#)

[Yazar Hakkında](#)

Nikki J Summers Yazarının Diğer Kitapları

Anarşinin Askerleri Serisi

[Psy cho Azrail](#)

[Joker Oyuncu](#)

[Hırsız](#)

Kum Diyarı'nın Asileri Serisi

[Hain Kalpler](#)

[İşkence Ruhlar](#)

[Görmüş](#)

[Parçalanmış](#)

[Zihinler](#)

Tek Başına

[Luca](#)

[Bu Zalim Aşk Aşkı](#)

[İncitti](#)

Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

Yetişkinlere yönelik içerik nedeniyle yalnızca 18 yaş üstü okuyucular için uygundur.

THE
PLAYER

Çalma Listesi

SPOTIFY'DAN INDIRILEBİLİR

[The Player Spotify](#)

Bir Canavar Yarattınız - Bohnes
Çağırma - Uyku Simgesi
A Grave Mistake - Ice Nine Kills She's
so Mean - Matchbox Twenty Fleabag -
YUNGBLUD
Lovely (feat. Charlotte Buchholz) - Time, the Valuator, Charlotte
Buchholz
Can You Feel My Heart - Bring Me The Horizon
THE DEATH OF PEACE OF MIND - Bad Omens
Alkaline - Sleep Token
GECENİN ORTASI - Sevgisiz Sebep -
Hoobastank
Just Pretend - Bad Omens
God Put a Smile upon Your Face - Coldplay Never
Know - Bad Omens
Iris - Goo Goo Dolls

Tetikleyici Uyarı

Lütfen Oyuncu için aşağıda listelenen tetikleyici uyarıları okuyun ve dikkate alın. Bu karanlık, kanunsuz, tutsak, yavaş yanan bir romantizm hikayesidir. Ayrıca İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır; bu nedenle yazım ve dilbilgisi Amerikan İngilizcesinden farklı olacaktır.

- Açık işkence sahneleri (kanunsuzlar)
- İlaçlama
- Adam kaçırma
- Zorla hapsedme
- İşkence ve akıl oyunları
- Cinayet
- Şiddet
- Gore
- Korku maskelerinin kullanımı (şiddet için)
- Maskeler kullanarak rol yapma (şiddet içermeyen)
- Çocuk zulmü ve ihmali (bir tarihi sahne)
- Tarihsel çocuk cinsel istismarına atıfta bulunuluyor ancak sayfada detaylandırılmıyor (açıklayıcı sahneler yok)
- Cinsel içerikli sahneler (kahraman ve kadın kahraman arasında)

"Bana yaptığın her korkunç şeyi anlat ve yine de seni sevmeme
izin ver."

Edgar Allan Poe

Önsöz

GÖREVLİ

"İşten erken çıkabilirsin, Isaiah. Bu gece kapıyı kilitleyeceğim," diyor ama düşünceli sözleri, tozlu, şirin küçük kitapçıya dikkatle bakarken gözlerini kaplayan şeytani pusla tam bir tezat oluşturuyor.

Onun gitmesini istemiyor.

Gerçekten istemiyor.

Birkaç dakika erken gitmesine izin vererek kibarlık yaptığını sanıyor.

Belki de gelecek için ona yağ çekiyordur?

Ama aklından geçenler hiç de nazik değil. Her zaman gizli bir nedeni vardır ve bu genellikle dükkanın penceresinden görebildiğim sonbahar gecesi gökyüzü kadar karanlıktır.

Isaiah'ın kalmasını istiyor.

Her gün zihninde dönüp duran pisliği, olduğu gibi dışa vurmak istiyor. Kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben biliyorum. Kafasından neler geçtiğini çok iyi biliyorum.

Ama bu olmayacak. Bu gece olmayacak.

Hiçbir zaman olmayacak.

Buna asla izin vermem.

"Emin misiniz Bay Wilson? Bana ihtiyacınız olursa kalabilirim." Cevap veren ses tatlı ve masum, hak etmediği bir yere güven veriyor. Bu onun beslendiği türden bir ses, tıpkı konakçısının kanını emen bir virüs gibi.

Bu geceyi seçtiğim için memnunum. Zaman onu yaşlandırmış olabilir ama değiştirmemiş. Şeytan birçok kılığa girer ve görünüşe göre sade ve sıkıcı, yaşlı kitapçı da bunlardan biri. O kadar sıkıcı ki çifte hayat sürmesi mümkün değil, değil mi?

Yanlış.

"Hayır, Isaiah. Sorun değil," diyor, gözlerinde isteksizlik yanıyor olsa da. "Sadece bir müşteri kaldı. Sen in. Ben idare edebilirim."

Kimsenin izlemediğini düşünerek pantolonunun içinde kendini ayarlayarak kıvrınması, onun nasıl bir adam olduğunu gösteriyor. Ahlaksız, sapık ve her yönden ahlaksız. İcabına bakılması gereken bir haşarat.

Kitapçının köşesinde dururken, ellerime nasıl oynadığına bakıp kendi kendime gülümsemeden edemiyorum. Bu gece onu nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yok ve ben de bundan hoşlanıyorum. Cehalet mutluluktur, en azından benim için. Cehaleti onu yakaladığında bunu pek de mutluluk verici bulacağını sanmıyorum.

Frankenstein'in ciltli kopyasını raftaki yerine geri koyuyorum, parmağımı çeneme vurarak düşüncelere dalmış gibi yapıyorum. Ama düşünmüyorum; zihnim boş bir mağara, onun çığlıklarıyla dolmayı bekleyen bir karanlık. Bedenim sakın görünebilir ama varlığımın her zerresi çığlık atıyor, bir ölüm perisi gibi feryat ediyor, canavarın kafesinden çıkması için yalvarıyor. Bunun için uzun süre bekledim. O canavar daha fazla kafeste kalmayacak ama birkaç dakika daha beklemekten zarar gelmez. Ve ah, her zaman istediğim her şeyi elde etmeye bu kadar yakın olmak ne tatlı bir işkence.

Bu gece son kez açılıp kapanırken kapının üstündeki zilin tıngırtısı tüylerimi diken diken ediyor. Sakladığım şeyin uğursuzca tatmin edici görüntüleri kafamda oynaşüyor. Sadece bu bile beni heyecandan titretiyor.

Her şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyor.

Her şeyi hallettim; taş üstünde taş kalmadı.

Bugün erken saatlerde mağazanın içindeki ve dışındaki güvenlik kameralarını devre dışı bıraktım. Tüm telefon hatları kesildi ve onun haberi olmadan cep telefonu şu anda cebimde sessiz modda duruyor, ama onu daha sonra imha edeceğim. Dükkân sahibi Bay Wilson'ın işi bitti. Daha iyi bir adamın başına gelemezdi.

Vedanı et Wilson. Gittiğinde kimse seni özlemeyecek.

Geride durup bir süre daha gölgelerin arasında gizlenerek onu izliyorum, mesaisinin son birkaç dakikasını doldurup kasayı kapatmadan önce etrafı toparlıyor. Bu üzücü eski rutini yapmasını sayamayacağım kadar çok kez izledim. Ben de

Normal, sıradan, namuslu bir adam gibi hayatını sürdürürken onu gözetliyordum. İyi bir oyuncuydu, hakkını vermeliyim ama çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Tekrar eski numaralarına dönmesi uzun sürmeyecekti ve ben bunun olmasına izin veremezdim, *vermeyecektim*. Gücü geri almanın zamanı gelmişti.

Bana sırtını dönüyor ve tezgâhın arkasına yığılmış birkaç kutuyla meşgul oluyor. Ben de o anı seçtim ve bir amaç uğruna kapıya doğru ilerledim.

Üç... İki...

Bir...

Gösteri zamanı.

"İyi akşamlar," diye sesleniyor, ben olduğum yerde dururken, yüzüme hınzır bir sırıtma yayılıyor.

Birazdan ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına bayılıyorum. Bu benim en sevdiğim kısım.

Gitmiyorum Wilson. Daha yeni başlıyorum.

Bunca zamandır elimde tuttuğum, daha doğrusu sakladığım parlak, altın şeytan maskesini alıp yüzüme geçiriyorum. Ay ışığında parıldamasını seviyorum, ayağa kalkıp alacakaranlık gökyüzüne bakarken, bir an için gelecek olanın beklentisinin tadını çıkarıyorum. Bu his enfes; ölüm sadece rahatsız edici, boş bir nefes uzakta.

Dikkatlice kapının kilidini çeviriyorum ve ardından perdeyi indiriyorum. Şansıma, vitrinler kepenklerin arkasına gizlenmiş, dükkânda olup bitenleri dışarıdaki insanlardan koruyor. Gözlerden uzaktayız, yalnızız ve her şey mükemmel.

Yavaşça, maksimum etki için, onunla yüzleşmek üzere dönüyorum.

Damarlarımdaki kan artık serbestçe akıyor, kalbim sabit bir şekilde atıyor, göğsümden kulaklarıma ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar yankılanıyor. Beni görmesi için sabırsızlanıyorum. Sadece kurbanınızın gözlerinde yüzen korkuyu içmekten gelen o tatlı adrenalin atışını hissetmek istiyorum. İtiraf ediyorum, ben bir keşim. Ve seçtiğim uyuşturucu bunun gibi hasta herifleri alaşağı etmek. Dehşetten besleniyorum, başkalarına kolayca yaşattıkları dehşetten. Ama bugün değil. Ne?

ve Wilson bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenmek üzere.

Bir saniye geçti, sonra başını kaldırdı, kilitli kapının önünde durup başımı yana eğerek ona baktığımı fark edince vücudu hafifçe geriye doğru sarsıldı. Önce şaşkınlık, sonra kızgınlık, ardından da bana dik dik bakarken gözlerinde titreşen öfke.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye kekeliyor, kendinden emin görünmeye çalışırken sesi ona ihanet ediyor, ama bunun bir yalan olduğunu söyleyebilirim; soğukkanlılığı sarsılıyor. Boğazını katran kaplamış gibi aşırı yutkunmasından belli oluyor. Sakin kalmaya çalışırken korkusuyla savaşıırken ellerinin titremesinden belli. Bir de gözlerindeki o belli belirsiz seğirme var, o kadar belli belirsiz ki çoğu insan bunu fark etmez ama gözlerini kısarak bana bakarken orada olduğunu biliyorum. Onun tepkilerini herkesten iyi bilirim.

Seçeneklerini değerlendiriyor.

Savaş ya da kaç.

Komik olan şu ki, hiçbir seçeneği yok.

Uçmak işe yaramaz. Ben genç ve formdayım, o ise yaşlı ve kilolu.

Dövüşmek beni sadece intikamımı alırken daha da sadist olmaya teşvik edecek, ki dürüst olmak gerekirse, onun için hazırladığım şeyin berbat ötesi olduğunu düşünürsek bu zor olacak.

Maskenin arkasından sırtıyorum. Wilson'ın ne için ya da neden burada olduğuma dair en ufak bir fikri yok. Benimle nasıl yüzleşeceğini bile bilmiyor. Nasıl ayağa kalkacağını ve erkek olacağını.

Zaman ne kadar da değişti.

Artık üstünlüğü ele geçirmeyi seviyorum.

Sırtıyorum, birkaç adım atıyorum ve sonra duruyorum, pişmanlıkla başımı yavaşça sallıyorum ve "Ah, Wilson." diyorum.

"Cadılar Bayramı için çok erkencisin" derken gözlerini benimle ilgili bulmacayı çözmeye çalışır gibi kısıyor. Sonra kapıyı işaret ederek beni önemsiz biriymişim gibi başından savmaya çalışıyor. "Hadi, çık dışarı. Siktir git. Oyun oynamak için çok meşgulüm."

Oyunlar.

*Wilson eskiden oyun oynamayı
severdi. Sanırım ona hatırlatmam
gerekıyor.*

"Ama Wilson," diye alay ediyorum. "Oyunlarım daha yeni başlıyor ve senin *benimle* oyun oynamak için asla çok meşgul olmadığını biliyorum."

Az önce söylediklerimi anlamaya çalışırken kaşlarını hastalıklı bir merakla çatıyor. Ve birkaç yavaş, ölçülü adım daha atıyorum, bedenim beklentiyle uğuldarken gözlerim ona odaklanmış durumda.

Şimdi daha hızlı nefes alıyor, dudaklarını yalarken gözle görülür bir şekilde nefes nefese kalıyor ve sonra tekrar yutkunmaya çalışırken kalın boynu şişiyor. Varlığım ağzını kurutuyor. Dehşeti artıyor ve nabzının zonkladığını görebiliyorum, durmayan bir yük treni gibi içinden akıp gidiyor. Yakında, bu onu patlatacak. Bunun olması için sabırsızlanıyorum. Korkunç gösterileri severim.

"Oyun oynayacak havada değilim," diye tersliyor, ellerini tezgâhın üzerine koyup öne doğru eğilerek kendini olduğundan daha heybetli göstermeye çalışırken siniri yükseliyor. Bana çelik gibi sert bir bakış fırlatıyor ve ben de elimde olmadan başımı geriye atıp zayıf hareketine gülüyorum.

"Oh, hadi ama. *Benim* tanıdığım Wilson bu değil." Bir adım daha atıyorum. "*Benim* tanıdığım Wilson oyun oynamayı sever." Yıllardır peşimi bırakmayan kelimeler dilimden özgürce dökülürken, gözlerim maskenin ardında kısılıyor. "Benim için hazır mısın *ufaklık*?"

Farkına varması ona bir şimşek gibi çarpar ve boncuk gözleri yuvalarından fırlar. Sonra başını şiddetle sallar, ağzının kenarlarından kokuşmuş tükürükler uçuşurken, "Hayır, hayır, hayır," diye tekrar tekrar nefes alır ve karşısında duran hayaletin gerçek olmadığına kendini ikna etmeye çalışır.

"Evet, *Wilson*." Yavaşça başımı sallıyorum. "Yoksa... iğneli penis mi demeliydim?" Hayaletimin onu bu kadar kötü etkilediği gerçeğinden zevk alarak daha uzun duruyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye ekliyorum şeytani bir kıkırdamayla.

"Neden yapmadım? Nasıl? Olamaz..." Kekeleyerek bir adım geri atıyor, zihni karışırken ve gözleri panikten kararırken vücudu beceriksizce arkasındaki raflara çarpıyor. "Ama sen... sen öldün. Öldüğünü söylediler."

"Ben öldüm," diyorum, kasadan tek çıkışını engellemek için hareket ediyorum. "Ve tüm bunlar"-kendimi işaret ediyorum, ellerim hareket ediyor

vücudumda yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor-"sadece senin sikik hayal gücünün bir ürünü."

"Ne istiyorsun?" diye bağıyor, elleri körü körüne bir şey arıyor, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey.

Çok geç, pislik. Zamanın doldu.

"Arayı kapatmak eğlenceli olur diye düşündüm." Vücudum hareketsizleşirken kollarımı kavuşturuyorum. Duyularım tetikte ve saldırıya hazır ama zihnim sakin, işlemek üzere olduğum günahlarla barışık.

Kefaret terazisinin yeniden dengelenmesi gerekiyor ve ben de bunun için buradayım.

İntikam zamanı.

"Bu gece kendi oyunumu oynamanın eğlenceli olacağını düşündüm," diye ekliyorum. "Hoşuna gider mi *Wilson*? Değişiklik olsun diye *benim* oyuncağım olmak ister misin?"

Omuzlarını dikleştirerek küçümsüyor, odayı yanlış okuduğu belli. Burada hiçbir gücü yok.

"Buraya geldiğine pişman olacaksın. Bunu sana ödeteceğim," diye bağıyor ve dövüşmeye hazır bir şekilde bana doğru hamle yapıyor.

"İşte burada yanılıyorsun," diye sakince cevap veriyorum, iğneyi cebimden çıkarıp sertçe boynuna saplıyorum. Pistonu aşağı doğru iterken içimden yüce bir tatmin dalgası geçiyor ve yere düşerken iğneyi etine batırıyorum. "Bunu ödeyecek olan sensin. Ve seninle birlikte ödeyecek birkaç arkadaşın var. Çoğu şu anda bizi bekliyor." Eğildim ve beni duyamasa da son kısmı kulağına fısıldadım. "Seni kendi varlığından pişman olacak şekilde yaşatacağım *Wilson*. Hayal edebileceğin en kötü, en berbat ölümü hak ediyorsun ve inan bana, bunu *çok* hayal ettim. Ama bugün olmayacak. Gerekli gördüğüm sürece acı çekmeni sağlamak için buradayım. Artık kontrol bende. Bu benim oyunum. Hazır mısın, *Wilson*? Benimle yüzleşmeye hazır mısın? *Taskmaster*'ı alt etmeye hazır mısın?"

Birinci Bölüm

"Evet, Bryony, genel bir okuma mı istiyorsun yoksa bu gece daha spesifik bir şey mi arıyorsun?" Kapalı perdeler ve oturma odasındaki loş ışığa rağmen Paula'nın beynindeki çarkların fazla mesai yaptığını görebiliyordum, gözlerinde bir parıltı belirdi. "İstersen bunu aşk hayatına göre uyarlayabilirim?"

Ve işte oldu.

Çok tahmin edilebilir biriydi.

Annemin en yakın arkadaşı Paula, annemin yemek masasında karşıma oturmuş, ay yıldız işlemeli masa örtüsünün üzerine kristallerini kayıtsızca yerleştirirken masummuş gibi davranıyordu. Saçları, taktığı çiçekli saç bandının ehlileştiremediği vahşi kahverengi bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Melek gibi, bohem, yetmişli yılların çiçek çocuğu gibi görünüyordu. Ama sonra uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı ve hınzırca sırıtarak aklında melek gibi düşüncelerden başka bir şey olduğunu gösterdi.

Annem işle ilgili bir seminer için gece dışarıdayken ben aylık okumam için buradaydım ve bu seanslara hep aynı şekilde başlardık. Paula aşk hayatımı ima ederdi; ben de onu geri çevirmeye çalışırdım. O da benim isteklerimi tamamen görmezden gelir ve yine de bana anlatırdı. Gerçi anlatacak pek bir şey yoktu. Sanırım benim ve iki kız kardeşimin üzerinden yaşamaya çalışıyordu. Gerçi bu konuda benden pek heyecan duymazdı. Bugünlerde aşk hayatım romantizmden çok korkudan ibaretti.

Zihnime sızan çirkin görüntülerle savaşıırken yüzümün buruşma tehdidini gizlemeye çalıştım. Bunun yerine ona kibarca gülümsedim ve "İkimizin de bu gece o kadar karanlığa gitmeye hazır olduğunu sanmıyorum Paula. Belki de en iyisi genel bir okuma yapmaktır."

Ama Paula o kadar kolay pes etmedi. Başını yana eğdi ve biraz daha zorladı.

"Oh, saçmalama. Seni neyin beklediğini öğrenmek her zaman hoşuma gitmiştir ve bu karanlık bir şey değil. Aşk asla karanlık değildir. Bir de şu haline bak! Uzun, siyah saçların ve o muhteşem yüzünle çok güzelsin. Bana genç Mia Sara'yı hatırlatıyorsun."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ayrıntıya girmedim ve belli ki bu konuda bilgisiz olmamı umursamadı.

"Bundan en iyi şekilde yararlanmalısın," diye devam etti. "Keşke otuz yaş daha genç olsaydım. Yemin ederim, gençlik gençlerin elinde heba oluyor." Bu konuda onunla aynı fikirdeydim. "Peki, sen ne düşünüyorsun tatlım?"

Kimseyi rahatsız etmek istemezdim, özellikle de konu aşk hayatım olduğunda, ama bu benim de irdelemek istediğim bir şey değildi. Erkekler konusunda şansım pek yaver gitmemişti ama bunun üzerinde durmazdım. Çok fazla acı çektim ve her seferinde biraz daha sertleştirdim.

Son ilişkim aylar önceydi ve gerçekten kötü bitmişti. Dövme dükkanında birlikte çalıştığım bir adamla görüşüyordum. Bana bir prenses gibi davranıyordu ve ben de onun doğru kişi olduğunu düşünüyordum. Ta ki arka taraftaki depoda müşterilerimizden birine sakso çekerken yakalayana kadar. Daha da kötüsü, ona aldığım tişörtü dişlerinin arasına sıkıştırmış, başını öne eğmiş, önünde diz çökmüş kadının sikini yalamasını izliyordu. Hayatımda harcadığım en kötü yirmi pounddu.

Kapıda duran bana şöyle bir baktı ve bir hata olduğunu, görüldüğü gibi olmadığını söyleyerek onu itti. Bana neler olduğu gayet açık görünüyordu ve ben de kapıyı yüzüne çarpıp dükkâna geri dönmeden önce ona bunu söyledim. Kendimi aşağılanmış hissediyordum ama ağlamayacaktım. Yavaş ve derin nefesler alırken gözyaşlarımı içimde tuttum, beynimdeki sisin dağılmasını ve doğru şeyi yapmam için bana yol göstermesini umdum.

Birkaç dakika sonra diğer kız dışarı çıktı, gözyaşlarını silerken siyah rimeli yanaklarından aşağı akıyordu.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi, kelimelerin üzerinde tökezleyerek, doğrudan bana bakmadan. "Bana bir kız arkadaşı olduğunu söylemedi. Çok üzgünüm. Bilseydim yanına gitmezdim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Midemdeki hastalık hissine ve içimi yakan öfkeye rağmen ona kızamıyordum. Gerçekten kızamadım. İkimizi de sikip atmıştı. Bu onun suçuydu, onun değil. İnsanlar her zaman diğer kızı yargılamakta çok hızlıdır ama ilişkisi olan oydu. "Öyleydi" önemli kelime. Bana bir özür borçluydu ama bunu beklemek için nefesimi tutmayacaktım.

"O bir pislik." Omuz silktim, olduğumdan daha az etkilenmiş gibi davrandım ve o da başını salladı, burnunu çekerek önümde durdu, cehennem kadar garip görünüyordu. "Al," dedim, resepsiyondaki kutudan bir mendil alıp ona uzattım. "Onun için ağlamaya değmez."

Mendili aldı ve gözyaşlarını sildi, sonra da burnunu sildi.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu ıslak, topak topak kirpiklerinin arasından bana bakıp kaşlarını çatarak.

"Öfkemi şuradaki şerefsiz için saklıyorum." Başımla arkasındaki kapıyı işaret ettim. "Bunu hak eden o." Hak ediyordu da. Ama yalan söyleyip onun burada olmasının beni rahatsız etmediğini söyleyemezdim.

Gülümsemeye çalıştı ama benim yanımda çok gergin olduğu için dudakları titriyordu ve bir bakıma onun için üzüldüm. Belli ki gitmek istiyordu. Onu suçladığımı söyleyemem. Burası benim de şu anda olmak istediğim son yerd.

"Onu tekrar görmeyi planlıyor musun?" Yanımdan geçip gitmesine izin vermek için kenara çekilerek sordum. Ne yapacağı ona kalmıştı ama merakıma engel olamayıp bu soruyu sordum.

"Tanrım, hayır," diye karşılık verdi. "Sen bizi bulduktan sonra sikini ısırp koparmadığım için şanslı olduğumu söyledim ona. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sen aptal değilsin," diye cevap verdim üzgün bir şekilde, başımı sallayarak. "O aptal."

Başını salladı ve gitmek için kapıya yöneldi; omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Bu şekilde çıkıp gitmeyecektim.

Başım dik bir şekilde gidecektim.

Ben de öyle yaptım ama ona kaybettiklerini hatırlatacak kalıcı bir şey bırakmayı da ihmal etmedim. Evine geri döndüm ve boxer'ına biber serptim ve çekmecelerindeki her çorap için bir çorabın parmaklarını kestim. Sonra tüm ampullerini söktüm ve kullandığı Netflix hesabımın şifresini değiştirdim.

Küçük bir şeydi, biliyorum, daha fazlasını da yapabilirdim ama tutuklanmak istemedim. Onun için hapis yatmaya değmezdi.

Daha sonra bunun beni ilk aldatışı olmadığını ve dükkândaki herkesin bunu bildiğini öğrendim. Bana söylememiş olmaları beni onun yaptıklarından daha çok kızdırdı. Onların arkadaşım olduğunu düşünmüştüm ve bu yüzden işimi bıraktım. Yürüyerek çıktım ve arkama bakmadım.

Sadakat benim için çok önemli ama dürüstlük de öyle. Eğer buna sahip değilseniz, hiçbir şeye sahip değilsiniz demektir. Neyse ki patron tüm bu dramın farkına vardı ve bana Sandland'deki diğer mağazasında bir iş teklif etti. Aletini pantolonunun içinde tutamayan bir adam yüzünden iyi personelini kaybetmek istemediğini söyledi. Neyse ki o pislik yüzünden gururum dışında bir şey kaybetmedim ve zırhımda yeni bir çatlak kazandım. Taşımaktan bıktığım bir zırh, ama hayat bu, sanırım. Bu hayatta beyaz atlı prensinizi bulmak için pek çok kurbağa öpmeniz gerekiyor ve ben de epeyce öptüm.

"Dünyadan Bryony'ye," diye şarkı söyledi Paula, beni şimdi ve buraya geri çekerek. "İçeri gel, Bryony." "Genel bir okuma istediğine emin misin?" diye sorduğunda ona sıırttım. Paula dikkatle bana baktı ve bir yanıt bekledi.

Uzun, siyah saçlarımı omzuma attım ve kendimden emin bir şekilde dik oturdum. Bu, o hıyarın düşüncelerime sızmasına son kez izin verişimdi. İleriye ve yukarıya, benim sloganım buydu.

Her zaman yaptığım gibi ona arsızca göz kırparak ve o gözlerini kaçırmaya çalışırken şakacı ve rahat görünmeye çalışarak, "Evet, genel olsun," dedim. "Hadi devam edelim," dedim ve masanın öbür ucuna uzanıp elini rahatlatıcı bir şekilde sıktım.

Birkaç derin nefes aldı ve kendisine gelen şeye odaklanmak için gözlerini kapattı. Ben de arkama yaslanıp sessiz kaldım ve ona ihtiyacı olan huzuru verdim.

"Tamam." Uzun bir nefes verdi. "Sana doğru gelen bir özür olduğunu anlıyorum. Birisi söylediği ya da yaptığı bir şey için özür dilemek istiyor ya da belki de size yakın biri tarafından yanlış yapıldığını hissediyorsunuz. Size üzgün olduklarını göstermek için çabalıyorlar. Bu mantıklı mı?"

Bir cevap mırıldandım. Bir özrü hak ettiğim birkaç kişi aklıma geliyordu. Yine de bu konuda nefesimi tutmayacaktım.

"Ve bir arkadaşınızla gerginlik yaşadığınızı hissediyorum, ya da potansiyel bir partner olabilir mi?"

Ve işte oradaydı, potansiyel bir partner. Gözlerimi devirdim, kendi gözleri kapalıyken beni göremediği için minnettardım.

"Çok bağımsızsın, Bryony," diye devam etti. "Her zaman öyleydin, ama eğlenceli olmana ve herkese ne kadar rahat olduğunu söylemene rağmen, kontrolü istiyorsun. Her şeyin kendi istediğin gibi olmasını istiyorsun."

Paula'yı severdim ama bu benim için yeni bir bilgi değildi. Bu dünyada geçirdiğim yirmi dört yıl boyunca beni tanıyordu ve bağımsız olmam eski bir haberd. Çoğunlukla ortalıkta olmayan bir baba ve karnını doyurmakta zorlanan bir anneyle büyüdüğüm için sık sık küçük kız kardeşim Shelley'ye bakmak zorunda kalıyordum. Ben ve ablam Kate, her zaman ona göz kulak olur, okuldaki zorbaları korkutur, kendi başına yapamayacak kadar küçükken ona yemek yapardık. Hatta sırayla ona yatmadan önce masal bile okurduk. Annem elinden geleni yaptı ama iki işte birden çalışmak zorundaydı ve her şeyi yapamıyordu. Bağımsızlık bizim evde erken yaşta öğrenilen bir şeydi.

"Oh, bekle. Bekle." Paula elini kaldırdı ve derin bir nefes daha alırken omuzlarının hafifçe kamburlaştığını fark ettim, ama sonra ifadesi sakinlikten korkuya daha yakın bir şeye dönüşürken üzerine karanlık bir örtü çökmüş gibiydi. Odadaki soğuk atmosfer aniden değişti, ürkütücü ve tekinsiz bir hal aldı. Paula asla ürkmezdi, bu yüzden onu şu anda görmek biraz sinir bozucuydu.

Tanrım, ne görmüştü?

Beni rahatlatmak için belli belirsiz bir gülümseme takındı ama bastırdığını gördüğüm ürperti ve kollarını diken diken eden tüyler ensemdaki tüyleri diken diken etti ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Gördüklerini anlamaya çalışırken başını hafifçe yana eğdi ama bunun iyi bir şey olmayacağını söyleyebilirdim.

"Dikkatli olmalısın," dedi aniden ve kalbimin teklediğini hissettim. Ona boş gözlerle baktım, detaylandırmasını bekliyordum.

Yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Etrafında karanlık güçler var. Çok karanlık. Bir tehdit." Durakladı ve ekledi: "Seni korkutmak istemem Bryony ama gerçekten dikkatli olmalısın. Biri seni izliyor. Kötü biri."

Dilimi tuttum ve ona kötü insanların hayatıma musallat olmasının benim için yeni bir şey olmadığını söyleme dürtüsüyle savaştım. Kötü insanlar tanırdım. Birçoğunu tanıyordum. Merivale'de büyüdüğünüz için iyi ve kötü insanların kim olduğunu biliyordunuz. Onlardan birkaçıyla da çıkmıştım ama bu kısmı paylaşmamaya karar verdim.

"Onlara güvenemezsin. Uzak durmalısın," diye ısrar edince tekrar öne doğru eğildim ve elimden geldiğince onu yatıştırmaya çalışmak için elini okşadım.

"İyi olacağım," dedim ama o sadece başını salladı.

"Hiç bu kadar karanlık bir şey görmemiştim."

"Sana aşk hayatımdan uzak durmanı söylemişim," diye şaka yaptım.

Ama Paula'nın yüzü allak bullak oldu, başka bir dünyada kaybolmuştu ve görünüşe bakılırsa bu onun için hiç de kolay bir şey değildi.

"Şaka yapmıyorum, Bryony," diye azarladı. "Bu ciddi bir mesele."

"Biliyorum. Ciddiyim Paula." Onu üzdüğüm ya da kararsız biri gibi görüldüğüm düşüncesiyle suçluluk duygusu kapladı içimi.

Bir an için onun bilgileri süzmesini izledim. Kız kardeşim Shelley yakın zamanda Brinton Malikânesi'nin askerlerinden Colton King ile nişanlanmıştı ve pek de melek sayılmazlardı. Acaba uzak durmak istediği kişi o muydu diye merak ettim, çünkü kötü haberler peşlerini bırakmıyordu ve Shelley onların yakın çevresine katıldığından beri onlarla çok zaman geçiriyorduk.

"Erkek mi kadın mı olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye devam etti Paula. "Bir kişi mi yoksa daha fazlası mı, anlayamıyorum." Konsantre olmaya çalışırken alındaki çatık çizgiler derinleşti. "Her neyse, kızgın. Yaralı bir hayvan gibi incinmiş ama kime saldırdığı umurunda değil."

Sanki lanet bir kurt adam tarafından avlanıyormuşum gibi konuştu. İyi ki ben de biraz avlanmaktan kaçınmıyordum.

"Bu *gerçekten* eski sevgililerimden birine benziyor," diye karşılık verdim. "Hayvan mı?"

Saldırgan mı? Her neyse, sanırım bununla başa çıkabilirim."

Sözümü kesmemi ve uyarılarını istediği kadar ciddiye almamı reddetmemi görmezden gelerek dudak büktü. Aslında onu dinliyordum ama benim için endişelenmesini istemiyordum. Bu yüzden ona böyle bir yanıt veriyordum.

"Nedenini bilmiyorum Bryony ama seni gözlerine kestirdiler." Bana sert bir bakış atmak için başını kaldırdı. Gözlerindeki yoğunluk ağzımı kapatmama neden oldu ve kaşınan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Bunu fark etmiş ve korku belirtisi olarak algılamış olmalı ki ekledi: "Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum. Aslında, burada masum olanın sen olduğuna neredeyse eminim. Bunun bir tür çapraz ateşte yakalanma senaryosu olduğunu hissediyorum. Bir şey oldu ve suçu sen üstleniyorsun. Ya da en azından onlar senin yapmanı istiyor."

"Bunu aklımda tutacağım, ama lütfen endişelenmemeye çalış. Eminim her şey yoluna girecek," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Ama işe yaramadı.

Paula ciddi bir endişeyle, "Aklını başına toplamalısın," diye devam etti. "Onların tuzağına düşme. Onlara güvenme."

Aptal değildim ve kolay kolay güvenmezdim.

"Beni bilirsin Paula," dedim kendime aşırı güvenerek. "Her zaman aklım başımdadır. Akıl ve gerekirse bir sustalı."

Başını salladı ama söylediklerimi duymadığı belliydi. Eğer duysaydı, bıçak taşımakla ilgili şaka yaptığım için beni azarlardı.

Gerçi bu bir şaka değildi.

Her zaman bir silah taşırdım.

Paula sessiz kaldı, ruh rehberlerini dinlemekle meşguldü ve ben de orada oturup bana şimdiye kadar anlattıklarını düşündüm. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı, *eğer* dışarıda beni izleyen biri varsa, o zaman onlara iyi şanslar derdim. Savaşmadan teslim olmazdım. Eğer biri beni yakalamak istiyorsa, ellerinde bir savaş olacaktı. Evet, bağımsızdım. Ve evet, geçmişte bazen yanlış insanlara güvendim. Ama her zaman kendimi savundum. Asla geri adım atmaz ya da üzerime gelinmesine izin vermezdim.

Paula beni uyarmaya devam etti ama ben endişelenmiyordum ve bunu ona da söyledim. Kadere inanan biriydim ve geleceğimizi yönlendirebileceğimize ve değiştirebileceğimize de inanıyordum. Hiçbir şey doğrusal değildi. En azından ben böyle düşünüyordum. Hayat bir dizi yoldu. Sadece doğru olanı seçtiğimden emin olmalıyım.

"Bazen sana duymak istemediğin şeyler söylediğimi biliyorum," diye açıkladı Paula yorgun bir iç çekişle. "Ama bunun seni etkilemesine izin veremezsin. Dikkatli ol ama korkma. Lütfen."

Sandalyemde arkama yaslandım, ellerimi masaya dayadım ve onu rahatlatmak için gülümsedim. "Korkmuyorum Paula. Ben bir Masters'ım. Biz korkmayız. Hatırladın mı?"

Paula sırtarak başını eğdi ve onaylar gibi başını salladı. Sonra tekrar bana baktı.

"Korkuyorum," dedi. "Sana bir şey olmasını istemiyorum. Sen benim ailemden birisin, Bryony. Seni korumak istiyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve sana söyledim, endişelenmene gerek yok. Bana kötü bir şey olmayacak."

Dudağını ısırdı ve ekledi, "Kate yokken onun dairesinde kaldığını, çiçekleri suladığını ve evle ilgilendiğini biliyorum ama belki de şimdilik annene geri dönmelisin?"

Başımı salladım.

"Gerek yok. Bu gece duyduklarım yüzünden hayatımdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim. Neden değiştireyim ki?" Masanın öbür ucuna uzandım ve tekrar elini tuttum. "Önüme çıkan her şeyle başa çıkabilirim. Her şey yoluna girecek. Hem Kate'in yerinde son teknoloji güvenlik var. Buradan çok daha güvenli."

Son teknoloji ürünü güvenliğin, asla kilitlenmeyen ortak bir ön kapının üzerindeki sahte CCTV kameralarından oluştuğunu ve bu kameraların yalnızca üzerlerini örten çok sayıda örümcek ağındaki sinekleri yakalamaya yaradığını eklemedim. Ama bilmediği şey ona zarar vermezdi.

İçini çekti, elimi sıktı ve sonra masanın üzerinden bana gülümsedi. "Sen annenin kızıydın, bu kesin."

Ve haklıydı da.

"Buna amin derim." Ben de gülümsedim.

Paula her zaman okumalarımızı ücretsiz yapmakta ısrar ederdi, ancak şehrin en güzel yerinde oturmuyordu ve size sırtındaki gömleği verse bile, para için mücadele ettiğini biliyordum. Ondan paramı almasını istemek anlamsızdı, reddedecekti. Daha önce de denemiştim. Ama o bir hizmet veriyordu ve para almayı hak ediyordu. Bu yüzden seanstan sonra, bardaklarımızı yıkamak için mutfağa götürürken, çantasına bir zarf para attım. Daha sonra ona mesaj atıp orada olduğunu söyleyecektim, o da zarfı oraya koyduğum için beni azarlayacaktı ama bir dahaki sefere ve ondan sonraki sefere bunu yapacaktım. Paula iyi bir insandı, en iyisiydi ve okuma ne kadar kötü olursa olsun bunu bilmeyi hak ediyordu.

İkinci Bölüm

Annemin yaşadığı yer park açısından en kötü yerdı, bu yüzden arabamı birkaç sokak ötede bırakmıştım. Yine de geri dönmek için yürümeye aldırmadım. Serin bir sonbahar akşamıydı ve yağmur yoktu. Ayrıca, bu gece için acele etmem gereken bir şey yoktu. Kate'in evinde beni bekleyen tek şey bir Netflix seti ve bir kutu dondurmaydı.

Köşeyi dönüp Coopers Close'a girdiğimde, boktan sokak lambalarına ve ne kadar karanlık ve kasvetli olduğuna lanet ettim. Buralarda yolumu biliyordum, ama bilmiyorsanız, burada tek başınıza dolaşmak istemezsiniz; o kadar karanlıktı. Sokak lambaları oradaydı ama belediye hiçbir zaman bozuk olanları tamir etmeye gelmiyordu ve çoğu da bozuktı. Böyle bir mahalleyi, yoksul bir mahalleyi umursamıyorlardı.

Neden tamir etmeye zahmet etsinler ki?

Bizimki gibi bir kasabanın temel ihtiyaçlarına yatırım yapmak onlar için boşa giden paraydı. Kaynaklarını yönlendirdikleri toplumun bir parçası değildik. Onlar için en iyisi unutulmaktı.

"Merivale'e hoş geldiniz," diye sessizce düşündüm karanlığın içinde ilerlerken. "Dünyanın geri kalanının unuttuğu kasaba."

Sokakta bir amaç uğruna yürürken sabit bir hız tutturdum, arazideki dağınık teraslı evlerin yanından geçtim. Pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmıştı, kapatılmamış olanların üzerine de sakinlerini dış dünyadan gizlemek için battaniyeler ya da eski gazeteler yapıştırılmıştı. Kaldırımların altı düzensizdi. Döşemelerin çoğu kırık ve yabancı otlar sanki bu boktan kasabanın angarya işlerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi betonu zorluyordu.

Bu saatte dışarıda kimse yoktu ve duyabildiğim tek ses, önünden geçtiğim evlerin içinde bangır bangır çalan televizyonlar, kendi ayak seslerim ve derin nefeslerimdi. Ara sıra bir polis sirenin sesi ve uzakta gürleyen trafiğin uğultusu da duyuluyordu. Ama caddede ilerlerken arabam göründü ve ona yaslanmış gölgeli bir figür de göründü.

Adrenalin dalgalanmasının midemi düğüm düğüm ettiğini hissettiğimde istemsiz bir şekilde nefesimi tuttum. Paula'nın birkaç dakika önce bana söylediklerinin yankıları beynimde fısıldarken adımlarım bir anlığına duraksadı.

Dikkatli olmalısın. Biri seni izliyor. Kötü biri.

Belki de o kötülükle tahmin ettiğimden daha erken karşılaşmak üzereydim.

Ya da belki de beni takip etmenin pek de akıllıca bir fikir olmadığını anlamak üzereydiler.

Nefesim sabit kalırken şahin gibi o karanlık figüre odaklandım. Kararlılıkla ilerlemeye devam ettim, elimi cebime soktum ve yumruğumu bıçağımın soğuk metaline kapattım. Ama en önemlisi sakinliğimi korudum, kalbimin ritmik atışı bana kontrolün bende olduğunu, gözümün korkmayacağını hatırlatıyordu. Beni topraklayan bir metronom gibi; sağlam zihin durumumu koruyan nazik, doğal bir zamanlayıcı, odaklanmamı sağladı ve bana netlik verdi. Bir avcı gibi düşünmeli ve kendime inanmalıyım, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, ben kimsenin avı değildim.

Karanlık figüre doğru yaklaşırken, yumruğum cebimde sıkılaştı, bıçağı daha sıkı kavradım, savunmaya ve saldırıya hazırlandım. Figür henüz beni görmemişti ve başını eğerek arabama yaslanmaya devam etti. Tıknaz yapısından bir erkek olduğunu tahmin ettim ama ceketinin kapüşonunu yüzüne doğru çekmişti, bu yüzden yüzde yüz emin olamadım. Yine de fark etmezdi. Kim olursa olsun, sahip olduğum her şeyle onlarla savaşacaktım. Kurban olmayacaktım.

Birkaç adım daha attım ve ayaklarım çakıl taşları ve molozların üzerinde çıtırdarken, beni bekleyen gölgemi yaklaştığım gerçeğine karşı uyardı. Arabamdan inip yavaşça bana doğru dönerken omuzları gözle görülür şekilde gerildi. Ellerini kot pantolonlarının ön kısmına sokarken kaslı kolları esnedi. Benimle yüzleşmek üzereyseler pek akıllıca bir hareket sayılmazdı ama bu basit hareketin beni yanlış bir güvenlik hissine sürüklemesine izin veremezdim. Tetikteydim ve her şeye hazırdım.

Ve sonra, ben yaklaşıp bıçağımı çekerken, ellerini ceplerinden çıkardılar ve kapüşonlarını çıkardılar. Bir anda, tuttuğum nefes, öfke ve hiddetle karışık bir rahatlamayla içimden fışkırdı.

"Ne halt ediyorsun Will?" Bıçağımı her şeye rağmen ona doğrultarak ve en vahşi bakışlarımla onu mızraklayarak tersledim. "Woah!" Teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı ve sonra başıyla kolunu uzattı. "Büyük silahları çıkarmana gerek yok, Bee."

Kolum titredi, sonra yanıma düştü. Bu gece bıçağa gerek olmayacaktı, en azından tam önümde duran adam için.

Will Stokes.

Brinton Malikânesi'nin kötü şöhretli kanunsuz askerlerinin bir üyesi ve kız kardeşimin erkek arkadaşı Colton'ın en yakın arkadaşı. Oyuncu olarak tanınırdı ama tecrübelerime göre oyununu biraz geliştirmesi gerekiyordu.

"Gecenin bir yarısı arabamın etrafında sinsice dolaşarak ne yaptığını sanıyorsun sen?" Küfür ettim, bıçağımı kapattım ve agresif bir şekilde cebime geri soktum.

Will bana ironik bir sırıtışla baktı, bileğindeki saate bakarken kaşları birbirine çarptı ve karşılık verdi, "Saat sekiz Bee. Gece yarısı sayılmaz. Ve *gizlenmek*? Sanki Viktorya dönemi İngiltere'sindeyiz ve ben de Karindeşen Jack'mişim gibi konuşuyorsun."

"Eğer şapka uyuyorsa," diye karşılık verdim.

Ama o sadece kaşlarını çattı. Sonra biraz daha pişman görünerek çenesini kaldırdı ve sordu: "Seni bu kadar ürküten ne? Bu kadar ürkek olmak sana göre değil."

"Ürkek değilim," diye karşı çıktım, kollarımı göğsümün üzerinde savunurcasına kavuşturarak. "Sadece kapüşonun altına saklanmış bir adamın arabamın yanında bir sürüngen gibi gizlendiğini görmeyi beklemiyordum."

Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı olmaktan başka bir şey olduğumu düşünmesi hoşuma gitmiyordu. Gerçi şu anda bunu göstermekte pek de iyi bir iş çıkarmıyordum. Kendimi bir an önce toparlamam gerekiyordu. Ama Will Stokes'un etrafında olmak bana hep bunu yapardı. Saçmalıklara karşı aşılmaz güç kalkanım olduğunu düşündüğüm şeyi bozuyordu ve bazen de bunu yapıyordu.

Onunla ilk kez bir Cadılar Bayramı partisinde tanıştığım da, sırf ben Küçük Denizkızı, o da Baywatch'taki Mitch gibi giyindiğim için herkesi etkilemek amacıyla beni pis bir ördek havuzuna attığını unutmamıştım.

Hiç komik değildi.

Ve hala tuzluydum.

Ama o zamandan beri ona bunun acısını çektirdim.

İşte Will Stokes buydu, herkesi güldürmeye çalışan ama herkesin gülmediği adam. İnce mizah sanatı onun için devam eden bir çalışmaydı ve beni rol yapma becerilerinden bahsetmeye başlatmayın.

"Bu gece hava soğuk," dedi, etkili olması için kollarının üst kısımlarını ovuşturdu ve bana sıırttı. "Bu yüzden kapüşonumu taktım. Ve bir sürüngen gibi gizleniyorsun? Bu biraz sert oldu. Flört etme yöntemlerim alışılmadık olabilir, ama sevgi dolu bir yerden geliyor... *sürüngenlikten* değil." Ona gözlerimi devirdiğimde ürperdi, sonra göz kırptı ve ondan nefret etmeme rağmen her zaman midemi bulandıran o ukala yarı gülümsemesini yaptı.

"Biliyorsun, fişimi kontrol ettim Will. Senin saçmalıklarından hiçbirini satın almadığıma eminim," diye tersledim, kendinden memnun, kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Benim saçmalıklarına bayılıyorsun. Ayrıca, ben olmasaydım kiminle zıplayacaktın? Gününe bir amaç katıyorum."

"Sen bir şey getiriyorsun," diye karşılık verdim, sabırsızca ayağımı yere vurarak sadede gelmesini bekliyordum. "Biliyorsun, ilk tanışmamızı asla unutmayacağım... ama... denemeye devam edeceğim." Başımı eğdim ve o da gülmeye başladı.

"Gördün mü?" Aramızı işaret etti. "Gerçekten ilham verici bir hakareten daha iyi bir şey yoktur, sence de öyle değil mi? Nadir bulunan bir güzelliştir. Birinin sana hakaret etmenin etkileyici bir yolunu bulmak için bu kadar zahmete girmesi."

"Katılıyorum," diye yanıtladım. "Buna bayılıyorum. Ve sen hakaret etmesi en kolay kişinin çünkü fırsatlar sonsuz."

"Her neyse," diye devam etti, alaycılığını görmezden geldi ve topuklarının üzerinde sallanarak aptal gibi gülümsedi. "Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Mest oldum. Ne istiyorsun?" Açıkça cevap verdim, kollarımı kavuşturup dalgın dalgın uzaklara baktım, sanki onun burada olması beni etkilemiyormuş gibi.

Etkiledi.

"Eve sağ salım vardığından emin olmak istedim."

Abartılı odaklanma eksikliğim anında değişti ve ona ters ters baktım. Bana attığı çocuksu sırtış sinir bozucuydu ama aynı zamanda içimi de kıpır kıpır ediyordu. Will Stokes, saçlarımı yolmak mı yoksa onu öpebilmek için kendime çekmek mi istediğimi bilemediğim, kafamı karıştıran bir muammaydı. O kadar sinir bozucuydu ki.

Kendi akıl sağlığım için gerçekten buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Ayrıca burası en iyi mahalle değil," diye devam etti, etrafını işaret ederek.

Sert bir meleğin yüzüyle şeytanın yanağına sahipti. Kendimi hem azgın hem de tamamen hüsrana uğramış hissettiğimde karanlık bir sokakta birlikte tıklıp kalabileceğim en kötü çocuktuk. Evet, doğru, azgın. Nedenini sormayın ama onu her önüme aldığımda, onu becermenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ama sonra onu boğmak zorunda kalacağımı hayal ederdim çünkü yaydığı ukalalık bunaltıcı olurdu. Beni bir karadul örümceğine çevirirdi ve ben buna kızmazdım. Muhtemelen bunu hak ederdi.

"Ben burada yaşıyorum," diye karşılık verdim, onunla aynı fikirde olmama rağmen kasabama yönelik suikastına meydan okudum. Ama o Brinton Malikânesi'nden geliyordu. Yargılayacak konumda değildi. Biz bir bok çukuruyduk ama onlar doğrudan cehenneme açılan kocaman bir kraterdi. "Bu da benim arabam," diye devam ettim. "Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim. Yine de duyarlılığınızı takdir ediyorum. Uğradığınız için teşekkürler."

"Asla çok dikkatli olamazsın Bee," diye cevap verdi, sanki burada olduğu için minnettar olduğuma gerçekten inanıyormuş gibi elini kalbinin üzerine koyarak.

"İşte bu yüzden her zaman bıçağımı taşıyım," diye karşılık verdim. "Daha önce de söylediğim gibi, kimin pusuya yattığını asla bilemezsin."

Kıkırdadı ve başını salladı, kaldırırma baktı ve sonra bir erkek için fazla uzun ve güzel olan kirpiklerinin altından bana geri baktı.

"Ne?" Omuzlarını silktilti. "Hayır, 'Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim' ya da 'Bu akşam için güvenliğini bu kadar ön planda tuttuğun için minnettarım, Will?' Konuşurken yüzü benimkinin önünde sallanıyor, beni sinirlendiriyor ve neden azmamam gerektiğini hatırlatıyordu. Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

"Az önce söylediğim gibi" -tatlı ve tamamen yanlış bir şekilde ona gülümsedim- "uğradığın için teşekkürler. Arabama göz kulak olduğun için ve ben bir sokak ötede annemin evini ziyaret ederken arabama yaslandığın için teşekkür ederim."

"Neden buraya park ettin ki? Hâlâ annende kaldığını sanıyordum?"

"Kate Avrupa'da sırt çantasıyla gezerken ben de onda kalıyorum. Çiçekleri suluyorum, onun yemeklerini yiyorum, elektriğini kullanıyorum. Kız kardeşlik görevlerimi yapıyorum. Ayrıca altı ay boyunca kira ödemedem yaşıyacağım."

Söylediklerim çok mantıklıymış gibi başını salladı ve sonra "Bu eve bırakılabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Şansını gerçekten zorluyordu.

"Bunca yolu seni eve bırakayım diye arabama kadar yürümemi izlemek için mi geldin?" Arabama binmeme ve onu arkamda bırakmama dakikalar kalmıştı.

"Hayır. Sana bunu vermeye geldim." Cebinden siyah bir zarf çıkardı ve bana doğru itti.

"Nedir bu?" diye sordum. Zarfı ondan alıp elimde evirip çevirerek sordum. "Bu benim için planladığın tüm pisliklerin bir listesi mi? Baktan ajandanın mı?"

"Bir planım yok," diye cevap verdi. "Sadece seni kızdırma konusunda doğuştan yetenekliyim. Şimdi oyalanmayı bırak ve aç şunu."

Ofladım, zarfı yırtıp açtım ve içindeki siyah kartı çıkardım. Karanlık sokakta üzerinde ne yazdığını görmek kolay değildi, bu yüzden cep telefonumu çıkardım ve altın kabartmalı harfleri aydınlatmak için fener kullandım.

***Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyada,
sizi olmak istediğiniz her şey olmaya davet ediyoruz.***

Mabet Yıllık Maskeli Balosunu düzenliyor ve siz de seçilmiş kişilerden birisiniz.

Orada olun, 26 Ekim Cumartesi akşamı saat 8'de.

Maskenin ardında ne yattığını öğrenmeye hazır mısınız?

"Bunca yolu bana bunu vermek için mi geldin?" Kartı önümde salladım. "Shelley ve Colton'dan zaten birer tane aldım." Gözlerinde parlayan beklenti ve heyecanın, hızla sakladığı bir hayal kırıklığına dönüştüğünü görebiliyordum.

Bazen Noel'deki bir çocuk gibiydi ve kendime rağmen, onun açıkça umduğu şekilde tepki vermediğim için kötü hissettim.

"Yani, davet edildiğimden emin olman çok hoş," dedim geri adım atarak. "Ama zaten davet edildim, yani..."

"Benim tarafımdan değil." Omuz silkti ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yere vurdu.

"Harika. Günlüğüme bakıp o gece boş olup olmadığımı bakacağım." Boştum.

Kıyafetimi çoktan almıştım.

"Oh, boş olacaksın," dedi bana bakarak, gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyordu şimdi. "Aksi takdirde, partiyi sana getireceğim."

"Peki ya yanımda birini getirirsem?" Yardım edemedim ama alay ettim

Onu.

"Harika." Kocaman sırıttı. "Eminim bizim eşsiz yöntemimizi sevecektir. istenmeyen misafirleri karşılıyor. Sanırım Devon katana kılıcını tekrar iyi bir şekilde kullanmak için can atıyor."

Asker arkadaşı Devon'la ilgili tehdidi görmezden geldim ve ona gülümsedim.

"Erkek olacağını kim söyledi?" Bunun ne tür bir karşılama gerektirebileceğini düşünürken gözlerindeki hararetin arttığını fark ettim. Grubun silah uzmanı olan Devon'ın, böyle bir durumda cephaneliğini kullanma ihtiyacı duyacağından şüpheliydim. "Tanrım, çok tahmin edilebilir birisin Will," dedim başımı sallayarak.

"Ne?" Omuz silkti, hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Düşüncelerini gün gibi açık bir şekilde görebildiğimi unutuyorsun ve hayır, fantezini beslemek için bir kız getirmiyorum. Eğer benim gibi bir kızım olsaydı

randevum olsaydı, kendi fantezilerimi gerçekleştiriyor olurum." Arabanın kapısına gitmek için yanından hızla geçtim.

"Sanki yaparsın da," diye mırıldandı. "Bu benim de içinde olmak istediğim bir fantezi..." Sonra biraz daha yüksek sesle, "Peki ya benim asansörüm ne olacak?" diye sızlandı.

Yüzümü ona döndüm ve homurdandım, "Tamam. Seni eve bırakacağım.

Ama bir şartla."

"Seni kahve içmeye davet etmem mi?"

"Hayır. Çenenin kapalı tutman şartıyla. Migrenimin tuttuğunu hissediyorum."

"Migrenle aram iyidir." Parmaklarını birbirine geçirdi ve parmak eklemlerini kırmak için ellerini çevirdi. "İyileştirici ellerim var."

"Ve bıçağımı tekrar cebimden çıkarıp sana o iyileştirici ellerini neden kendine saklaman gerektiğini hatırlatmaktan çekinmeyeceğim." Başımı eğerken kendi çarpık gülümsememi takındım ve "Ellerin kitaplığımda çok güzel dururdu. Yeni kitap ayraçlarına ihtiyacım var."

"Ben de ürkütücü olanın ben olduğumu düşünüyordum." Arabamın yolcu tarafına doğru yürüdü ve sonra ağzını hayali bir fermuarla kapatma taklidi yaptı.

"Sessizliğin en sevdiğim ses, Will. Ama duyduğumda inanacağım."

Kapıları açmak için araba anahtarımın kilidini tıklattım ve ışıklar yanıt olarak titredi. O sırada, yolun ilerisinde bir ara sokağın girişinde durmuş sigara içen birinin sigarasının turuncu parıltısını fark ettim. Ama ışıklarım sokağı aydınlattığında geri çekildi, başını eğdi ve yüzünü gizledi. Yine de bu konu hakkında daha fazla düşünmedim. Saat sekizde sokakta sigara içmek suç sayılmazdı ve kesinlikle birinin arabasına yaslanmak kadar ürkütücü değildi.

Sürücü tarafına tırmandım ama bıçağım ceketimin cebinden düşüp oluğa indiğinde çıkan tıkırtıyı duymadım. Yıllardır yanımda taşıdığım bir bıçak.

Benim güvenliğim.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

"Peki, partiye ne giymiş olarak geliyorsun?" Will tahminlerimde haklı olduğumu kanıtlarcasına sordu ve sessizlik yeminini yirmi saniye kadar sürdürdü.

"Dayanamayacağımı biliyordum," dedim hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. "Biliyor musun, bazen çeneni kapalı tutmak daha iyidir. Bırak insanlar senin cahil olduğunu düşünsünler, ağzını açıp onları haklı çıkarmaktansa," diye şaka yaptım, yüzümdeki sırıtmayı engellemeye çalıştım ama başaramadım.

"Her neyse," diye karşılık verdi. "Birini tanımak için biri gerekir." Bana doğru döndü. "Peki... sen ne olarak geliyorsun?"

"Senin en kötü kâbusun olarak geliyorum." Sırıttım.

"Annem mi?" Başının arkasını koltuk başlığına vurdu ve sonra inledi, "Bu lanet bir kabus *olacak*. Kadın ne zaman susacağını hiç bilmiyor."

"Aileden geliyor demek ki." Sokakta ilerledim, uzaklaşmak için döndüklerinde ara sokakta sigara içen gölgeye son bir kez baktım. "Daha kötüsü de olabilirdi..." Ben devam ettim. "Annem olarak gelebilirim."

"Annenin bana karşı zaafı olduğunu duydum," dedi ve ben arabayı sürerken başını çevirip yüzüme bakarak sırıttı.

"Evet," diye cevap verdim, gözlerim önümdeki yola sabitlenmişti. "Bahçemizin dibindeki bataklık deniyor oraya."

Bu onun kıkırdamasını sağladı ve sonra bir sonraki sorusuyla aptallığın yeni derinliklerine daldı.

"Belki kıyafetlerimizi eşleştirebiliriz, bilirsin, bir tema?"

Homurdandım.

"Ben on iki yaşında değilim, Will. Bu asla olmayacak. Tema falan olmayacak. Eşleştirme olmayacak. Hiçbir şey yok. Ve bu..." Ondan kendime doğru bir işaret yaptım. "Bir saniyeliğine gerçekçi olalım. Bu da asla gerçekleşmeyecek."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken odağı değişti ve fısıldadı, "Ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Esprili bir yanıt düşünmeye çalıştım. Herhangi bir yanıt düşünmeye çalıştım. Ama ne zaman Will Stokes'un yanında olsam, her zaman olduğu gibi beynim allak bullak oluyordu. Orada oturmuş, hayat kadar büyük, her şeyi kaplıyordu.

Arabamın havasını değiştiriyor ve beni onun her hareketinden, her nefesinden aşırı derecede haberdar ediyordu.

Bu yüzden ondan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Konuşmama sözünü tutmadığı için onu dışarı atmalı ve otobüse binmesini sağlamalıydım.

Sonunda, sokaklarda hızla Brinton Malikânesi'ne doğru ilerlerken nefesimin altında mırıldandığım bıkkın bir "Her neyse" ile yetindim. Bu ve mideme yerleşen huzursuz bir his bana bu maskeli balonun hatırlanacak bir gece olacağını ve muhtemelen tüm yanlış nedenlerden dolayı olacağını söylüyordu.

İşin içine askerler girdiğinde her şey kötüye gidiyordu.

Kendimi neyin içine sokuyordum?

Sanırım bunu sadece zaman gösterecekti.

Üçüncü Bölüm

GÖREVLİ

Sigaramdan bir nefes daha çekerken arabanın Coopers Close'dan hızla uzaklaşmasını izledim. Sonra onu oluğa fırlattım ve ara sokaktan aşağıya doğru yürümek için döndüm. Sona geldiğimde sola döndüm ve kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım. Bunu yapmanın güvenli olduğundan emin olduğumda, çit boyunca dizilmiş çöp kutularından birine tırmandım ve sonra çiti aşarak bir sonraki hedefimin arka bahçesine atladım. Ayaklarım çevikti, bir panter sessizliğiyle yere inerken çeviktim.

Ceketimin iç cebinden maskeyi çıkardım. Bu kez, bugünlerde daha çok Anonymous grubuyla eşanlamli olan Guy Fawkes maskesini getirmiştım ama en sevdiklerimden biriydi. Siyah ve beyaz, basit ama etkili. Başıma geçirdim, nefes alış verişimin sesi lateks tenime yaklaştıkça kulaklarımı dolduruyordu. Sonra deri eldivenlerimi çıkardım ve her iki elime geçirdim, parmaklarımı esneterek tam oturduğundan emin oldum.

Arka kapıya doğru yürüdüm, tırnak törpümü çıkardım ve kilidi açmak için kullandım. Saniyeler sonra, kolu çevirip evine kolaylıkla girebileceğim anlamına gelen o tanıdık klik sesini duydum.

Eşikten geçerken küf kokusu yüzüme çarptı. Belli ki ev haftalardır temizlenmemiştir ama irkilmedim. Nefeslerimi sığ ve sessiz tuttum. Gizlilik ve sessizlik çok önemliydi. Geldiğimi bilmesini istemiyordum çünkü ardından gelecek şok ve korkunun buna değeceğini biliyordum. Sürpriz saldırılar her zaman en iyisidir.

Her adımımı ahşap döşemeye yavaşça, dikkatlice yerleştirdim, yanlış bir adımın döşeme tahtalarını gıcırdatabileceğini ve onu varlığımdan haberdar edebileceğini düşündüm. Ama şanslıydım. Mutfakta bulaşıklarını yıkarken çanak çömlek şingirtilerinin çıkardığı seslere doğru yaklaşırken hiç ses çıkarmadım. Oturma odasının önünden geçerken kapının arkasından baktım. Televizyon açıktı ve yanında katlanır bir masa olan tek, yıpranmış eski bir koltuk vardı.

Muhtemelen yemeğini yemek için oturmuştu ama şu anda orada değildi. Tabaklarını yıkarken dünyayı umursamadan ılık çalıyordu.

Üç adım daha attım ve mutfağın kapısında durdum. Lavabonun üzerine eğilmiş, etrafındaki dünyadan habersizdi. Önünde durduğu pencere ayna gibiydi, dışarıdaki karanlık nedeniyle odadan gelen yansımalar daha belirgindi. Odaya bir adım daha attım ve maskeli yüzüm pencereye net bir şekilde yansiyacak şekilde kendimi konumlandırımdım ve başını kaldırıp beni ilk kez gördüğünde nefesi kesildi, tabağı sabunlu ellerinin arasına bıraktı. Süzgeç tahtasından bir bıçak kaptı ve bana doğru döndü.

"Sen de kimsin lan? Defol!" diye bağırdı ve sanki bir fark yaratacakmış gibi bıçağı bana doğru salladı.

Başımı yana eğdim ve ona doğru bir adım daha attım. Bıçağı göstererek, "Bu işe yaramayacak, değil mi? Sen daha ne olduğunu anlamadan o bıçağı elinden alıp boğazını kesebilirim, o yüzden bıçağı bırakmanı öneririm."

Cevap vermedi ve beni tehdit etmek için uzattığı bıçağı tutuşu, yutkunduğu ve zayıf bir şekilde yerinde durduğu için sadece hafifçe dalgalandı.

"Tabii..." Bir adım daha yaklaştım. "Bunu kanıtlamamı istiyorsun, *Mario* mu?"

"Adımı nereden biliyorsun, seni lanet olası ucube?" Uzattığı kolu, bıçağı anlamsızca havaya saplarken esnedi.

"Senin hakkında çok şey biliyorum *Mario*," diye takıldım.

"Genellikle kırbaçları bıçaklara tercih ettiğini biliyorum."

Söylediklerimin gerçekliği bir anda kafasına dank edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye kekeledi.

"Ama ben polisi aramadan önce dışarı çıkmalısın."

"Evet, öyle yap," diye cevap verdim ve yanımdaki tezgahta gördüğüm bir cep telefonunu alıp ona doğru fırlattım. Ama kıpırdamadı, gözlerini ve bıçağını bana odaklamış halde telefonun yere düşmesine izin verdi. "Polisi ara," diye ısrar ettim. "Eminim Mario ve kırbaçlarıyla oyun zamanı ve senin için çılgılık atmamdan ne kadar hoşlandığın hakkındaki hikayelerimi duymak isterler."

"Hayır..." Başını salladı, dişlerini sıkarken çenesi esnedi. "Bu doğru değil. Sen lanet bir YALANCISIN!" Kendini kaybetmeye başlamıştı, o zamanlar bana karşı olduğu iblisin anılarıyla savaşıırken sesi çaresizleşiyordu. Hâlâ olduğu şeytan.

"Evimde seni bekleyen ve tekrar tanışmak için can atacağını bildiğim arkadaşlarım var," dedim ve kolumu uzatarak onu gafil avladım ve bıçağı elinden kaptım. Eskisi kadar güçlü değildi, daha doğrusu ben artık daha güçlüydüm ve gözlerinde dehşetle geri çekilirken bıçak yere çarptı. "Her zaman takım olarak oynamayı tercih ederdin, ama sanırım şimdi benimle oynayacağını oyunlar biraz daha fazlasını gerektirecek..." Çeneme vurduğum. "Tek başına çaba."

Cevap vermesine fırsat vermedim. Şimdiden sıkılmaya başlamıştım ve bu işin bitmesini istiyordum. Evinin bok gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden burada ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi. O daha kıpırdayamadan cebimden şırıngayı çıkardım ve ona doğru hamle yaparak elimden geldiğince büyük bir güçle boynuna sapladım. Sonra o çaresizce yere yığılırken ben de çömeldim.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Yanağına bir tokat atarken şırıngayı boynunda bıraktım. Gözleri donuklaşmıştı, vücudu gevşek ve cansızdı.

Üzerine eğilerek tiksintiyle kokladım.

"Pislik gibi kokuyorsun. Seninle ne kadar çabuk ilgilenilirse o kadar iyi olur."

Biri daha gitti ve sadece birkaç tane kaldı. Ama hayal kırıklığına uğramadım.

Son koleksiyonların şimdiye kadarki en tatlı koleksiyonlar olacağını biliyordum.

Dördüncü Bölüm

onu etkilemeye çalışmak i ç i n eve dönüş yolunu akılsızca konuşmalarla doldurdu.

Etkilemedi.

Ama umurumda değildi.

Kim olduğumu değiştiremezdim ve onunla oynamayı seviyordum. Şakalaşmalarımız, ileri geri konuşmalarımız için yaşıyordum. Beni vurmaya devam etse bile, önemli değildi. Bu sadece kovalamacayı daha tatlı hale getirirdi. İnsanları kızdırmayı seviyordum ve Bryony'ye sataşmak en sevdiğim şey haline gelmişti. Onunla tanıştığım günden beri, kız kardeşlerinin yaşadıkları küçük bir şantaj sorununda yardımımıza ihtiyaç duydukları zamandan beri öyleydi. Ama artık her şey bitmişti ve sorunu çözmüş olsak da onları hâlâ etrafımızda tutuyorduk.

Ne diyebilirim ki?

Masters kardeşler bize alışmıştı.

Colton Shelley'i sahiplenmişti, yoksa tam t e r s i miydi?

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Peki ya ben?

Hayatıma girdiği gün Bryony'ye bir kez baktım, şımarık ağzını ve keskin sözlerini duydum ve onun benim olduğunu anladım. Bana cevap vermesi, benimle mücadele etmesi, beni sorgulaması ve saçmalıklarımı söylemekten korkmaması onu daha da çok istememe neden oldu. Meydan okumayı severdim ama onu alt etmek kolay değildi ve bu kızı alt etmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu. Tam anlamıyla.

Onu zamanın yüzde doksan dokuzunda kızdırdığımı biliyordum, ama bununla bir sorunum yoktu. Ondan tepki almak hoşuma gidiyordu. Bryony Masters söz konusu olduğunda her türlü ilgi iyi bir ilgiydi. Dümdüz, uzun, siyah saçları ve onunla dalga geçtiğimde küçük şirin burnunu kırıştırıp kızgın bir sincap gibi oflamasıyla kız çok etkileyiciydi. Çok güzeldi ve beni sürekli diken üstünde tutuyordu. Uğruna ölünecek bir vücuda sahip seksi küçük düşmanımdı.

Daha önce kadınları etkilemekte hiç sorun yaşamamıştım, ama onunla birlikte tüm kurallarım pencereden uçup gitti. Will Stokes'un cazibe kitabı Bryony'de işe yaramamıştı, ben de onu aylar önce ateşe atmıştım. Hepsine karşı bağışıklığı vardı, ama hepsi iyiydi. Beni peşinden koşturdukça daha da heyecanlanıyordum. Uzun bir oyun oynuyordum ve bu benim en sevdiğim oyun haline gelmişti.

Arabasını eski akıl hastanesinin yanına çektiğinde, ona "Sonra görüşürüz, günüşiğim" diyerek arabadan indim. O da bana "Önce ben seni görmezsem olmaz." diye cevap verdi. Güldüm, kapıyı çarparak kapattım ve bir adım geri çekildim.

Sandland Tımarhanesi'nin karanlık gölgesinde dururken ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve onun hızla uzaklaşmasını izledim. O gittikten sonra arkamı döndüm ve binaya baktım. Ne yaptığımızı bilerek bu yere bakmaktan hiç bıkmadım.

Bu akıl hastanesi artık bizim evimizdi, benim ve dört kardeşimin.

Varlığını takdir etmeyen bir kasabanın üzerinde nöbet tutan yüksek gotik bir simge. Geçmişten gelen kötü sırlar ve üzücü çılgınlıklarla dolu bir binaydı. Kimsenin kabul etmek istemediği bir geçmiş. Biz hariç. Eski taş duvarlardan akan tarihi seviyorduk, ona katkıda bulunmayı da seviyorduk. Buraya kendi çarpık izimizi bırakıyorduk. Ne de olsa buranın sorumlu sahipleriydik ve ne kadar rahatsız edici olursa olsun bir akıl hastanesinin her zaman anlatacak bir hikayesi olmalıydı.

Burayı bulduğumuzda yıkım için ayrılmıştı. Ancak eşsiz ikna gücümüz sayesinde kısa sürede buna bir son verdik. Artık akıl hastanesi bizim evimiz, işimiz, sığınağımızdı. Hatta ilk iki katı şehir için özel bir gece kulübü olarak açtığımızda 'Sığınak' adını kullandık. Akıl hastanesi, tanımı gereği sadece psikiyatrik destek anlamına gelmiyordu, aynı zamanda bir sığınak anlamına da geliyordu. En kötü zamanlarında buna ihtiyaç duyanlar için güvenli bir yer.

Bizim için de öyleydi.

Çoğu insanın halının altına süpürdüğü acımasız gerçekleri ifşa etmek için yaşayan beş adamdık. Bizler kanunsuzduk. Hem de çok iyilerdik ve işimizi yapmak için burayı kullandık.

Gölgelerin içine doğru ilerledim, karanlığın beni örtmesine izin vererek tımarhane şapeline açılan kapıya yöneldim. Burayı satın aldığımızda şapelin kalmasına karar vermiştik. Binanın geri kalanını yeniledik ama bir kez şapel olan her zaman şapeldir, arkadaşım Devon böyle demişti. Binanın o kısmına aşık olduğunu biliyorduk. Burayı cephaneliği olarak kullanma hayalleri vardı ve bizim için sorun yoktu. Eski bir umut sembolü tamamen farklı bir ibadet için kullanılıyor. Tanrı'nın onaylayacağından emin değilim ama o Devon Brady'ydi, Brinton Malikanesi'nin Azrail'i.

Biz kimiz ki tartışalım?

İkimiz de binaya kendi damgamızı vurmuştuk ve bu onun damgasıydı.

Eski ahşap şapelin kapılarını gıcırdatarak açtım ve içeri girdim. Hafifçe aydınlatılmış, kutsal sığınağına doğru ilerlerken Devon omzunun üzerinden bana baktı.

"Onu gördün mü?" diye sordu önündeki taş sunağın üzerine dizilmiş bıçakları parlatırken.

Her birinin üzerinde büyük bir özenle duruyor, dikkatle yerine koymadan önce tertemiz olup olmadığını kontrol etmek için evirip çeviriyordu. Bu şapelde her tür bıçak, balta, kılıç, aklınıza gelebilecek her tür silah vardı ve bazılarını muhtemelen hiç duymamıştınız. Devon orijinal ve yaratıcı olmayı severdi ve kendi yarattıklarından birkaçı duvarlarda asılı, iyi bir şekilde kullanılmaya hazırdı.

Ölüm onun için bir sanattı, zevk aldığı bir sanat ve bu cephanelik onun gurur ve neşesiydi. Azrail adını hak etmişti. Eğer bir şeyin ya da birinin icabına bakılması gerekiyorsa, Devon'ın iyi bir iş çıkaracağına güvenebilirdiniz. O en iyilerin en iyisiydi.

"Evet, onu gördüm," diye cevap verdim. "Az önce beni bıraktı." Omuz silktim ve öylece bıraktım. Detaylandırmak istemedim.

Devon cevap olarak mırıldandı ama sadece onlara odaklanarak silahlarını parlatmaya devam etti. O çalışırken ben de kilisenin eski taş duvarlarına baktım. Burası her zaman soğuktu ama vitray pencereleri ve taş oymalarıyla özel bir odaydı. Ne yazık ki güzelliği şu anda duvara zincirlerle bağlı iki adam tarafından gölgeleniyordu. Başları öne eğilmiş, çeneleri göğüslerine dayanmıştı.

Daha önce kendilerine verilenler onları zihinlerinin farklı bir tür hapishanesinde kilitli tutuyordu.

"Misafirlerimizin kendilerini evlerinde gibi hissettiklerini görüyorum," diye şaka yaparak tepemizde asılı duran gevşek bedenleri işaret ettim. Şanslıydılar, üzerlerinde hâlâ kıyafetleri vardı. Kirli tişörtler ve kot pantolonlar, çamura bulanmış spor ayakkabılar. Pek iyi bir görüntü değildi ama onları çıplak asmaktan daha iyiydi. Ama yine de, bu daha sonra gelebilirdi. Bazen aşağılanmanın ardından gelen küçük düşürücü bir işkence onlar gibi adamlara çok iyi gelir, ruhlarını temizler ve son hesaplaşmalarına hazır hale getirirdi. Tüm yürekleriyle hak ettikleri bir hesaplaşma, inanın bana. Mecbur kalmadıkça asla öldürmezdik. Ve her zaman doğru adamı yakaladığımızdan emin olurduk... yani, çoğu zaman.

Sunağın kenarındaki fırlatma bıçaklarından birini aldım ve nişan aldım, havada savurdum ve adamın kafataslarından birine çarpmasını izledim. Adam irkilmedi, sadece hayatı tükenirken onu bağlayan zincirlerin içine daha da yığıldı, bıçağın saplandığı yerden kan damlıyordu. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama öldürücü vuruşuma sıırtmaktan kendimi alamadım.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Devon öfkeyle tükürdü. "Bunu neden yaptın?" Elindeki bıçağı bir şangırtıyla yere düşürdü ve bana dik dik baktı. Yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı ve kısa süreli zaferim, bastırmaya çalıştığım utanç titreşimlerine dönüştü.

Her şeyi berbat etmişim.

Ama bunu göstermeyecektim.

"Biraz atış talimi yapıyorum," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, alttan almaya çalışarak. Beynimi devreye sokmadan harekete geçmişim. Bunu biliyordum. Çoğu zaman yaptığım buydu ama olur böyle şeyler. Olan olmuştu. Artık değiştiremezdim.

"Ondan bazı bilgiler almamız gerekiyordu. Bir şeyler biliyor olabilirdi, önemli şeyler. Artık ondan bilgi alma şansımız yok."

"Hâlâ o adam var," dedim, geri dönüp diğerini göstererek.

"Umalım da o da arkadaşı kadar çok şey biliyor olsun, yoksa bu heriflerin izini sürüp onları buraya getirmek için çok fazla zaman ve emek harcadık. Az önce şişlediğin adam bizim ana hedefimizdi. Adam'a nasıl çuvalladığınızı açıklarken iyi şanslar."

Devon kendini tutuyordu. Bana kızgın olduğu belliydi çünkü çenesi titriyordu. Ama muhtemelen bana acı çektirmenin binlerce yolunu hayal ediyor olsa da, harekete geçmiyordu. Hiç yapmadı.

"Adam aldırılmaz." Gülümsedim, dostum Adam'ın ne yaptığını öğrendiğinde kafasının içinde patlayacak nükleer bombayı bastırmaya çalıştığını hayal ettim. "Dürtü seni ele geçirdiğinde, bunun için gitmen gerektiğini biliyor."

Devon başını salladı, kızgınlık yüzüne yansımıştı.

"Takım olarak çalışmanın önemli olduğunu da biliyor," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Ben bir takım oyuncusuyum." Ben de ona sııttım. "Sadece kendi kaleme birkaç gol atmayı seviyorum."

Devon bana hançer gibi baktı.

Beni seviyordu, sadece bunu göstermenin garip bir yolunu bulmuştu.

Arkamdan kapının açılma sesini duydum, açıldığında soğuk havanın hücumunu hissettim ve sonra Colton'ın yüksek sesle, "Biz olmadan başladın. Bu çok kaba."

Arkamı döndüğümde onu, Adam'ı ve Tyler'ı kapıda dikilirken buldum.

Bütün askerler buradaydı.

Colton gözlerinde hayranlıkla ölü adama baktı. "Vay be! İyi atış," dedi takdirle başını sallayarak.

Adam sadece önüne baktı. Hayranlık yüzündeki son şeydi. Sanki ateşi çağırıp hepimizi cehennemde yakmak istiyormuş gibi bakıyor ve dişlerini sıkıyordu.

Peki ya Tyler?

Sadece başını salladı ve yanımdan geçerek şapele doğru yürüdü.

Tyler alaycı bir tavırla, "Sanırım bir Will spesiyali daha," diye mırıldandı.

"Her sıçıp batırdığın zaman için bir kuruşumuz olsaydı..."

"Paranı atari salonundaki çocuk makinelerinde harcarken çok eğlenirsin." Ben de sııttım.

"Biliyorsun..." Tyler gözlerini bana dikti. "Boşa harcadığın oksijeni yaratan bir ağaç var. Gidip onu bulmalı ve özür dilemelisin."

Colton kahkahalarla kükredi ve ben de güldüm. Tyler'ın bize alaycı omurgasını göstermesine bayılıyordum.

"Sana gidip kendini becermeni söyledim Ty," diye karşılık verdim, yüzümde kocaman bir bok yiyici sırıtış vardı. "Ama eminim sen de son kız arkadaşın gibi hayal kırıklığına uğrarsın."

Tyler cevap vermek istedi ama Adam araya girdi.

"Bu kadar flört yeter hanımlar. İşe koyulabilir miyiz? İşkence etmem gereken bir adam ve işim bittiğinde becermem gereken bir karım var. Birbirinizin etrafında dans etmenizi dinlemek bu geceki programımda yok." Bize ters ters baktı. "Ama beni kızdırmaya devam ederseniz biraz daha işkence ekleyebilirim."

Colton ellerini birbirine sürterek, "Hadi başlayalım o zaman," diye cevap verdi.

Ve işte böyle, birlikte hareket ettik, silahlarımızı topladık ve bir ekip olarak çalıştık. En iyi yaptığımız şey buydu.

Adam psikopattı. Soğuk, hesaplı, iş bitirici bir adamdı.

Devon ise Azrail tırpanını bir çentik daha atmak için can atıyordu.

Colton öldürmek için buradaydı, mizahını bıçağı herkesten daha derine, daha sert, daha sadistçe saplamak için kullanan bir şakacıydı ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapıyordu.

Ve Tyler bizim hırsızımızdı. Kafasının arkasında gözleri vardı ve siz daha orada olduğunu fark etmeden kalbinizi yerinden sökebilirdi. Sinsi bir gölge, işte Tyler buydu.

Peki ya ben?

Ben oyuncuydum.

Beni oyuna sokun, her seferinde başarılı olurum.

Bazıları insanların duygularıyla oynamayı sevdiğimi söyleyebilir ve haklı da olurlardı. Kurbanlarımızla oynamaktan, kafalarını karıştırmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Gerçek bir oyuncu kurbanlarının incinmesini umursamaz; bu onlar için bir oyundur.

Ve ben oyunu severdim.

İçlerinde en iyi oyuncu bendim.

Adam diğerk adamın zincirlerini çekerek onu uyandırmaya çalıştı, sonra yerden bir şişesuyu alıp açtı ve içindekileri adamın suratına fırlattı.

"Uyan, uyan, sikik herif," diye hırladı. "Kalkıp konuşmaya başlama zamanı. Ne kadar çabuk konuşursan, her şey o kadar çabuk biter ve hepimizin istediğı de bu değil mi?"

Adam başını iki yana salladı, sonra yan tarafa baktı ve arkadaşının yanında cansız bir şekilde asılı durduğunu gördü, bıçağı kafasına saplanmıştı ve zincirlerinin içinde çırpınmaya başladı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırladı adam ve hepimizi güldürdü.

Colton, "Bizi tehdit edecek bir konumda olduğunu sanmıyorum, *dostum*," diye alay etti. "Cehennemdeki arkadaşına katılmana üç dakika kaldı." Bana doğru başını salladı. "Will'in biraz daha hedef alıştırmasına ihtiyacı var, nişan alması şok edici olabiliyor. Ondan önceki adam" -ölü adamı işaret etti- "onu tam sikinden yakaladı." Kafatasına vurdu. "Gördüğünüz gibi yanlış kafaya sahip."

"Beni korkutamazsın," diye tısladı adam, daha sert bir şekilde debelenip duruyordu.

Adam bir adım öne çıktı, yumruğunu kaldırdı ve adamın yüzüne sertçe vurarak yana doğru sarsılmasına neden oldu.

"Lanet olası terbiyeni hatırlamalısın," diye homurdandı Adam. "Bir daha herhangi birimizle bu şekilde konuşursan Devon'ın sana katana kılıcıyla neler yapabileceğini göstermesine izin veririm. Senin gibi cahiller için o bir samuray kılıcıdır."

Adam hırlayarak karşılık verdi, yere tükürürken dişlerine kan bulaşmıştı.

Adam hemen tekrar öne çıktı ve adamın karnına öldürücü bir yumruk daha indirerek acı dolu bir nefes almasını sağladı.

"Tekrar söylüyorum, görgü kurallarını öğren *dostum*. Pisliğini yerimize tükürme."

Adam onun tam önünde durmak için hareket etti, yüzünü ona yaklaştırarak havladı, "Bunu güzel ve kolay yapalım, olur mu? Sen ve arkadaşın o evde yakalandınız. Tüm o kadınları esir tuttuğun evde. O yüzden inkar etmeye çalışma bile. Sen

Orada faaliyet gösteren kaçakçılık çetesinin bir parçası. Bunu biliyoruz. Şimdi, bize söylemen gereken Şey en tepedeki adamın kim olduğu. Patronunuz nerede? Çünkü biliyoruz ki, iş gıda zincirine gelince, sen en alttasın."

Adam manyak gibi sırttı, sonra başını geriye eğdi ve Adam'ın suratına tükürdü.

Tyler bizden önce davranıp yumruğunu adamın midesine indirirken, Adam yüzündeki pisliliği silerek oradan uzaklaştı. Bir sonraki hamle Colton'dan geldi, adamın çenesini kavradı ve parmaklarını yanaklarına geçirerek sakın ve ölçülü bir sesle, "Bunu gerçekten yapmak istemezdin. İőleri kendin için çok daha kötü hale getirdin."

"Umurumda değil," diye homurdandı adam. "lmeye hazırım. Ve sana hiçbir Şey söylemeyeceğim. Sana yardım etmektense kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye açıkladı Devon sert bir Şekilde. "Ama bilesiniz diye söylüyorum, kurbanlarımızın domuz gibi ciyaklamasını sağlamakta yüzde yüz baőarı oranına sahibiz. Yntemlerimiz o kadar iyi."

Adam zincirlerini tekrar őıngırdattı, bize hırladı ve "Mkemmell notunuzu düőürmek üzeresiniz, çünkü ben hiçbir Şey bilmiyorum" diye bağırdı.

"yle değil mi?" Adam başını sallarken Colton boğazını sıkarak onu boğdı. Colton'ın tutuşu sıkılaőtıka adamın yüzü őıőtı, morardı. Sonra onu bıraktı ve adam nefes nefese kalarak mırıldandı: "Bize hiçbir Şey söylemiyorlar. Biz kızları izliyoruz. Haftada bir kez parayı alması için birini gönderiyorlar. Tek yaptığım bu. Başka bir Şey bilmiyorum. Lanet olası parayı toplayan adamın adını bile bilmiyorum."

"yle mi?" Devon yavaşça ona doğru yürüdü, sunaktan seçtiği fileto bıçağını kaldırdı ve yanağına sapladı. Devon yavaşça hareket edip onu oyarken ve bunu yaparken gülümserken adamın yüzünden kan damlıyordu. "Biliyor musun, bunu bütün gün yapabilirim. Oyma yapmak en sevdiğim Şey, çok... rahatlatıcı." Bıçak çenesine ulaőtıėında Devon daha aşağıya indi, bıçağın ucunu kullanarak tişörtünü kaldırdı ve karnındaki eti deldi.

Adam altına iőerken kot pantolonunun önünde koyu, ıslak bir leke belirdi ve Devon dudak büküp geri çekildi. "Seni pis

Sikik herif," dedi burnunu kıvrarak.

"Sana daha önce de söyledim, hiçbir şey bilmiyorum. Ne yaptığın önemli değil. Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Ona inanıyorum," dedi Adam. "Omurgasız bir dangalak gibi görünüyor ve öyle de. İşe yaramazın teki. Ve onun gibi omurgasız amcıklara ne yaptığımızı biliyorsun."

Adam sunağa doğru yürüdü, Devon'ın av bıçaklarından birini aldı ve adamın yanına geri döndü.

"Son bir isteğin var mı?" Adam sordu, ama adam cevap veremeden bıçağı göğsüne sapladı ve iki eliyle tutarak kasıklarına doğru çekti, adamın bağırsakları Adam'ın ayaklarının dibinde yere düşene kadar etini çekiştirip durdu.

Adamın bedeni zincirlerinin içinde yığılıp kalmış, kan ve bağırsaklar şapelin zeminindeki kaldırım taşlarına dökülürken Adam pisiğe baktı.

"Öldürmek için burayı kullanmayı gerçekten bırakmalıyız," diye homurdandı Adam. "Depo daha iyi. Temizlemesi daha kolay ve etrafta ölüm kokusunu alacak daha az insan var. Bu cesetleri evlerine geri bırakacağız. Berbat operasyonlarından sonra onları bulanlara bir mesaj bırakırız. Bize verecek bir şeyleri olmayabilir ama yine de onları bir mesaj olarak kullanabiliriz. Diğerleri de peşlerinde olduğumuzu bilsin."

Burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve bıçağı yere fırlattı. "Temizliği halledebilir misiniz?" diye sordu bize ve başımızı salladık.

"Güzel, çünkü bir gece için yeterince içtim." Adam kapıyı arkasından çarparak uzaklaştı ve bizi iki cesetle baş başa bıraktı.

Ama gider gitmez tekrar içeri daldı.

"Siktir et," diye tersledi. "Bunu temizlemeniz için sizi yalnız bırakamam. O kadar da aşağılık biri değilim. Tyler, brandayı getir. Will, bana bir kürek bulabilir misin?"

Emirler yağdırmaya başladı, biz de dediklerini yaptık. Ona bir kürek uzattım ve o da adamın bağırsaklarını toplayıp brandanın üzerine kürekle atmaya başladı.

kaldırım taşlarını hortumla yıkadım. Bağırsakların hepsi üst üste yığıldığında, brandayı zeminden kapıya doğru çekerek dışarı çıkarmaya hazır hale getirdim. Tyler cesetleri duvardan indirmeye başladı ve Devon kanlı bıçakları alıp temizlemeye hazır bir kovaya attı.

"Gördün mü?" Yanından geçerken Devon'a dedim ki. "Takım çalışması yapabilirim." "En iyi yaptığımız şey bu," diye karşılık verdi. "Birlikte çalışırız ya da hiç çalışmıyor."

Ve o haklıydı. Birini inciten, hepimizi incitir, hep böyle derdik.

Kardeşlerim olduğu için şanslıydım, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, oynamaya değer herhangi bir oyun, diğer insanlar dahil olduğunda her zaman daha iyi oynanırdı.

Ve biz en iyisiydik.

Beşinci Bölüm

Maskeli balo gecesiydi ve Sığınak'a yaklaşırken titriyordum, havadaki soğuğa karşı koymak için ceketimi vücuduma daha sıkı sarıyordum. Karanlık ve ürkütücü binaya bakarak derin bir nefes aldım. Burası bir kulüpten çok daha fazlasıydı. Brinton Malikânesi'nin askerlerine ev sahipliği yapıyordu. Onların üssüydü. Buraya taşındıklarında kurdukları ilk şeyler duman ve aynalardı. Diğer işlerini gizlemelerine gerek yoktu, herkes ne olduklarını biliyordu.

Birinin ortadan kaybolmasını mı

istiyorsunuz? Bunu yaparlar.

Polisin tamir edemediği bir şeyi mi

tamir etmeleri gerekiyor? Onlar bu iş

için biçilmiş kaftandı.

Yeryüzündeki pisliklerin kökünü kazımak, toprağa geri ekilmeye hazır olana kadar onlara işkence etmek ve sakat bırakmak gibi bir hünerleri vardı. Bu pislikler bir işe yarıyor olmalıydı, değil mi? Ve solucanların da yiyeceğe ihtiyacı vardı, askerlerin çıkardığı pis çöplerden olsa bile.

Adalet ve intikam onların uzmanlık alanıydı ve ürkütücü dış cepheye baktığımda, binanın sakinlerini mükemmel bir şekilde yansıttığını görebiliyordum. Unutulmaz ve heybetliydi; on sekiz seksen iki yılından beri bu kasabada bir uyarı olarak duran bir anıttı. Girişin üzerindeki kilit taşının üzerine inşa edildiği yıl kazınmıştı.

Bu gece hepimiz içeri gireceğimiz için heyecanlıydık. Yıllar önce, dışarı çıkmak için kavga ediyor, tükürüyor, pençeliyorlardı. Duvarlar konuşabilseydi, bu gri eski tuğlalar muhtemelen sırf gördükleri tüm travmaları tekrarlamak ya da yeniden yaşamak zorunda kalmamak için kurur ve ölürlerdi. Bu muhtemelen bugün Mabet'in bazı bölümleri için de geçerliydi. Şapel ve onun kutsal olmayan uygulamaları hakkında bir şeyler duymuştum. Kendinizi orada bulursanız, yine de Tanrı'ya dua ederdim ama duvara zincirlenmiş, günahlarınızdan arınmak için ortaçağdan kalma bir işkence aletini bekliyor olurdunuz.

Bir paradoks.

Bir oksimoron.

Tam bir akıl tutulması.

Tüm bu yer ve onu yöneten adamlar bunların hepsiydi.

Hiçbiri Will Stokes kadar değildi.

Onu hâlâ çözemedim. Bazen çocuksu, hatta olgunlaşmamış görünüyordu. Ama onun bir asker olduğunu bilmek, durumun her zaman böyle olamayacağı anlamına geliyordu. İnsanlığın en kötüsüyle yüzleşmişti. O bir kanunsuzdu. Bir savaşçıydı. Karanlık bir hikâye anlatacak kadar yaşamıştı ama bunun üzerinde durmak istemiyor gibiydi.

Diğerlerine göre, hayatını hiç umursamıyormuş gibi yaşıyordu. Ama onda gösterdiğinden daha fazlası olmalıydı. Tüm muammalar arasında beni en çok şaşırtan oydu. İlğimi çekti. Adam ve Devon gibi kötü ya da şeytani düşüncelerle dolu değildi. Colton ve Tyler gibi sakın ve hesaplı değildi. Will sadece... Will'di. Dili gevşekti ama her şeye rağmen iyi niyetli olduğunu biliyordunuz. Önce davran, sonra düşün türünden bir adamdı. Bazılarına göre kötü adamdı. Bana göreyse, korkunç koşullar altında yaşamış bir adamdı. Bu onu kötü biri yapmıyordu, sadece lekeli biriydi. Ve günün sonunda, hepimiz bir şekilde lekeli değil miydik?

Binanın çevresini saran insan kuyruğu içeri doğru ilerlerken yavaşça girişe yaklaştım. Yolun taş döşeli yollarında ilerlerken binayı boydan boya kaplayan devasa pencerelere baktım. Zemin ve birinci kattaki pencereler karartılmıştı, bu da onları Hades'in yeraltı dünyasına açılan karanlık delikler gibi gösteriyordu. Ölümcül amacını gizleyen gotik bir saray; kötülük ve hepimizin bir parçası olmak için sıraya girdiğimiz günahkâr sefahat.

Yıllık Maskeli Balo, hepimiz bunun için buradaydık. Bu askerlerin maskeli balo anlayışındı, ancak burada süslü maskeler, tüyler, yelpazeler ve balo elbiseleri yoktu, sadece hayal edebileceğiniz en berbat ve çılgın kıyafetler vardı. Şeytanlar, iblisler ve canavarlar her yerdeydi. Bir korku hayranının ıslak rüyasıydı.

Kıyafetimi sade ama seksi tutmuştum. Kedi kadındım, ama siyah kedi maskem deri çiviliydi, boynuma sabitlenmiş bir tasma ve birazcık vermek için tam göğüslerimin arasına asılmış bir kurşun vardı.

fazladan bir şey. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve siyah catsuit'im üzerime ikinci bir deri gibi oturmuştu. Aldığım bakışlardan doğru seçim yaptığımı anlıyordum. Hannibal Lecter yanımdan geçti ve omzunun üstünden bana bir kez daha bakmak için baktı. Evet. Bu gece için iyi hissediyordum.

Girişe ulaştım ve kapıcıya davetiyemi gösterdim. Kız kardeşim Shelley çoktan içeri girmişti. O ve Colton kıyafetleriyle Gotham temasını işliyorlardı. Colton İki-Yüz olacaktı, Shelley de Zehirli Sarmaşık. Onları pek göreceğimi sanmıyorum. Muhtemelen birinci katta, Sığınak'ın özel üyelerine sunduğu özel odaları ya da benim deyimimle seks odalarını kullanıyorlardı.

Kendimi Will'in nasıl giyineceğini merak ederken buldum. Bu gece birinci katı mı kullanacaktı?

Ve bunu düşünmek neden midemi bulandırıyordu?

Umurumda değildi.

Gerçekten bilmiyordum.

Oh, kimi kandırıyordum? Kesinlikle yaptım.

Kapıdan içeri girdiğimde, girişin karşısındaki duvara yaslanmış tanıdık bir figür fark ettim. Fuayedede toplanmış, ana salona doğru ilerleyen bir insan denizinin içinde tek gördüğüm oydu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş mavi bir takım elbise. Kafasında Michael Myers'ın lastik maskesi vardı ama kim olduğunu biliyordum. Kendini duvardan itip maskeyi çıkarırken, saçları yukarı kalkıp dağınık dalgalar halinde etrafa dökülürken, ona sevimli bir çocuksu görünüm verirken, ortaya çıktıkları anda bastırdığım bir sinir telaşı hissettim.

"Acele etmedin, değil mi?" Will küçük kalabalığın arasından geçip önümde dururken seslendi.

"Yine gölgelerin arasında gizlenerek beni bekliyorsun, öyle mi?"

Beni beklemesi oldukça hoşuma gitmişti. Yine de bunu ona söyleyemezdim. Muhtemelen kafası o kadar büyüyeceği için maskeyi tekrar takmakta zorlanırdı.

"Böyle görüldüğün zaman"-gözleri vücudumda aşağı yukarı hareket etti ve dudağını ısırdı-"İstediğin her yerde gizlenirim."

Geri çekildim, kollarımı kavuşturdum ve onun kıyafetine de az önce benimkine yaptığı değerlendirmenin aynısını yaptım.

"Michael Myers, ha? Hiç konuşmayan bir adam gibi giyinmeyi seçmiş olman biraz ironik."

"Kalıpları yıkacağım," diye açıkladı sırtarak ve kollarını iki yana açtı. "Herkes Michael'ın benim cazibeme ve hayvani manyetizmama sahip olsaydı neler yapabileceğini göstereceğim."

"Asitli Michael. Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim, alaycı bir tavırla.

Altıncı Bölüm

Asitli Michael, gerçekten.

Yutkundum; sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken boğazım kurudu. Onun karşımda durması, onun gibi görünmesi kendimi tamamen keyifsiz hissetmeme neden oluyordu ve böyle hissetmeye alışık değildim. Tasma takan oydu ama tasmalı hisseden bendim. Onu her yerde takip edebilirdim, tüm dikkatim ondaydı. Siyah deriye her zaman bayılmışımdır ve mağara adamı da değildim ama bu gece kendimi ona karşı korumacı hissettim. Benim için ve sadece benim için böyle giyinmesini istiyordum. Başka hiçbir sikiğin ona bakıp fikir edinmesini istemiyordum.

O benimdi.

Henüz bunu kabul etmemişti ama bu sadece bir zaman meselesiydi. "Çok seksi görünüyorsun," dedim, elimi uzatıp Göğüslerinin arasında asılı duran tasmayı biraz çektim. "Bu... eğlenceli," diye takıldım ama asıl söylemek istediğim, 'Bunu daha sonra kullanmak isterim. İyi bir kız gibi benim için ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünüp seni boğmama izin verir misin? Ben daha güvenli olan seçeneği seçtim. Ama birkaç içkiden sonra gecenin nereye gideceğini kim bilebilirdi ki?

"Bir ipucunun üzerinde olabilirim," diye mırıldandı, lezzetli, seksi sesini kulaklarıma dökmek ve göğüslerini göğsüme sürtmek için öne doğru eğildi. "Ama kontrolü nasıl ele alacağımı biliyorum."

Sikeyim beni.

Daha önce de sertleşmişim ama şimdi kendimi vahşi hissediyordum.

Arkasına yaslanıp gülümserken göğsümü okşadı. "İyi bir çocuk ol ve gidip bana bir içki ısmarla. Ne de olsa ev sahibi sensin."

"Aklımdaki ilk şey bir içki değildi ama elbette," diye cevap verdim kendini beğenmiş bir şekilde. "Oradan başlayabiliriz." Ve kolumla ona yolu göstermesini işaret ettim. Arkasından yürümek, kulübe girerken kıcını en iyi şekilde görmek istiyordum. Ve başka kimsenin ona bakmadığından emin olmak istiyordum.

Gümbürdeyen bas sesleriyle ana salona girdik, kalabalığın üzerinde yanıp sönen flaş ışıkları The Sanctuary'yi cehennemin dışlanmışları gibi gösteriyordu. Aslında cehennem bu gece sessiz olacaktı. Tüm iblisler, şeytanlar ve günahkârlar buraya gelmişti ve ben buna bayılmıştım.

İnsan denizinin içinden geçerek bara doğru ilerledik ve baş barmenimiz Jake'e bize içki getirmesini işaret ettim. Bu gece Bee ile şansımı denemeye çoktan karar vermiştim. Onu her gördüğümde kendi çarpık ve pek de incelikli olmayan yolumla deniyordum ama bu gece farklı olacaktı. Farklı hissediyordum. Şakalaşmak eğlenceliydi ama bu gece beni ciddiye almasını istiyordum. Bana bir şans vermesini.

Jake içkileri önüme koyduğunda, onunkini ona doğru kaydurdum, sonra bardağımı onunkine dokundurdum. Bir yudum almadan önce, "İşte geldik. Diğer iki dileğin neydi?"

"Aman Tanrım." Bana yan gözle baktı ve başını salladı. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"İzin verirsen dışarıdakilerden daha parlak yıldızlar görmeni sağlayabileceğimi biliyorum."

"Vay canına!" İçkisinden bir yudum aldı, sonra bana doğru eğildi, boynumdan aşağı nefes aldı ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "Yatak direğindeki bir sonraki çentik olmak kulağa ne kadar cazip gelse de, sanırım pas geçeceğim."

"Sen asla bir çentik olamazsın." Ona yakın durdum, yüksek sesli müziği kendi avantajıma kullandım ve vücudumu onunkine bastırdım, böylece onun sarhoş edici kokusunu içime çekebildim. "Bee, sen bütün yatağın sahibi olurdun."

"Haklısın, yapardım," diye cevap verdi o cilveli, seksi sesiyle. "Bunu asla öğrenemeyecek olman çok kötü."

"Asla asla deme." İçkimi bitirdim ve yüzümü ona döndüm, vücudum neredeyse onunkini bara sabitliyordu. "Bence birlikte iyi olabiliriz."

Gözleri kısıldı ama göğsünün inip kalkmasından benden etkilendiğini anladım.

"Mantıklı geliyor," dedim ona ve umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Neden? Bunun nesi... bizim... mantıklı?" diye cevap verdi, Aramızı işaret ederek.

"Benden hoşlanıyorsun." Sırıttım. "Ve kız kardeşin benim en iyi arkadaşımın çıkıyor."

Elini göğsüme koyarak beni hafifçe geriye itti.

"Will, liseye geri dönmüşüz gibi sevimsiz repliklerin ve çağrışımlarla çıkmanın bir yol olduğunu düşünüyorsan, ciddi yardıma ihtiyacın var. Oyunun çok zayıf."

Gülmek zorunda kaldım.

"Oyunumda hiçbir sorun yok, Bee. Bana bir şans ver ve sana bunu kanıtlayayım."

Mırıldanırken gözleri karardı. "Haklı ya da haksız olduğumun kanıtlanmasına bayılırım, hangisi işime gelirse." Ve içkisini tekrar yudumladı. Gözlerim dudaklarının bardağın kenarına kıvrılışına takılı kaldı, dizlerinin üzerindeyken sikimin etrafına sarılmış hallerinin nasıl görüneceğini hayal ettim.

"Kemerini bağla Bee," diye takıldım ona göz kırparak. "Bizim için planladığım bir sürü eğlence var." Tekrar ona doğru eğildim ve fısıltıyla, "Çılgınca olacak," diye bağırdım.

Yedinci Bölüm

Benden uzaklaşıp dans pistine doğru yürürken, her adımında gözleri üzerimdeydi. Ve oğlum, ima ettiği şeyin düşüncesi beni heyecandan titretti. Ne kadar itiraz etsem de boyun eğmek istediğim için kendimi kırbaçlamaya başlamıştım.

Başımı salladım.

"Sen delisin," diye mırıldandım ama gülümsemek zorunda kaldım. Beni diken üstünde tutuyordu. İstediğim de bu değil miydi zaten?

"Gel ve dans et," diye bağırdı bana doğru, sonra Michael Myers maskesini kafasına geri geçirdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Sanırım burada kalıp içkimi bitireceğim," dedim sessizce kendi kendime, bir yudum daha almak için bardağımı kaldırdım.

Birinin bana biraz fazla yakın durduğunu fark ettim ve barda kendime daha fazla yer açmak için kenara çekildim, ama sonra nazik bir ses sordu, "Hey. Umarım sormamda sakınca yoktur, ama sen ve Will birlikte misiniz?"

Yana baktığımda yanımda duran, liseli Britney gibi giyinmiş ve pipetle kokteyli yudumlayan sarışın güzel bir kız gördüm.

"Neden?" diye sordum. Gözlerim güvensizlikle kısılrken sordum.

"Kimsenin ayağına basmak istemem," dedi tatlı bir sesle ve sonra dans pistine bakarak içini çekti ve kızarmaya başladı. "Will'i liseden tanıyorum. Onu hep sevmişimdir. Beni güldürüyor." Bana kara tahtaya çakılmış çivileri dinliyormuşum gibi hissettiren gergin bir kıkırdama çıkardı ve gerildim.

Sırtımın kalktığını hissettim ve itiraf etmek istemediğim kıskançlığım su yüzüne çıktı, "Evet, aslında. Birlikteyiz." Sonra ona sahte bir gülümseme verip başımı eğerek "Çok özür dilerim" dedim.

"Sorun değil." Gülümsemesine rağmen omuzları çökmüştü. Sö n ü k olduğu belliydi. "Sormaya değ erdi," diye belirtti. Sonra da

topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

"Tanrım." Arkadan tanıdık bir kadın sesi daha geldi. "Seni hiç horoz engelleyici olarak düşünmemiştim."

Etrafında sarmaşıklar dolanan daracık yeşil elbisesi ve kıvrıcık siyah saçlarını örten kırmızı peruğuyla kız kardeşim Shelley ile yüzleşmek için döndüm.

"Ben değilim," diye tersledim.

Shelley başını eğerek kalabalığın arasından çekilen kızı işaret etti. Eğer bir kuyruğu olsaydı, şu anda bacaklarının arasında olurdu.

"Bu Will'in hayatının aşkı, ruh eşi olabilir ve sen sadece onu engelledin. Birlikte değilsiniz." Demek istediğini kanıtlamak için gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Cehennemden buz tuttuğunu söylediğin bu sabahla bu gece arasında bir şey değişmediyse hayır."

"Belki de onun ruh eşidir." Bu düşüncenin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. "Ve eğer kaderlerinde varsa, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulacaklardır." Dudağımı ısırdım, dans pistine boş boş bakarak umurumda değilmiş gibi davrandım. "Hoş bir kıza benziyordu."

"Ben saçmalık diyorum," diye karşılık verdi Shelley.

Detaylandırmasını beklerken kaşlarımı çattım.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, itiraf et. O zavallı kızı uyararak aslında tam da bunu yaptın." Bir nefes aldı ve başını benimkine doğru eğdi. "Biliyor musun, bilge bir kadın bir keresinde bana anı yaşamamı söylemişti. Eğlen. Sanırım kendi tavsiyelerini dinlemeye başlaması gerekiyor."

Kız kardeşlerime her zaman kendimin asla kabul etmeyeceği türden tavsiyeler verirdim. Bunu herkes yapmıyor muydu?

"Onu uyarmadım," diye savunmaya geçtim. "Hem zaten Colton söz konusu olduğunda fazladan bir itkiye ihtiyacın vardı. Nasıl olduğunu söyledim. Ama Will için aynı şey geçerli değil. O tamamen farklı bir yaratık. Tamamen farklı bir tür."

"Gerçekten öyle değil." Shelley bana sert bir bakış fırlattı. "Ve sen bir horoz engelleyicisin, kendi kendini engelliyorsun." Başıyla içkimi işaret etti. "Şunu iç, bir tane daha iç, sonra da gidip onu bul. Ne de olsa hayat yaşamak içindir. Hep böyle demiyor musun?"

Burnumu kırıştırdım ve sözlerime karşılık verdiği için onu azarlarken dostça bir hırıltı çıkardım. Sonra içkimi yudumladım ve barmene dönerek ondan bir duble daha istedim. Cesaret için fazladan bir shot'a ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Shelley kolumu okşayarak, "İşte benim kızım," dedi.

"Ne içiyorsun?" diye sordum. diye sordum ama başını salladı.

"Şurada zaten bir içkim var." Colton'ın odanın karşısında durduğu yeri başıyla işaret etti ve "Gelip bize katılmalısın. Burada durup tek başına içmen hoşuma gitmiyor."

"Belki sonra," diye cevap verdim, içkimi alıp büyük bir yudum aldım. "Şu anda biraz kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı, cevabımdan hoşlanmamıştı ama itiraz etmedi. "Tamam. Nerede olduğumuzu biliyorsun."

Gülümsedim ve onun uzaklaşmasını izledim.

Yarım saat sonra, hâlâ aynı yerde durup barı desteklerken, cebimdeki cep telefonumun vızıltısını hissettim. Çıkardım, ekrana dokundum ve Will'den gelen bir mesaj gördüm. Mesajı okumadan önce başımı kaldırıp etrafıma baktım, yarı yarıya onun yüzünde o aptal sırıtişla beni izlediğini görmeyi bekliyordum. Ama burada değildi. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Benimle dışarıda, ördek havuzunun orada buluş.

İtiraf etmeliydim ki ondan bir mesaj almak midemi bulandırıyor ve aklımı olasılıklarla dolduruyordu.

Bu akşam için ne planlamıştı? Neden benimle orada buluşmak istiyordu?

Onu ördek havuzunun yanında son gördüğümde beni o pis şeyin içine atmıştı.

Bunu telafi etmek için büyük bir jest mi planlıyordu?

Yoksa ona budala bir pislik demem için bana bir sebep daha mı verecekti?

Her neyse, cazibesine karşı koyamadım. Sürprizleri her zaman sevmişimdir ve söz konusu Will olduğunda, bir sonraki adımda ne yapacağını asla tahmin edemezdim.

Bu yüzden, yazdığım kelimeleri düşünürken yüzüme hınzır bir sırıtış yerleşmiş bir halde cevabımı tuşlamaya başladım.

Tamam. Ben de orada olacağım. Ve bil diye söylüyorum, bunu yazdım.

orta parmağımla işaret ettim.

Gönder tuşuna bastım, ardından içkimi yudumladım ve boş bardağımlı barın üzerine bıraktım. Ceketimi üzerime geçirdim, sonra kalabalığı yarararak ilerledim.

Arka kapıya doğru yöneldim, sistemimde uğuldayan gergin bir enerji beni aşırı bilinçli hale getirdi. Göz ucuyla Shelley'nin odanın diğer ucundan beni izlediğini gördüm, kaşlarını kaldırmış nereye gittiğini sorguluyordu. Ben de ona göz kırptım ve iyi olduğumu göstermek için el salladım. Küçük bir maceraya atılıyordum. Sonra döndüm ve kalabalığın beni alıp götürmesine izin verdim.

İnsan kalabalığının içine doğru ilerlerken müziğin gümbürtüsü kalp atışlarımı yansıtıyordu. Kalabalığın kabarması denizin dalgaları gibi hareket ediyordu ve bunun bir sonraki adım için bir metafor olup olmadığını merak etmeye başladım. Will'in bir siren gibi beni çağırdığı karanlık, bulanık derinlikler. İçinde kolayca boğulabileceğim derinlikler.

Neden hep onu takip ediyordum?

Çoğu zaman kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu.

Nihayet odanın arka tarafına geçtiğimde, arka kapının yanında iki güvenlik görevlisinin durduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa kimsenin dışarı çıkmamasını beklemiyorlardı ama beni görünce kenara çekildiler.

"Will onunla dışarıda buluşmamı istedi," dedim, sanki orada bulunmamı haklı çıkarmam gerekiyormuş gibi, ama sadece başlarını salladılar ve arka çıkıştan geçip Sığınak'ın arka tarafındaki karanlığa doğru ilerlememe izin verdiler.

Soğuk gece havasında ayakta durarak etrafıma bakındım ama dışarıda kimse yoktu. Tek duyabildiğim arkamdaki partinin uğultusu ve içeride eğlenen insanlardı. Tek görebildiğim önümde uzanan, sadece ayın aydınlattığı karanlık bir hiçlik örtüsüydü

ve gökyüzündeki yıldızlar. Will her ne planladıysa, seyirci istemiyordu.

Önümde belirip belirmeyeceğini ya da binanın yanından dolaşıp bana katılıp katılmayacağını görmek için bekledim ama hayır. Yalnızdım. Bana onunla gölette buluşmamı söylemişti ve bunun bir nedeni vardı. Belli ki oraya karanlıkta, yumuşak çimlerin üzerinde yürümek için yapılmamış topuklu ayakkabılarla kendi başıma gitmemi istiyordu. Klasik Will'di. Böyle şeyleri her zaman düşünmezdi. Onun için her şey bir oyundu.

Birkaç adım atarak gölete inen çimenlere doğru ilerledim. Nemli ıslaklığın üzerinde dikkatlice ilerledim ve topuklarımın çamura batmasını engellemeye çalıştım. Ana binadan uzaklaştıkça karanlığın daha da derinlerine indim. Kulaklarım olağandışı sesleri dikkatle dinlerken gözlerim yavaşça geceye uyum sağladı.

Tarlanın dibine ulaşır sola döndüğümde, göletin hemen yanında yer alan bir bahçe labirentinin çitlerini aydınlatan projektörlerin yere doğru parladığını fark ettim. Askerlerin burada böyle bir şey kurduklarını bilmiyordum ama ilgimi çekmişti. Labirentleri severdim ve daha önce gecenin bir yarısı hiç labirentten geçmemiştim. Yeni deneyimler için yaşıyordum ve içimden bir ses bunun asla unutamayacağım bir macera olacağını söylüyordu.

Bir an öylece durdum, her şeyi kavradım ve sonra Will'in bir çitin arkasından çıktığını fark ettim. Labirentin girişinde durmuş beni bekliyordu. Hâlâ Michael Myers maskesini ve mavi kazan takımını giyiyordu ve beni gördüğünde bana işaret etti, sonra parmağını kıvrarak beni yanına çağırırdı.

Böyle bir daveti nasıl reddedebilirdim?

Korku filmlerini severim ve bu film benim için biçilmiş kaftan gibiydi. Biraz korku ve belki biraz daha seksi bir deneyim. İçine biraz sefahat katılmış ürkütücü bir çılgınlık. Will gibi bir adamla, ne elde edeceğinizi asla bilemezsiniz ve ben hala kedi fare oyunumuza tamamen dahil olsam da, elde edilmesi zoru oynasam da, bu gece sınırları biraz zorlamaktan çekinmiyordum. Belki Shelley'nin dediği gibi kendi tavsiyeme uyabilir ve biraz yaşayabilirdim.

Tam önünde durana kadar çimlerin üzerinde ilerledim.

"Bu... heyecan verici görünüyor," dedim nefes nefese, lateks maskesine bakıp ona seksi bir gülümseme verdim.

Ukala bir yanıt bekliyordum ama parmağını dudaklarına götürüp beni susturduğunda gülmek zorunda kaldım.

"Demek şimdi bana tam bir Michael Myers deneyimi yaşatmak istiyorsun. Sen, sessiz? Bu ilginç olacak."

Tek kelime etmeden başını salladı ve sol koluyla labirente girmemi işaret etti.

"Eğer güzellikten önce yaş dersen, kışına tekme yi basarım," diye şaka yaptım ve parmak uçlarımda ilerlerken ona bakmak için başımı çevirdim. Ama cevap vermedi, sadece yanıma geldi.

Patikalar dardı, çitler gecenin karanlık şeytanları gibi üzerimizde yükseliyordu ama projektörler yolumuzu bulmamıza yardımcı oluyor, önümüze uzun, ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Bir iki dakika sessizlik içinde yürüdük, labirent ilerledikçe bizi karanlık ve bulanık karnına çekiyordu. Sessizliğin içinde garip bir huzursuzluk hissederek Will'in maskeli profiline bakmak için döndüm.

"Bu labirentin ortasında ne sakladığınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedim ve bir yanıt bekledim. "Yani, sizin için her şey olabilir... bir gül bahçesi, akşam yemeği için kurulmuş bir masa, beni asmak için bir haç... kim bilir? Ama bunu bu kadar eğlenceli yapan da bu, değil mi?"

Bana bakmak için döndü ve başını yana eğdi, ama hepsi bu kadar.

"Biliyor musun, çenesini kapatamayan bir adama göre, sessiz seri katil rolünü çok iyi oynuyorsun," diye şaka yaptım, sonra beni görmezden gelip yürümeye devam edince iç çektim.

Gittikçe daha uzağa gittik, labirentin derinliklerine doğru kıvrıla kıvrıla yol aldık. Nefeslerim soğuk havada beyaz kabarık bulutlar olarak önümde belirliyordu ama üşümüyordum; gerilim ve entrika adrenalinin diğer her şeyi bloke etmesine neden olmuştu. Tek hissettiğim bir sonraki adımda neler olabileceğine dair beklentiydi.

"Bu labirenti Cadılar Bayramı için hazırladınız mı?" diye sordum, başını salladı ama yine de tek kelime etmedi.

"Neden bu gece açmadın? Parti için mi? Henüz hazır değil mi?"

Başını salladı, hayır.

"Bence büyük bir hit olacak. Geçen yıl Joker'in eğlence evinin ana cazibe merkezi olduğunu biliyorum, ama bence bununla bir adım daha ileri gidebilirsiniz. Belki burada birkaç canlı oyuncu olur, insanların üzerine atlar. İnsanları gerçekten heyecanlandırır. Kim bilir, kıyafetinizi geri dönüştürebilirsiniz. Buraya kendin gel ve birkaç kişiyi takip et." Omuz silkti. "*Beni* kovalayacak mısın, Michael?" Boğuk bir sesle sordum. "Korku filmlerindeki gibi mi?"

Yavaşça ilerlerken ona baktım ve o da 'Bilmiyorum, belki' der gibi ellerini uzattı. O öyle yapınca ben de sağa döndüm ve tam göğsüne çarptım.

İkimiz de kavşakta durduk, ikimiz de hareket etmiyorduk.

"Sağa gitmen gerekiyor, değil mi? Labirentin ortasını bulmanın anahtarı bu değil mi?" Yıllar önce çocukken bir labirentte sıkışıp kaldığımızda annemin bana öğrettiği eski bir numarayı hatırlayarak ona söyledim. "Sağ el kuralıyla ilgili bir şey," diye tekrarlardım ama o başını salladı ve sol tarafı işaret etti.

Tartışmak istedim. Ona haklı olduğumu söylemek. Navigasyon becerilerinden yüzde yüz emin değildim ama bu sefer ona hak verdim. Ne de olsa bu onun macerasıydı. Beni nereye götürdüğünü biliyor olmalıydı. Ve eğer kaybolursak, gecenin geri kalanında onunla dalga geçmekten zevk alırdım. Yani her şey umutsuz değildi.

"Muhtemelen çıkmaz sokak ama olsun. Sola dönelim o zaman," diye mırıldandım içimden ve gitmemi istediği yola doğru ilerlemeye başladım.

Sonuna kadar yürüdük ve ben sola doğru bir dönüş daha yapmak üzereyken, yere yığılmış bir şey, belki de giysi yığının benzeyen bir açıklık gördüm. Aşağıda her ne varsa ona dikkatle yaklaşırken Will de benimle aynı adımda ilerledi. Yaklaştıkça, onun bir şey değil, biri olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım, bu da kim?" Önce olduğu yerde durmuş olan Will'e, sonra da yerde cansız yatan kişiye baktım.

Sırtı bize dönük bir şekilde kıvrılmış yatan bu adamın üzerinde koyu renk kot pantolon, çimen ve çamur lekeleriyle kaplı beyaz bir tişört ve spor ayakkabılar vardı.

İki, üç adım daha yaklaştım ve yaklaştıkça içimi bir korku ve dehşet duygusu kapladı.

Bir adım daha attım ve sonra tüm dünyam başıma yıkıldı.

Dehşet çığlıkları vücudumu sarsıyor, kulaklarımı tırmalıyordu. Kan başıma hücum etti, başımı döndürdü ve midemi bulandırdı ve tam önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Yumuşak kahverengi saçları şimdi çamura bulanmış. Tanıdığım bir yüz, şimdi herhangi bir ifade ya da yaşam belirtisinden yoksun. Yere yığılmış, beni bekleyen bir beden. Hayatımda yaptığım en iğrenç keşifti.

Elimi uzattım, içimdeki her içgüdü ona yardım etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Will'im.

Orada
yatıyordu.

Ölmüştü.

Cesedinin üzerine eğildim, ölmemiş olması ve hâlâ yanımda olması için tüm Tanrılara dua ettim. Parmaklarım boynunda geziniyor, nabzını bulmaya çalışıyor ve bir yandan da yalvarıyordum: "Lütfen Will. Uyan. Uyan." Parmak uçlarımin altında titreyen zayıf bir nabız bulduğumda titrek, çaresiz bir nefes verdim.

Sonra gerçeklik beni vurdu.

Diz çöktüğüm yerde içim parçalandı.

Bu labirentten tanımadığım biriyle geçmişim. Will burada yatıyordu.

Peki, arkamda ona benzeyecek şekilde giyinmiş kim duruyordu?

Bıçağımı almak için ceketimin cebine uzandığımda vücudumu bir adrenalın tsunamisi kapladı ama orada değildi.

Neredeydi lan o?

O bıçağı her yere yanımda götürürdüm.

Onu almış mıydı? Ben bakmıyorken cebime uzanıp çalmış mıydı?

Etrafımda döndüm, onunla yüzleşmeye ve hayatım için savaşmaya hazırdım. İkimiz için de savaşmaya. Ama artık çok geçti. Beni kandıran her kimse, çoktan beni süzmeye başlamıştı.

"Erkek arkadaşına katılma zamanı," dedi derin, tehditkâr bir sesle.

Ve sonra, bir şey yapamadan ya da söyleyemedi, boynumda keskin bir acı hissettim ve tüm dünyam karanlığa gömüldü.

Sekizinci Bölüm

Kambur.

Güm.

Güm.

Kafamdaki vuruş donuk bir ağrıydı, ancak vücudumun her santimetresinde keskin bir şekilde hissettim. Uzak bir sesti ama ardından gelen acı net, içgüdüsel, sadist bir film müziği gibiydi ve nereden geldiğini çözemiyordum.

Bayılmış mıydım?

Duyabildiğim kulüp bu muydu?

Kulaklarımdaki çınlama öyle olduğunu hissettirdi, ama sonra daha uyanık hale geldikçe acı daha da güçlendi ve bana yanıldığımı söyledi.

Bu duyabildiğim müziğin bas sesi değildi; beynimin gümbürtüsüydü. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu hatırlatan bir ses.

Yan yatmışım, ağzım kurumuştı ve göz kapaklarımdan arkasından gözlerim yanıyordu. Sırt üstü dönmeye çalıştım ama her kasım protesto çığlıkları atarak beni bulduğum pozisyonda sabit tutunca inledim. Kendimi bir tuğla duvarla yirmi raunt dövüşmüş ve her raundu nakavt olarak kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bana ne olmuştu böyle? Thud.

Güm.

Güm.

Beni irkilten yakıcı acıya rağmen hatırlamaya çalıştım. Son hatırladığım şeyi hatırlamaya.

Maskeli balodaydım.

Bryony'yi orada görmüştüm ve konuşmuştuk. Her zamanki gibi seksi görünüyordu ve ben de biraz denedim. Çok ısrarcı olduğumu düşünmüyordum. Olabileceğim kadar ısrarcı değildim. Sonra diğerleriyle konuşmaya, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya gittim ve sonra...

Nefes nefese kaldım, göğsümü tutarak acı içinde nefes almaya çalıştım. Boğazım zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi hissediyordum, ciğerlerim

ağrıyor ve sızlıyordu. Başım patlayacakmış gibi çarpıyordu.

Bryony ile biraz daha oynamak istemiştim. Ona bir mesaj göndermeyi düşündüm ama telefonumu bulamadım. Sonra onu daha önce bir gözetleme işindeyken minibüste unuttuğumu hatırladım. Gösterge panelindeydi.

Arka kapıdan girmiş, güvenlik görevlilerini geçmiş ve kulübün yanından dolanarak otoparka ulaşmıştım. Minibüsün kilidini açtım, sonra.

Kafatasıma keskin, bıçak gibi bir ağrı saplandı ve başımı tutmama neden oldu, parmaklarım şakaklarımı iterek bir topun içine kıvrılırken biraz rahatlama bulmaya çalıştım.

Sarsıldım, acı içimden geçerken nefesim kesildi, sonra yavaşça hafif bir sızıya dönüştü.

Bana ne olmuştu böyle?

Minibüsün kapısı açıldı. Telefonumu almak için öne uzandım ve...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, elim boynuma gitti ve puslu hafızam aniden netlikle çığlık attı.

Oramdan bıçaklanmıştım.

Bayılmadan önce hatırladığım son anı buydu.

Otoparkta arkamda biri vardı ve bana bir iğne saplamıştı. Sistemime bok enjekte etmiş ve beni bayıltmıştı. Hiç şansım yoktu. Bir şey yapamadan yere yığılmıştım. Beni kurtaran tek şey dışarıda kurduğumuz güvenlik kameralarıydı. Adamlarım bunu görecekti. Bunu yapanın cezasını çekmesini sağarlardı. Pişman olacak kadar yaşamayacaklardı. Öleceklerdi.

Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım. Görebildiğim kadarıyla karşımda gri ve soğuk beton bir duvar vardı ama dışarıda olmadığımı anlayabiliyordum. Bayat ve küf kokan bir odadaydım. Bir çeşit şiltenin üzerinde yatıyordum. Tekrar sırtüstü dönmeye çalıştığımda gıcırdayan boktan bir şilte, tavandaki aynı soğuk, gri betona bakacak şekilde kendimi konumlandırmayı başardığımda altımdaki yaylar gıcırdayordu. Ama sonra, yanımda başka birinin yattığını fark ettiğimde vücudum dondu.

Yavaşça başımı çevirdim ve orada, yatağın üzerinde yanımda yatan Bryony'mdi, hala kedi kadın kıyafetini giymişti.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimde kabardı ve kendimi yukarı kaldırıp ona doğru itmeye çalıştım ama bedenim beynimin söylediği şekilde çalışmak istemedi. Hayal kırıklığına uğradığımı hissederek homurdandım ve ona yaklaşmak için kendimi olabildiğince yukarı kaldırdım. Dişlerimi sıkarak, ona dokunmak, onu sarsarak uyandırmak ve bana geri getirmek için çaresizce uzandım.

Tanrım, yaşamasına

izin ver. Lütfen.

Hayatta olmalıydı.

"Bryony," adını bir dua gibi söyledim ve nefesimi tuttum. Ve sonra, onu biraz daha sert salladığımda, alçak, nazik bir nefes verdiğini duydum.

Vücudu titredi ama gözleri kapalı kaldı ve bir anlığına rahatladığımı hissettim ama bu rahatlama beni tüketen öfke cehennemi tarafından hızla söndürüldü.

O neden buradaydı?

Bana saldıran, beni kaçıran her kimse, yürüyen bir ölü gibiydi.

Ama onu da götürmek?

Kendi ölüm fermanlarını yazmışlardı çünkü elime geçtiklerinde onlara acı çektirmek için yapmayacağım şey kalmayacaktı. Onu buraya getirmeden önce ona dokunmamış, onu incitmemiş olması için dua ettim. Eğer yapmış olsaydı, herifin bağırsaklarını bir balık gibi deşerdim - bunun için her türlü deşerdim.

Bu bir savaş ilanıydı ve ben bu orospu çocuğunu parçalamaya hazırdım.

Adrenalin ve öfke, kendime geldiğimde hissettiğim ağrıları bastırdı ve kendimi otumak için zorladım. Ona bakarak yavaşça kendine gelmesini izledim ama onu ürkütmek ya da olduğundan daha kötü hissettirmek istemedim. Kendi zamanında uyanması gerekiyordu. Benim onu gerçekliğe geri sürüklemem yardımcı olmazdı.

İçinde bulunduğumuz soğuk, gri odaya göz gezdirdim. Pencere y o k t u , karanlıkta seçebildiğim görünür bir kapı yoktu, sadece beton ve daha fazla beton üzerimizde yükseliyordu. Burası bir hücreydi.

Bryony'nin kolu hareket etti, acı içinde inlerken eli doğrudan alınına gitti.

"Geçti Bee," diye fısıldadım, karanlığın içinde onu teselli ederek. "Ben buradayım. İyi olacaksın. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama bizi buradan çıkaracağım. Çıkaracağım. Söz veriyorum. Bu beni öldürse bile."

"Ne oldu?" diye sessizce inledi, doğrulmaya çalıştı ama çok zorlanınca vazgeçti ve başını yatağa geri bıraktı. Sonra iniltisi daha da yükseldi, tıpkı benim birkaç dakika önce yaptığım gibi, olanları hatırlamaya başladı. "Seni gördüm," dedi. "Yerdeydin." Sonra sesi kırıldı ve ekledi: "Öldüğünü sandım."

"Benden kurtulmak için bundan çok daha fazlası gerekirdi," diye cevap verdim, karanlıkta ona alaycı bir gülümseme verdim, her ne kadar yaşadıklarından dolayı öldürücü hissetmiş olsam da, ama o beni görmezden geldi, bunun yerine hatırladıklarını ona geri döndükçe anlattı.

"Seninle buluşmak için dışarı çıktım. Seni gördüm ya da en azından sen olduğunu sandım ama değildin. Her kimse, üzerinde senin kıyafetin vardı. Beni kandırdılar."

Artık üzerimde Michael Myers kıyafeti yoktu, sadece tişörtüm ve kot pantolonum vardı. Pislik herif onu çıkarmış ve Bryony'yi kendisiyle gelmesi için kandırmak için kullanmıştı.

"Otoparka beni aramak için mi geldin?" Hikâyesini ve buraya nasıl geldiğini daha fazla öğrenmek istediğim için sordum. Cevap olarak kaşlarını çatı, alnını ovuşturdu ve cevap için puslu anılarının derinliklerine indi.

"Hayır. Seninle labirentte buluşmam için bana mesaj attın. Orada..." Kendini düzeltti, "Yani, benimle tanıştı."

Pislik herif onu dışarı çekmek için telefonumu kullanmıştı.

"Sana zarar verdi mi?" Yutkunmaya çalıştım ama kaba boğazım yanıyordu. Bir sonraki sorunun cevabını öğrenmekten korkuyordum. "Seni buraya getirmek için ilaç verdiğini biliyorum ama sana dokundu mu Bee? Bunu bilmem gerek."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Boynuma bir iğne batırdı ama hepsi bu." "Bu kadar yeter," diye homurdandım. "Ve buradan çıktığımız an,

Onu yaktıktan hemen sonra o lanet labirenti yerle bir edeceğim."

Kendini çok zeki sanıyordu ama ben onun dengiydim. Öfkem şimdi kontrol edilemez bir şeye, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir öfkeye dönüşüyordu. Onu korumak için ezici bir ihtiyaç duyuyordum ve o içimde yeni bir çılgınlık seviyesini harekete geçirmişti. Yıllar boyunca evcilleştirdiğim her şeytani serbest bırakacak bir şey.

Ona daha yakın olma ihtiyacıyla, karanlıkta elimi uzatıp onunkini tuttum ama o elimi çekti. Sonra iki eliyle yüzünü kapattı ve elleriyle kendini iterek doğrulmaya çalıştı.

"Bize ne oldu böyle Will?" diye tısladı. "Kim yaptı bunu? Neden yaptı? Neden biz?"

"Milyonlarca düşmanım var Bee. Herkes olabilir."

"Beni öldüreceğini biliyordum," diye küfretti. "Yine de kendimi bir sapığın bodrumunda bulacağımı hiç düşünmemiştim."

"Uzun sürmez," diye cevap verdim. "Bizi arıyor olacaklar. Kulübümüz en iyi güvenlik kameralarına sahip. Diğerlerinin bizi bulmak için tüm görüntüleri tarayacağını biliyorum. Tyler ve Colton bu işle ilgilenecek. Devon minibüse silahlarını yüklüyor olacak ve Adam da bu pisliğe bunu ödetmek için iğrenç bir yol düşünüyor olacak. Bir planları olacak. Her zaman bir planları vardır. Endişelenmeyin. Sadece an meselesi..." O anda, tepedeki şerit ışıklar vızıldayarak canlandı ve kasvetli gerçekliğimizin üzerine huzursuz bir ışık düşürdü. Gerçekten de kasvetliydi.

Duvarlara spreylenmiş siyah renkte ters haçlar çizilmişti. Beton yontulmuş ve duvarlar pislikle lekelenmişti. Muhtemelen birilerinin tırmalayarak ve tırnaklayarak çıkmaya çalıştığı yerlerde izler ve sıyrıklar vardı. Zemin boş ambalajlar, kir ve molozlarla doluydu. Ama kapının olduğu yerde ne pencere, ne havalandırma, ne kapı kolu ne de kilit vardı. Olası bir kaçış yolu olarak belirleyebileceğim hiçbir şey yoktu. En azından henüz.

Üzerimizdeki ışıklar her an pes edip bizi karanlığa gömecekmiş gibi yanıp sönüyordu. Sonra odanın köşesinden, duvarın içine yerleştirilmiş bir televizyonun olduğu yerden net bir ışık parladı.

Ekranı bir yüz doldururken Bryony elime uzandı. Yüz diyorum ama bir maskenin arkasına gizlenmişti. Gözleri haç şeklinde olan ve ağzı dikilmiş şu Cadılar Bayramı LED ışıklı maskelerinden biriydi. Başını eğdiğinde ışıklar maskenin üzerinde mavi mavi parlıyordu. Bu adam gerçekten de özel biri olduğunu düşünüyordu. Sonra sesi odayı doldurdu, varlığımın tüm sinir ve liflerini harekete geçirdi, intikam almak için can atıyordum. Bu yanına kâr kalmayacaktı.

"Sonunda bana katılman ne güzel," dedi, sesi bir tür makine tarafından değiştirilmiş, daha derin, alçak, mekanik ve tehditkâr hale getirilmişti. "Artık oyunlar başlayabilir."

Dokuzuncu Bölüm

Will'e kızgın hissetmiyordum, gerçekten. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Kafamın bu kadar karışık olmasına kızmıştım. Her şey ne kadar çaresiz ve umutsuz görünüyordu. İçinde bulunduğumuz boktan duruma kızgındım. Hincımı ondan çıkarmak istemedim. İçinde uyandığımız bu beton hapishanede sahip olduğum tek şey oydu. Nerede olduğumu bilen tek insan oydu. Ve sonra, ışıklar yanıp söndüğünde ve köşedeki TV ekranı açıldığında, tam olarak neden burada olduğumu hatırladım.

Çok aptalca davranmıştım.

Bir numaralı kural: Silahını daima yanında bulundur. İlk engelde başarısız olmuşum. Bir şey olursa kendimi koruyacak bir yol olmadan dışarı çıkarak kendimi tehlikeye atmıştım.

İkimiz de televizyona bakarken içgüdüsel olarak Will'in eline uzandım, birkaç dakika önce onu ittiğimde bana uzatmaya çalıştığı eli, şimdi o benimkini tuttu ve ekranda mavi ışıklı bir maske belirirken beni sıktı.

"Sonunda bana katılman ne güzel," diye anons eden sesin mekanik konuşma tarzı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Artık oyunlar başlayabilir."

"Çıkar bizi, seni lanet olası ucube!" Will bağırdı, öne doğru otururken vücudu gerilmişti. "Ya da daha iyisi, buraya gel ve benimle yüzleş, seni ALÇAK."

Televizyondan gelen ses uğursuz bir kıkırdama çıkardı.

"Korkarım bunu yapamam. Sizi burada misafirim olarak ağırlıyorum."

Will dişlerini göstererek, "Seni öldüreceğim," diye hırladı, bedeni yanımda öfkeyle titriyordu.

Maske, "Çok adam öldüreceksin," diye karşılık verdi. "Ama ben olmayacağım."

"Nedenyaptısen yap Bu mu? Neden vardır Biz Burada mı?" I sordu çaresizlik içinde. Bunların hiçbirini aklım almıyordu. Kilit altında

bir deli tarafından. Onun merhametine kalmış. Peki neden? Her ne idiye, bir tür hastalıklı oyun oynamak için.

"Dediğim gibi," diye cevap verdi maske. "Artık oyunlar başlayabilir."

"Hangi lanet oyunlar?" Will tükürdü. "Sen lanet olası ölü bir adamsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Kardeşlerim ne yaptığını öğrendiğinde-"

"Zaten ölmüş olanı öldüremezsin," diye araya girdi, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Ama bu konumuzun dışında. Daha ileri gitmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu?"

Will'in bağırarak karşılık vermek istediğini biliyordum ama elini sıktım ve nazikçe susturdum. Bu psikopatın söyleyeceklerini duymak istiyordum.

"Öncelikle, kaçmaya çalışmayın. Kilitli kaldığınız odaya girilemez. Pencere olmadığını, havalandırmanın çok kısıtlı olduğunu ve kapının benim tarafımdan kontrol edilen bir zamanlayıcıya ayarlı olduğunu fark etmişsinizdir. Sizi besleyeceğim, su vereceğim. Işık almanıza izin vereceğim belirli bir saat sayısı olacak ve sonunda yatağınızdan çıktığınızda, sağınızdaki duvarın hemen arkasında bir tuvalet olduğunu göreceksiniz. Ama kapısı yok. Benden banyoda saklanıp bir şeyler düşünmene izin veremem, değil mi?"

"Senin için geliyorlar, biliyorsun. Bizi bulana kadar **d u r m a c a k l a r**," diye öfkelenildi Will.

"Askerleriniz mi? Brinton Malikânesi *çocukları*," diye alay etti maskeli adam. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Başını salladı ve dudak büktü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak. Kulübünüzdeki güvenlik kameraları benim tarafımdan ayarlandı. Ne senin otoparkta ne de onun labirentte olduğuna dair hiçbir kayıt yok. Aslında çevredeki tüm güvenlik kameralarını sildim, böylece kimse nereye gittiğimizi ya da buraya nasıl geldiğimizi bilmeyecek. Evet." Başını salladı. "O kadar iyiyim."

Elindekini bize göstermek için elini ekrana doğru kaldırdı ve ekledi, "Cep telefonlarınıza gelince, onlar burada. Üzerlerindeki tüm izleme devre dışı bırakıldı ve size en yakın olanlara mesaj atarak ikinizin de bir süreliğine uzaklara gideceğinizi söyledim. Biraz... birbirinizi tanıma molası." Konuşurken elindeki cep telefonlarını salladı. "Onlar da buna gerçekten inandılar. Biliyorsunuz, dışarıda ikinizi destekleyen pek çok insan var.

bir araya gelmek için. Tüm bunların burada, benim bodrumumda korkunç bir şekilde sona ermesi ne kadar yazık."

Will, "Herkese mesaj atmış olamaz," diye fısıldadı ve maske, söylediğimiz her kelimeyi dinlediğini kanıtlamak istercesine, "Ah, ama attım. Ben çok titizimdir. Her zaman ev ödevimi yaparım. Taş üstünde taş bırakmam, hep bunu söylerim."

Telefonlardan birine dokunmaya başladı.

"Çoktan yanıt aldınız. Kral," dedi Colton'ı kastederek. "Tam zamanı olduğunu söyledi. Anlaşmayı imzalayana kadar geri gelme." Kısık bir kahkaha attı. "Ona katılıyorum. İşin bitene kadar buradan ayrılmayacaksın."

Will nefesinin altından, "Orospu çocuğu," diye tısladı.

"Sapık" -Adam'dı bu- "umarım vardiyalarınıza bakacak birini bulmuşsunuzdur," dedi. Maskeli adam televizyonun içinden bizi izliyormuş gibi başını kaldırdı. "Bunu da senin için hallettim. Tyler pek etkilenmedi. Ona çok şey borçlu olduğunu söyledi. Ve... rica ederim. Ama eminim yakında bana doğru düzgün teşekkür etmen için bir yol bulacağım."

"Bizden ne istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Ele alınması gereken yanlışları düzeltmenizi istiyorum. Ve evet, kulağa muğlak geldiğini biliyorum ama söz veriyorum, yakında her şey daha da netleşecek. Şimdilik endişelenmen gereken tek şey biraz dinlenmek, buna ihtiyacın olacak. Birazdan odaya yiyecek ve su bırakacağım. Al bunu. Zayıfsanız ne bana ne de kendinize faydanız dokunur. Eğer oyunumu kazanmak istiyorsanız güçlü, akıllı ve zeki olmalısınız."

Geriye doğru hareket etti ve kollarını yana doğru uzatırken vücudunun geri kalanının ekranı doldurmasına izin verdi. "Sonuçlar oyunuma hoş geldiniz. Bir ve iki numaralı oyuncular, hayatınızın mücadelesine hazır mısınız?" Başını yana eğdi. "Ya da ölüme, hangisi olursa olsun."

Will, "Seni mahvetmeye hazırım," diye homurdandı ve maske başını geriye atıp güldü.

"Dört gözle bekliyorum." Mekanik sesi kıkırdadı, sonra ekran kesilmeden hemen önce ekledi, "Ve ne kadar kabayım ki

Yıldız oyuncularına kendimi düzgün bir şekilde tanıtacağım. Bu oyun boyunca ev sahibiniz ben olacağım ama bana şöyle seslenebilirsiniz..." Etkili olması için durakladı. "Taskmaster."

Ve sonra televizyon ekranı karardı.

Onuncu Bölüm

WILL

O lanet televizyonu duvardan sökmek istedim. Bu lanet hapishane hücreesindeki tüm duvarları yıkmak istiyordum.

Ben kimsenin oyuncağı değildim. O da değildi.

Ve eğer bizi kullanabileceğini düşünüyorsa, ellerinde bir kavga olacaktı. Bu şerefsizin oynamaya çalıştığı hastalıklı, çarpık oyunlar her neyse, ben buna hazırdım.

"Burada öleceğiz, değil mi?" Bryony fısıldadı ve içimde yine bir korumacılık dalgası hissettim.

Onun böyle konuştuğunu duymak hoşuma gitmiyordu. Bu ona göre değildi. O her zaman bir savaşçı olmuştu. Bunun değişmesine izin veremezdim. İçinde bulunduğumuz durum ne kadar boktan olursa olsun.

"Hayır, yapmayacağız," dedim. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bu konuyu tartışacak durumda olduğumuzu sanmıyorum," diye cevap verdi, ama ben bunu kabul etmedim. Ben pes etmeyecektim, o da etmeyecekti.

"Bu, çıkıp *çıkmayacağımızla* ilgili bir durum değil, sadece *ne zaman* çıkacağımızla ilgili. Şu anda işler umutsuz görünebilir ama bu değişecek." Derin bir nefes alarak durakladım. "Onları değiştireceğim."

Ayağa kalktım, televizyona doğru yürüdüm ve onu aşağı çekmenin ya da silah olarak kullanılabilecek bir şey koparmanın bir yolu olup olmadığını görmek için televizyona baktım, ama televizyon şeffaf camın arkasında duvara monte edilmişti.

"Bu camı kırmak için kullanabileceğimiz bir şeyiniz var mı?" Bee'nin hâlâ topuklu ayakkabı giyip giymediğine bakmak için döndüm ama ayakları çıplaktı. Aptal değildi. Ona karşı kullanabileceğimiz her şeyi bizden almıştı.

"Eğer beni kaldırırsan, yumruklarımla vurmaya deneyebilirim." Önerdi ve bunun işe yaramayacağını bilmeme rağmen başımı salladım.

"Tamam, bir deneyelim."

Bana doğru geldi ve ben de eğilerek omuzlarıma tırmanmasına izin verdim. Sonra onu kaldırdım, kendimi sabitlemek için kollarımı önümdeki duvara dayadım. Ama düşündüğüm gibi, umutsuzdu. Ne kadar vurursam vurayım o camı kıramayacaktım.

"Güçlendirilmiş," dedi vurma girişimleri odanın içinde yankılanan zayıf bir ses çıkarırken. "Kullanacak bir şeyim olsa bile bu şeyi kıramazdım bile."

Yumruğunu birkaç kez daha vurduktan sonra bunun ne kadar anlamsız olduğunu fark etti ve başıma vurarak onu aşağı indirdi.

"Belki banyoda bir şey vardır," dedi iyimser bir sesle, odanın diğer tarafındaki dar açıklığa doğru yürürken.

Onu takip ettim, birkaç adım atarak yeterli bir banyo olduğunu düşündüğü yere girdim. Ama değildi. Sadece ana hücreye bitişik bir alandı ve duvara bağlı pis bir tuvalet vardı. Görebildiğimiz kadarıyla sifon yoktu. Klozet kapağı yok. Çıkarılabilecek ya da sökülerek işimize yarayacak hiçbir şey yoktu. 'Tuvalet' adını alacak kadar bile iyi değildi. Eğer sifonu çekemiyorsa, tüm niyet ve amaçlar için, dibinde bayat su bulunan tuvalet şeklinde bir kovaydı.

"Oraya gitmemizi mi bekliyor?" Bir adım geri atarken burnu tiksintiyle kırıştı ve sonra çatladı. "Bunu yapamam. Yapamam!" Parmaklarını saçlarında gezdirdi, köklerini tutup çekerken arkasını dönüp benden uzaklaştı.

Ana odaya geri dönerek bağırmaya başladı, "Çıkarın bizi! Çıkarın lan bizi! Bunu bize yapamazsınız!" Hücremizin boşluğuna tekrar tekrar bağırdı ve çığlıkları cevapsız kaldığında, sanki onu duymasını ve çığlıklarına cevap vermesini bekliyormuş gibi televizyona yaklaştı. "Aç şu lanet kapıyı! Aç şunu!" diye uluyarak duvara vurdu.

Sonra yüzünü bana döndü.

"Yardım etmeyecek misin?"

Yüzündeki panik ifadesi beni kırdı. "Tam olarak ne yapacağım?"

Aşırı tepki vermemek için kendimi tutmaya çalışırken yumruklarım iki yanımda sıkıldı. Ona yardım edebilmek için bir şeyler yapmak istedim. I

Çıplak ellerimle duvarları kırıp onu buradan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama bu işe yaramayacaktı. Onu kurtarmak için başka bir yol bulmalıydım.

"Savaşın!" diye bağırdı. "Burada ördek gibi oturup, her ne planladıysa onu bekleyemeyiz. Gürültü yapmalıyız. Birileri bizi duyabilir. Bir şeyler yapmalıyız."

"Ben bir şey yapıyorum," dedim ona.

Bana kaşlarını çatarak baktı, beni bir aşağı bir yukarı süzerken dilini şapırdattı.

"Bulunduğum yerden bakınca, hiçbir şey yapmıyormuşsun gibi görünüyor." "Düşünüyorum," diye tısladım, başımın yan tarafına vurdum ve

Yatağın üzerine. "Akıllı oyna demişti, hatırladın mı? Bu kadar erken kendini kaybetmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Kızgın olduğunu biliyorum ama bağırmanın bir faydası olmayacak. Kimse bizi duymayacak. Televizyon bile güçlendirilmiş camın arkasında. Tuvalet sıçmak için lanet bir kase, burada bize yardım edecek hiçbir şey yok. Her şeyi düşünmüş. Her yer ses geçirmez olacak. Yardım için bağırarak anlamsız."

"Nereden biliyorsun?" diye meydan okudu, kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakarak.

"Çünkü bunun nasıl çalıştığını bilecek kadar çok hapisane hücrelerinde ve işkence odasında bulundum. Pencere yok." Televizyonu işaret ettim. "Buraya yerleştirdiği gizli kameralardan bizi görebilen tek kişi o." Etrafıma bakındım, çatıyı inceledim, muhtemelen ışıkların içine bazı gözetleme ekipmanları yerleştirdiğini tahmin ettim. Bizim ulaşamayacağımız kadar yüksek olan ışıklara. "Burası mühürlü," diye devam ettim. "Dışarı çıkmamızın tek yolu kapıyı açıp bizi dışarı çıkarması. Belki o zaman, eğer şanslıysak, gözden kaçırdığı bir şey buluruz. Zırhında bir çatlak. Ama şimdilik yerimizde oturmalıyız. İşlerin bizim için değişmesinin tek yolu, onun dediği gibi akıllıca düşünmemiz. Ben de öyle yapıyorum. Düşünüyorum. Size pek bir şey gibi gelmeyebilir ama inan bana, şu anda tek odaklandığım şey bizi bu durumdan canlı çıkarmak. Tek umursadığım şey bu."

Başını eğdi, kolları iki yanına düştü.

"Savaşmayın demiyorum," diye devam ettim, gözlerindeki yenilgiden nefret ediyordum. "Ama şunu bil ki, çığlık atarak ve bağırarak yapacağın tek şey

sizi sinirlendirir ve boğazınızı ağrıtır. Bir yılanın derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır."

"Kedi." İç çekti.

"Ne?"

"Kedi," diye tekrarladı. "Şu söz. '*Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır*'."

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ama yılan olarak değiştirdim, çünkü kabul edelim, bu tanıdığımız biri olmalı."

Benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum ve yüzündeki konsantrasyondan onun da benim gibi bunun arkasında kimin olabileceğini düşünmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Kim olabileceğini bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum." Zihnim şimdiye kadar edindiğimiz tüm düşmanların üzerinden geçerken nefes verdim. "Bunu bir taneye indirgemek için çok fazla olasılık var," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü gerçekte bu herhangi biri olabilirdi. Sahip olduğum tek kesinlik, Tanrı kompleksi olan lanet bir manyak olduklarıydı. Bu gerçekten de durumu daraltmıyordu. Zamanında bunlardan çok karşılaşmıştım.

Yavaşça şilteye doğru yürüdü ve kenarına, yanıma oturdu.

"Herhangi biri olabilir," diye cevap verdi. "Belki başka biri için çalışıyordur? Belki de yalnız bir kurttur? Kim bilir?"

O anda bir kilidin açılma sesini duyduk ve ikimiz de başımızı çevirip karşıdaki duvara baktık. Duvarın dibinde bir posta kutusundan daha büyük olmayan küçük bir kapak açıldı. İki su şişesi itilerek odanın ortasına, bize doğru yuvarlandı. Onları, üzerinde iki sandviç bulunan bir kâğıt tabağın boşluktan kayarak geçmesi izledi. Sonra kapak kapandı. Ses yoktu. Eller yoktu. Diğer tarafta bir insan olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Bryony'nin tekrar bağırmaya başlamasını bekliyordum ama bağırmadı. Kıpırdamadan oturdu ve sanki pimi çekilmiş, patlayıp bizi cehenneme yollayacak bir el bombasıymış gibi, elindeki cılız ikrama baktı.

Ayağa kalkmak istedim ama kolumu tuttu. "Yapma,"

diye uyardı. "Zehirli olabilir."

"Ve eğer bir şey yiyip içmezsek, bu orospu çocuğuyla savaşmaya fırsat bulamadan ölürüz," dedim, yine de ayağa kalktım ve elinin kolumdan düşmesine izin verdim.

Su şişelerine doğru yürüdüm ve eğilerek onları aldım.

"Ben ciddiym Will. Onlara ilaç vermiş olabilir. Bizi buraya getirmek için bize iğne yaptı, plastik şişeye bir iğne sokup ona da enjekte etmediği ne malum?"

Neden temkinli olduğunu anlıyordum ama burada artıları ve eksileri tartmamız gerekiyordu.

"Olabilirdi," diye cevap verdim. "Ama bunu yaptığından şüpheliyim. Dediğin gibi, bizi kaçırmak için onca zahmete girdi, bizi buraya getirmek için ilaç verdi ve bunların hepsi yıldız oyuncular olmamızı ve berbat oyunlarını oynamamızı istediği içindi. Neden tüm bunları bizi ilk birkaç saat içinde zehirli suyla öldürmek için yapsın ki?"

"Hasta ve sapkın bir sapık olduğu için mi?" diye karşı çıktı. "Çünkü burada, bu odada ölmemizi izlemekten zevk almak istiyor."

"Haklı olabilirsin." Omuz silktim. "Ama bu sefer içgüdülerime güveniyorum."

Gözleri yalvaran bir ifadeden, sakın yapma bakışlarıyla beni delen bir ifadeye dönüştü.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim ve sonra şişenin kapağını çevirirken ona, "Bir yudum alacağım. Eğer ölmezsem, geri kalanını sen içebilirsin. Bu kulağa adil geliyor mu?"

"Kulağa delilik gibi geliyor. Bize verdiği hiçbir şeyi içmek istemiyorum."

"Yani bunun yerine susuz kalma yoluna gitmekten memnunsun, öyle mi? Kendisi söylediğinde, aklını başında tutmalı ve akıllı olmalısın. Sen hiç susuz kaldın mı Bee?" Bana ters ters baktı.

"Bir insan üç gün susuz kalabilir," dedi kendinden emin bir şekilde.

Bunun gerçekliğinin nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ve o günlerde yorgun ve güçsüz olursun. Kafan gerçekten karışmaya başlar ve sonra da ölürsün Bee. Bunu böyle mi bitirmek istiyorsun? Korkakların yolu mu?"

"Bu korkaklık değil, kendini korumak."

"Tekrar, derisini yüzeceğimiz yılan hakkında konuşalım. Susuz kalırsan elinden gelenin en iyisini yapabileceğini düşünüyor musun? Savaşabilecek misin?" Başımı salladım. "Doğru düzgün ayakta bile duramayacaksın, değil mi-"

"Tanrı aşkına Will," diye tersledi. "Yapacaksan, yap şu lanet şeyi. İç şu lanet suyu. Bu işi kendi başıma halletmem için beni burada bırak. Umurumda değil. Konuşmayı kes ve bitir şu işi."

Onu asla bu mücadelede tek başına bırakmazdım ama söylediklerimin de arkasıdaydım. Bu yüzden su şişesini dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve sonra şişeyi indirip bekledim.

Saniyeler geçti.

Sessizlik sağır ediciydi. Ve sonra.

"Gördün mü? Hiçbir şey." Boğuluyormuş gibi yapıp yere düşmemek için kendimi zor tuttum. Her şeyimi. Çünkü normalde yapacağım şey tam olarak buydu. Ama bu koşullarda zorlamamam gerektiğini ben bile biliyordum. Gerektiğinde şakalarımı dizginleyebileceğimi kim bilebilirdi ki? Ben değildim, orası kesin. Ama işte buradaydık.

"Şimdi şu lanet şişeyi alıp benim için içersin?" Şişeyi ona uzattım, hafifçe tereddüt etti, sonra isteksizce, kocaman bir iç çekişle şişeyi aldı. Ona teşekkür etmek için gülümsedim ve içmek için diğer şişeyi açtım.

Neredeyse hepsini bitirdiğimde şişeyi yere bıraktım ve beyaz ekmek üzerine sade peynirli sandviçlere uzandım. Bir ısırık aldım, sandviçin ısırlmış yarısını Bryony'ye uzattım, böylece kurcalanmadığından emin olarak yiyebilirdi. O da aldı, en küçük ısırığı aldıktan sonra yüzünü buruşturdu.

Birlikte eski şiltenin üzerine oturduk, ben diğer sandviçi mideye indirirken o da bir fare gibi kendi yarısını kemiriyordu.

"İyi bir takım olacağımızı biliyordum." Ağzımdaki lokmayı çiğnerken iç çektim.

"Fazla seçeneğimiz yoktu, değil mi?" diye cevap verdi, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Ve sonra ışıklar kapandı, bizi bir kez daha karanlığa boğdu.

"Sanırım Twatmaster uyumamızı istiyor," diye fısıldadım karanlığa. O kadar siyah bir karanlıktı ki, sanki bu dünyadan koparılmış ve başka bir dünyaya dalmış gibi hissediyordunuz. Gözlerinizin görme yetisini kaybettiği bir yer. "Yemeğimizi bitirene kadar bekleyebilirdik, cahil herif."

"Başımıza gelen onca şeyden sonra nasıl uyuyacağız?" Bee fısıldayarak cevap verdi. "Sistemimde çok fazla adrenalin var. Kendimi bok gibi hissediyorum ve her yerim ağrıyor. Bu yerde yapacağım son şey uyumak olacak."

"Belki. Uyuyamayacağımı biliyorum," dedim ve elimi uzatarak onu yanımdaki yatağa çektim. "Ama uyuyabilirsin. Sana göz kulak olacağım. Merak etme. Sana hiçbir şey olmayacak. Ben buradayken olmaz."

"Şaka yapmıyorum Will. Uyumuyorum." Yanımda yatarken vücudunun ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

"O zaman yanıma uzan ve benimle konuş." İçimi çektim. "Başka bir şey yapmana gerek yok. Sadece konuş."

On Birinci Bölüm

Sadece konuş.

O da öyle dedi.

Boğazıma jilet saplanmış ve zihnim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum ama o konuşmak istiyordu.

"Her an sopayla öldürülebiliriz ve sen sadece konuşmak mı istiyorsun?"

Bırakın bir cümleyi, bir düşünceyi bile bir araya getirebileceğimi sanmıyordum.

"Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa," diye düşündü, beni daha yakına çekmeye çalıştı, sonra kıpırdamadığımı fark edince bana doğru kıvrıldı. "Bu, yumruklar geldiğinde onlarla birlikte yuvarlanmaktır. Eğer zamanını onları bekleyerek geçirirsen, kendini delirtirsin."

"Şimdiden kendimi deli ediyorum. Kaçırıldık Will. Uyuşturulduk ve bir bodruma kilitlendik. Bizimle alay etmek için maske takıp kendini videoya çeken deli bir adam var. Sanırım yumruklar çoktan sert inmeye başladı."

"Her zaman daha kötüsü olabilir."

"Hatırlat da moral konuşması için sana gelmeyeyim."

"Ben harika bir hype adamıyım. Ve bak neyimiz var... yiyecek ve içecek. İşemek ve sıçmak için bir yer. Bir yatak. İnan bana, kaldığım bazı yerlere kıyasla burası saray gibi."

"Çıktığımda Trip Advisor'a not vermek için acele etmeyeceğim."

"Gördün mü, işte ruh bu." Kıkırdadı. "*Çıktığımızda* dedin."

Bu olumlu düşünceyi seviyorum."

Şu anda iyimser hissetmemi sağlayacak pek bir şey yoktu ama yaptığım saçma şakaya kısık bir kahkaha attığında kalbim göğsümde tekledi ve içimde bir şeyler hissetmemi sağlayan bir sıcaklık yayıldı.

"Dibe vurdum ve şimdi sadece kayaları kazıyorum," diye devam ettim.

"Ama sen hâlâ kazıyorsun."

Sessizce uzandım, zihnim neler olup bittiğini anlamakta zorlanıyordu. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum ama iyi olmayacağını biliyordum. Dehşet verici, kalp kırıcı olacaktı ve bunu kabul etmek kalbimin daha hızlı atmasına, gümbürtünün kulaklarımı sağır etmesine neden oldu.

Will karanlıkta, "Bana çocukken nasıl biri olduğunu anlat," diye sordu.

Ne yaptığını biliyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. O da bu gümbürtüyü duyabiliyor muydu?

Kalp atışlarım onu da etkiliyor muydu?

Ben mi?

"Hafıza şeridinde bir gezintinin doğru yardımcı olacağını sanmıyorum Şimdi." Kafatasıma vuran, beynime girmek için yalvaran iblislerin içinde boğulmak için yuvarlanmaya, bir topun içine kıvrılmaya çalıştım.

"Aklını bulduğumuz yerden uzaklaştırırsa biraz yardımcı dokunabilir."

Ona cevap vermedim ama o devam etti, karanlığı sesiyle doldurdu. Rahatlatıcı bulduğum bir ses, beni koruyucu bir battaniye gibi derin, kadifemsi sesiyle sarıyordu.

"Adam'la ilk tanıştığımda" -durakladı- "tüm çocuklarla tanıştığımda ve yaptığımız şeyi yapmaya başladığımızda..."

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek, "Senin şu kanunsuz saçmalığın," diye ekledim.

"Evet. Adam bize bu gibi durumlarda hayatta kalmak için ipuçlarını anlattı. Kılıçla yaşarsın, kılıçla ölürsün ve hepimiz bir gün böyle bir şeyin herhangi birimizin başına gelebileceğinin farkındaydık. O yüzden bizi hazırladı."

"Böyle bir şeye nasıl hazırlanabildiniz?"

"Sanırım gerçekte hazırlanamazsınız. Gerçekten olduğunda ne yapacağınızı bilemezsiniz. Teori iyi güzel de, pratik bambaşka bir şey." Boğazını temizledi, konuştukça sesi daha da sertleşiyordu. "Ama şu anda bunun konuyla ilgisi yok."

Bana yaklaştı, yüzünü saçlarımin arkasına gömdü ve sonra başını uzaklaştırıp saçlarımı okşamaya, beni yatıştırmaya başladı.

"Adam sana ne söyledi?" Parmaklarının dörtnala atan kalbimi ara sıra çarpıntıya dönüştürmesini görmezden gelmeye çalışarak sordum.

Sonra saçlarımı okşadı ve kafa derimi gıdıkladı.

"İlk söylediği şey sakın olman gerektiği idi. Panik yapma. Çeneni kapalı tut ve seni kaçıranı kızdırma."

"Bu sefer sıçtın batırdın." Hüzünlü bir kahkaha attım. hissediyorum.

"Evet, bu konuda zorlanacağımı hep biliyordum. Yapabileceğim gibi ağzımı kapalı tut."

Birlikte uzandık, benim sırtım onunkine dönüktü, o saçlarımı okşamaya devam ederken ikimiz de derin derin nefes alıyorduk.

"Bir kaçış yolu bulmaya çalışmanı söyledi. Eğer bir kaçış yolu göremezsen, dikkatli ol, dinle, her zaman güçlü ve olumlu bir hayatta kalma tutumunu zihninin ön saflarında tut. İsteğiniz dışında alıkonulmuş olabilirsiniz ama hâlâ hayattasınız ve eğer hayattaysanız, her zaman umut vardır."

"Her zaman umut vardır," diye yineledim. "Adam çok rehine durumunda kaldı mı? Çünkü bana anonim fidyecilerin saçma sapan ders kitaplarını okuyormuş gibi geldi."

Will, daha önce kullandığını hiç duymadığım ciddi bir tonda, "Şaşırsın," diye cevap verdi. "Adam muhtemelen itiraf edemeyeceği kadar çok şey yaşamıştır. Kendisi hakkında pek konuşmaz. Ama bildiklerini başkalarına yardım etmek için kullanmayı sever."

Will parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yavaşça kafa derime masaj yaptı. Onu hissederken gözlerimi kapamadan edemiyordum.

"Her neyse, söylemeye çalıştığım şey," diye devam etti. "Adam konuşmamızı söyledi. Yalnız olsan ve sadece kafanın içinde olsa bile. Ailenizi ve arkadaşlarınızı düşünün. Onlarla konuş. Onlara dışarı çıktığında ne yapmayı planladığını anlat. Kendini kaybedersen ya da zihninde kaybolursan, her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsın. Unutma," diye fısıldadı kulağıma. "Bu kaçış zihniyeti, senin hayatta kalman, her şeyden önce kazanmak zorunda."

Parmakları beni ovup okşayarak meditatif bir hale sokarken bir iniltiyi bastırdım. Şu anda beton bir mağarada, boktan bir şiltenin üzerinde yattığım yerde mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeydi bu.

"Adam bunu çok kolaymış gibi anlatıyor," dedim, sesim sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum ve dünya başımdan akıp gidiyormuş gibi uzak geliyordu.

"Hiç de öyle değil. Ne kadar zor olduğunu biliyor. Ama şu anda iyi idare ettiğimizi düşünüyorum."

"Birkaç saattir buradayız."

"Demek istediğim de bu. Birkaç gün içinde ne dediğini kendimize hatırlatmamız gerekecek. Ama şimdilik besleniyoruz, sulanıyoruz ve Baş Usta kimliğini gizlemek için maskesini takıyor. Maskeyi çıkardığı gün, bizim de-"

Ondan sonra ne dediğini duymadım. Sihirli parmakları beni hipnotize etmiş, beni esir edenin, pisliğin ve bizi hapsedecek beton bir kutunun olmadığı bir yere göndermişti. Sadece umut ve göğsümün acıyla daralmasına neden olmayan bir gelecek hayalleri.

On İkinci Bölüm

Bütün gece uykuya dalıp çıktım, kâbuslar üzerime çöktü. Vücudumu sırlıslık eden ter havuzları içinde uyandığımda, Will'in beni kucaklaması, okşaması ve beni yatıştırarak kendime getirmesi gerekiyordu. Bir gün önce bana kiminle kaçırılmayı tercih edeceğimi sorsaydınız, o listenin en altında olurdu ama şu anda beni şaşırtıyordu. Sahip olduğunu hiç bilmediğim bir nezaket gösteriyordu.

Sabah olduğunda, beni rüyalarımından çeken şey puslu bir gün doğumu ya da etrafımızda uyanan dünyanın sesleri değildi.

Hayır, değildi.

Elektrik vızıltısı ve ardından odayı bir an daha gözlerimi kapatmama neden olan bir parlaklıkla dolduran tepedeki sert ışıklardı. Gözlerimi kapalı tutarak yatağın üzerinde yavaşça hareket ettim ama uzandığımda yanımdaki boşluğun soğuk olduğunu fark ettim.

Bir sıçrayışla doğrulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Seksen üç, seksen dört, seksen beş..."

Will yatağın ayak ucundaydı ve yerde şınav çekiyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gözlerimdeki uykuyu silerek sordum.

"Doksan, doksan bir... Egzersiz yapıyorum," diye nefes nefese saymaya devam etti, yüze geldiğinde durdu ve yüzüstü yatarak nefes almaya çalıştı.

"Ben saçmalık diyorum."

"Neden spor yapmam saçmalık olsun ki?" diye sordu, kendini yerden kaldırıp yatağın kenarına oturdu ve bana bakarken alnını sildi.

"Çalışmak değil. Sayı. Yirmi yapacağına bahse girerim. En fazla otuz."

Güldü ve bir anlığına o sıcaklığın tekrar içime aktığını hissettim. Yine de uzun sürmedi. Gerçek şu ki

Bulunduğumuz yer, boktan hücremizin her santimetresinden bana bağırıyordu. Üzerimizde patlayan ışıklardan, haçlar ve yara benzeri çiziklerle dolu kirli duvarlara kadar. Beton bile burada olmaktan acı çekmişti. Yaralarını yorgun bir gazi gibi taşıyordu.

Bundan sonra aynı olacak mıydık?

Buradan canlı çıkabilecek miydik?

"Neden spor yapmaya zahmet ediyorsun ki?" diye sordum.

"Çünkü kendimi formda tutuyorum. Böyle bir durumda fiziksel sağlık önemlidir."

"Dur tahmin edeyim," diye cüret ettim. "Adam'ın tutsaklar için verdiği öğütlerden biri daha mı?"

"Aslında öyle," diye cevap verdi, sesi fazlasıyla neşeli geliyordu, bu da beni yanlış bir şekilde kızdırmış gibi görünüyordu.

"Neden öfkelenmiyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. "Burada kilitli kaldık. O şerefsiz bize kim bilir neler yapacak. Neden bu senin için sıradan bir günmüş gibi davranıyorsun?"

Kanımın kaynamaya başladığını, öfkem patladığını hissedebiliyordum ve kendimi tutamıyordum.

Will bana doğru döndü.

"Beni öfkeli görmemeniz, burada öfkeyle yanmadığım anlamına gelmez." Yumruğunu göğsüne vurdu, yüzünde acıya benzeyen bir ifade belirdi. "Ben de en az senin kadar öfke duyuyorum ama bunu farklı şekilde gösteriyorum. Her zaman gösterdim. Bazılarına küstahça geliyor, belki daha az umursuyor. Ama öfkem orada. Her zaman var. Ve onu serbest bırakmaya hazır olduğumda, bırakacağım." Bir nefes aldı ve az önce ona attığım aynı dar bakışla beni kıstırdı. "Ama onu senin üzerine salmayacağım. Hem de burada. Bunu neden yapayım ki?"

Sözlerinin doğruluğundan duyduğum rahatsızlığı yuttum ve yataktan sürünerek kalkıp ellerimi duvarlara koydum. Gri sıvayı tırmalayarak küfrettim ve nefesimin altında mırıldandım: "Burada bir şey olmalı. Bu odada kullanabileceğimiz, parçalayabileceğimiz, tekmeleyebileceğimiz ve bir silah yaratabileceğimiz bir şey. Ne olursa."

Will, "Duvarları tırmalamaya devam edersen tozları toplayıp gözlerine atabilirsin," diye takıldı ve ekledi, "Eğer onu yakalayabilirsen

Maske takmadan yani."

Onu görmezden geldim ve tuvalet alanına doğru yürüdüm.

"Peki ya bu? Onu tekmelemenin bir yolunu bulabiliriz, duvardan koparabiliriz."

"Ve odayı boklu suyla mı dolduracağız?"

"Denemeye değer. Sarnıç paramparça olabilir. Bize kullanabileceğimiz bir parça verir."

Will içini çekti ve başını salladı.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiyorum. Her fikir denemeye değer ama bir süre bekleyelim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerek."

"İşte yine başladın," diye karşı çıktım, öfkem yüzeye çıkmıştı. "Öfken nerede? Neden savaşıyorsun?"

Yatağın üzerindeki yerinden fırladı, dişlerini sıkarken yumruklarını sıkı.

"Kavgayı gerekli olduğu bir zamana saklıyorum." Başını eğdi ve bana ters ters baktı. "Yavaş, yavaş, akılda kalıcı maymun sözünü hiç duydun mu?"

Başımı eğdim ve ona ters ters baktım.

"Biz daha çok üç bilge maymun gibiyiz, kötülük görmeyiz, kötülük duymayız, kötülük konuşmayız."

"Ama sadece ikimiz varız." Sırıttı. "Egonu da dahil edersen üç," diye karşılık verdim.

Birden zemine yakın kapak açıldı ve iki su şişesi yere yuvarlandı, ardından üzerinde iki dilim tost olan bir kâğıt tabak geldi.

"Hey, aç şu lanet kapıyı!" Bağırdım, açıldığı gibi kapanan kapağın olduğu yere doğru yürüdüm ve üstündeki duvara vurdum. "İçeri gir ve bizimle yüzleş, seni korkak herif!"

Yorgunluk ve tüm bunların boşunalığı beni pes ettirene kadar betona vurup durdum.

Dönüp duvara yaslandım, kendimi çaresiz hissederken Will'in eğilip bir şişe açmasını, bir yudum almasını ve sonra bana uzatmasını izledim. Görünüşe göre önceki geceden kalma korunma teknikleri hâlâ kırmızı alarmdaydı.

"Teşekkürler," dedim, şişeyi ondan alıp soğuk sıvıyı yudumladım, gözlerimi kapadım ve ağrıyan, kaşınan boğazıma ne kadar iyi geldiğinin tadını çıkardım.

"Öyle görünmüyor olabilir ama bugün güzel bir gün," diye duyurdu Will sert bir sesle. "Bizi yine besledi. Bizi hâlâ canlı istiyor." Omuz silkti ve yerdeki tabağa uzandı.

"Evet," dedim kendi kendime. "Biz mükemmel besili danalarız."

"Belki kâğıt tabakları kullanabiliriz," diye söze girdi Will.

Bir parça tost ısırıp bana uzattı.

"Ne için? Bizi serinletecek derme çatma fanlar için mi?"

"Silahlar için." Gözlerini devirdi, ama ben de öyle.

Ne demeye çalışıyordu ki?

Will tostunu aldı, yatağın üzerine koydu ve tabağı sıkıca sarmaya başladı.

"Yıllar önce büyükbabam bana her zaman yanında rulo yapılmış bir gazete taşıdığını söylemişti. Ne zaman zor bir mahalleye düşse, onu silah olarak kullanırmış. Eğer yeterince sıkı sarılırsa, tahta kadar sert olurmuş." Will, söylediklerini kanıtlamak istercesine, rulo haline getirilmiş levhanın kenarını avucunun içine soktu. "Gördün mü? Sadece senin için yapılmış ölümcül bir silah." Öne doğru eğilip bana uzattı, ben de alıp elimde evirip çevirdim.

"Harika. Mükemmel bir silah. Islanana ya da jöleden yapılmamış bir rakiple karşılaşana kadar."

"Hiç kimse sana kötümser olduğunu söyledi mi?" Will kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," diye tersledim. "Ama rehin tutulmak içimdeki o gizli tarafı ortaya çıkarıyor."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Will, bana onun gibi düşünmem gerektiğini düşündüğünü gösteren bir bakış atarak.

"Bunlar nasıl daha kötü olabilir ki?"

"Zincirlenmiş olabilirdik. Birbirimize zincirlenebilirdik. Duvarlara zincirlenir, asılırdık ya da bunun gibi ortaçağ saçmalıkları."

Haklıydı.

"Evet. Bu daha kötü olurdu."

O anda odanın köşesinden gelen ekstra ışık dikkatimizi anlamsız atışmalarımızdan uzaklaştırıp televizyona yöneltti

titreyerek canlandı.

"Bu düşünceni unutma," dedim Will'e daha yakın olmak için yürüyerek. "Sanırım işler daha da kötüye gitmek üzere."

On Üçüncü Bölüm

Sarkaç gibiydi, bir duygudan diğetine sallanıyordu. Hiçbiri ona yardımcı olmuyordu. Tek yaptıkları onu daha da kötüleştirmektir. Henüz manik aşamaya gelmemiştir ama ben devreye girmezsem yakında gelecekti.

Şu anda panikliyordu. Onu suçlayamazdım. Kimse böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini bilemez -en azından çoğu normal insan.

Ya ben?

Ben bu hayatta doğdum.

Bu tehlikeyle ilk karşılaşmam değildi ve son da olmayacaktı. İçimde şeytanları uzak tutan bir tampon, isterseniz bir filtre vardı. Buna hayatı çok ciddiye almamak ve yumruklarla yuvarlanmak deniyordu. Küstahlık ettiğimi düşünüyor, beni düşündüğü gibi öfkelenmemekle suçluyordu. Öfkeliydim. Sadece bunu diğer insanlar gibi göstermiyordum. Maske takabilen tek kişi Taskmaster değildi. Benim de pek çok maskem vardı, hepsi de derinlerde saklıydı.

Bu yüzden ona yardım etmek için onunla konuştum, büyükbabamdan bahsettim, bu dört duvarın dışındaki diğer insanları düşünmesini sağladım. Evet, kağıt tabak saçmalıktı ama onu gülümseteceğini ummuştum. Her zaman yaptığı gibi benimle dalga geçmesini sağlayacaktı. Ve ben bunu severdim. Ama tepkisi sinirli, suçlayıcı ve nefret doluydu diyebilirim ama henüz tam olarak o noktada olduğunu sanmıyorum. Belki de dün geceki kafa okşamaları bana yönelmiş olabilecek öfkeyi bastırmaya yardımcı olmuştu, ama o da gelecekti. Belki de. Eğer bunu atlatmasına yardımcı olacak bir şey yapmazsam.

Her şeyin daha kötü olabileceğini görmesini sağlamaya çalıştım. Hâlâ buradaysak, hâlâ konuşuyorsak, nefes alıyorsak, aynı havayı paylaşıyorsak, umut vardı. Her zaman daha kötü olabilirdi. Çoktan ölmüş olabilirdik. Ama bu külçeyi onunla paylaşmamaya karar verdim. Zihninin etrafında yeterince karanlık dönüyordu; daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ben de ortaçağ işkence yolunu seçtim. Zincirlenmediğimiz için şanslı değil miyiz?

ya da demir bir kızağa mı kilitleneyim? Muhtemelen kaçınmaya çalıştığım ölüm konusu için en iyi alternatif bu değildi, ama ayaklarımın üzerinde düşünmekte hiçbir zaman iyi olmadım. Aklıma bir şeyler geldi ve onları söyledim.

Tam bana 'bu düşünceyi tutmamı' söylediğinde, köşedeki televizyonun canlandığını fark ettim ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi, o ekrana geldiğinde yumruklarım sıkıldı. Eğer daha önce öfkeli olmadığımı düşündüyse, şimdi kesinlikle öyleydim. Dişlerim birbirine o kadar sıkıca kenetlenmişti ki gerçekten kırılabilirlerdi. Bu adam bizi alıp burada kilitli tutacak ve sonra da lanet olası bir Tanrı gibi lanet olası bir ekranda görünecek kadar taşaklı biriydi.

Bugünkü görünüşü de farklı değildi. Başına siyah bir pelerin geçirmişti ve bugünkü maskesi siyah boynuzlu bir tür hayvan kafatasıydı. Belli ki ölüm saçmak istiyordu. Tek gördüğüm kendini beğenmiş bir pislikti.

"Günaydın yıldız oyuncularım," diye anons etti, mekanik sesi onu B sınıfı bir korku filmi karakterine benzetiyordu. "Umarım iyi dinlenmişsinizdir ve bugün sizi bekleyenler için hazırsınızdır."

Bryony televizyonun altında durmuş, ona bakıyor ve her kelimesini dikkatle dinliyordu. Yanına gittim, kendimi onun saçmalıklarını daha fazla dinlemeye hazırlarken kollarımı kavuşturdum.

"Birazdan odanızın kapısı açılacak ve ilk görevinizle yüzleşeceksiniz. Bu gerçekleşmeden önce sana birkaç kuralı hatırlatmam gerekiyor. Onlara uyarsanız yaşarsınız. Uymazsanız ölürsünüz."

Seslenmek istedim ama Bryony beni susturdu, ben de sessiz kaldım, bu herifin söyleyeceklerini duymaya hazırdım.

"Kapı açıldığında ikiniz de odadan çıkacak ve koridordan yürüyerek görev odasına gideceksiniz. Bu odadan yanınıza hiçbir şey alamazsınız. Buna kâğıt tabaklar ya da şişeler de dâhil."

Ne söylediğimizi duymuştu. Yine de umurumda değildi.

"Görev odasına ulaştığınızda, görevinizi tamamlamak için size verilen talimatları dinleyecek ve uygulayacaksınız. Başarılı olursanız bir gün daha yaşarsınız. Başarısız olursanız ölürsünüz."

"Kendini tekrarlamayı seviyor," dedim içimden ve Bee'den bir sus payı daha aldım.

"Bir ekip olarak çalışacaksınız," diye duyurdu, sanki bundan gurur duyuyormuş gibi. "Ve göreviniz tamamlandığında, belirtilen kapıdan görev odasını terk edecek ve buraya geri döneceksiniz. Bunu yapmamanız ölümünüzle sonuçlanacaktır. Kaçmaya ya da kurallarımı çiğnemeye çalışırsanız ölürsünüz. Bu çok basit. Sizler benim oyuncularımsınız ve kurallara göre oynamanızı bekliyorum."

"Yoksa tahmin edeyim... ölür müyüz?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Aynen öyle." Ve bununla birlikte televizyon karanlığa gömüldü.

"Bu görevin ne olduğunu merak etmem yanlış mı?" Bee'ye bakmak için dönerek sordum.

"Tüm bu senaryoda yanlış olan milyonlarca şey var," diye cevap verdi. "Ama bizim bu odadan çıkmamız onlardan biri değil."

Umarım haklıydı çünkü görev odasında bulacaklarımızın, keşke burada kalsaydık dedirtebileceğini hissediyordum.

Bölüm On Dört

WILL

Bir an sessiz bir bekleyiş içinde durduk, sonra ne olacağını görmek için bekliyorduk. Duvar inleyip bir kısmı kayarak açılıp bir boşluk ortaya çıktığında yaklaştık ve loş koridora baktık. Odamızdakiler gibi şerit ışıklar koridoru aydınlatıyordu ve ilerlerken onun elini kendi elime aldım. El ele tutuşmamız konusunda itiraz etmedi, sadece her adımımızı yavaşça atarken elimi sıkıca kavradı, sonunda bizi bekleyen şey için endişeliydi.

Koridor, tepemizdeki elektrik lambalarının vızıltısı dışında sessizdi. Görebildiğimiz başka bir kapı yoktu, sadece beton tünelin sonunda bize nereye gittiğimizi gösteren bir ışık vardı.

Son durağımız.

Derin derin solumaya başladığında keskin nefeslerini duyarak elini sıktım ve ona, "Bunu başaracağız. Sakin ol. Aklını başına topla." Yürürken ona baktım. "Seni tutuyorum."

Başını salladı, gözle görülür bir şekilde yutkundu ve "Biliyorum" diye fısıldadı.

Koridorun sonuna ulaştığımızda, sondaki açık kapıdan geçerek bir tür antreye girdik. Bunu yaparken arkamızdaki kapı çarparak kapandı ve burada sıkışıp kaldığımızı gösteren bir kilit mekanizması sesi duyuldu.

Küçük odanın ortasında durduk, dinledik, bekledik. Ve sonra tanıdık mekanik bir ses etrafımızı sardı, tavana gizlenmiş hoparlörlerden bize sesleniyordu.

"Sonuçlar oyununuza hoş geldiniz Bay Stokes, Bayan Masters. Bugün burada bizimle birlikte olmanızdan onur duyuyoruz."

Gözlerimizin önünde ışıklar parladı ve ben gözümü kırıştıtarak bu odaya bitişik, cam bir duvarın arkasına gizlenmiş bir odaya baktım. Göz kapaklarım çırpındı, odanın içinde ne olduğu netleştikçe parlaklığa alışmaya çalıştım. Camın arkasında, önümüzde sergilenen bir

Ayak bileklerinden yere zincirlenmiş ve bileklerinden tavana zincirlenmiş yaşlı ve kilolu bir adamdı. Kolları başının üzerinde duruyordu, ağzı bantla sarılmıştı ama gözlerindeki şişkinlikten ve vücudundan süzülen terden çırpındığı, bağırıldığı, kaçmak için çırpındığı anlaşılıyordu.

Bryony yanımda soluk soluğa kaldı, ama konuşmadık, sadece birlikte durduk, el ele tutuştuk, bunun ne boktan bir oyun olduğunu öğrenmeyi bekledik.

"Wilson'la tanışın," diye duyurdu mekanik ses, zihinlerimize sızmaya ve bizi cehenneme sürüklemeye hazır bir kâbus gibi odanın içinde yankılanıyordu. "Ya da benim ona taktığım isimle, iğne çüklü." Onun böyle bir lakap kullandığını duymak tüylerimi diken diken etti ve boynumdaki tüyler diken diken oldu.

Bu iyi bir adam değildi.

"Bu adamın neden burada olduğunu size açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum," diye devam etti, düşüncelerimi yansıtarak. "Hayat her zaman adil değildir, ama bazen sizin gibi bireyler... ve ben, devreye gireriz. Statükoyu olduğu gibi yeniden düzenleriz."

Sinirlerimin gerildiğini, korkumun katlandığını hissedebiliyordum. Adamın çırpınışını izlerken bacağım seğiriyordu. Bunun gibi pisliklerin icabına binlerce kez bakmıştım; bu benim için hiçbir şeydi.

Ama bir bit yeniği olduğunu biliyordum. Bunun bir oyun olduğunu söylemişti.

Bu adamın ölmesini istediği belliydi ama başarısız olma ihtimalimiz vardı ve eğer başarısız olursak neler olacağını tekrarlamama gerek yoktu. Bu konuda yeterince açıktı.

"İşte bugünkü göreviniz. Dikkatle dinle. Çünkü otuz saniye içinde hücresinin kapısı açılacak ve oraya girip görevini tamamlamak için iki dakikan olacak."

Etrafımdaki her şey yok olurken zaman durdu. Tek duyabildiğim onun sesiydi. Görebildiğim tek şey işaretimizdi. Tek hissedebildiğim yanımdaki kızdı ve önemli olan tek şey oydu. Onu buradan çıkarmalıyım.

"Görev odasında, sol taraftaki masada iğneler göreceksin, bir sürü iğne."

Sol tarafa baktım ve tahta bir masanın üzerine yığılmış bir yığın iğne gördüm.

"Bu iğneleri Bay Wilson'a enjekte etmek için iki dakikanız var. Sayılabilmesi için her bir iğnenin aşağı doğru itilmesi ve içindekilerin vücuduna batırılması gerekiyor. Size tanınan iki dakika içinde tüm iğneleri enjekte edemezseniz, bu odada kilitli kalırsınız ve havalandırma deliklerinden bir gaz pompalanır. Bu sizi öldürecek. Ve bu hoş bir ölüm olmayacak, uykuya dalmak gibi. Canınızı yakacak, derinizi soyacak, içinizi kavuracak ve kendinizi diri diri yanıyormuş gibi hissetmenize neden olacak. Zaman çok önemli."

İki dakika.

Wilson'ın arkasındaki duvarda iki dakikalık kırmızı bir zamanlayıcı belirdi, geri sayıma hazırды.

"Görev tamamlandığında ışıklar yeşile dönecek," diye ekledi. "İşte bu kadar. İki dakika. Bay Wilson için tüm iğneler. Ve eğer bunu yaparsan, yaşarsın. Bu kadar basit."

Yapabilirdik.

Yapabileceğimizi biliyordum.

Zaman bir sorun olabilirdi ama birlikte çalışıyorduk. O yeşil ışık yanıyordu, buna hiç şüphe yoktu.

"Oyunumu oynamaya hazır mısınız?" diye sordu, sonra kahkahalarla güldü ve yan tarafımızdaki kapı açılarak bizi bu berbat göreve başlamanız için odaya aldı.

İçeri adımımızı attığımız anda kırmızı sayı geri saymaya başladı.

Bee'nin elini bıraktım ve masaya doğru koştum.

"Bir avuç dolusu alın, hepsinin aynı yöne baktığından emin olun ve vücudunun etli kısımlarına saplayın," diye bağırdım, iki elime bir demet iğne aldım ve asılı olduğu yere doğru koştum.

Needle Dick denen adam umurumda bile değildi. Tek odaklandığım şey bu işi bitirmek ve Bee'yi buradan çıkarmaktı.

Bantın arkasında bir domuz gibi ciyaklıyor, vücudundan ter damlarken kısıtlamaları içinde çırpınıyordu.

"Ona bakma," diye emrettim. "Sadece bıçakla."

Bryony cevap vermedi ama yanımda olduğunu hissettim, iki yumruğunu adamın karnına indirdi ve içindekileri saplarken itti

ona.

"Sadece et, başka bir şey değil," dedim, ona yardım etmeye çalışarak.

Bu.

İğnenin aleti titremeye başladı, vücudu her ne ilacıysa ona tepki veriyordu.

İğneler batırılmıştı ama ben odaklanmaya devam ettim, masadan ona doğru koştum ve iğneleri batırdım, ittim, sonra daha fazlasını almak için koştum.

Tekrar tekrar yaptık. Karnını, kalçalarını ve kışını iğnelerle doldurduk.

Bunu yaparken zaman ilerliyordu ama ben masaya odaklanmıştım ve ekip olarak çalıştıkça yığının azaldığını görünce rahatlardım. İğne üstüne iğne, iğne üstüne iğne. O kadar çok iğne vardı ki. Ama kazanıyorduk. Bunu başarmıştık.

Adam zincirlerinde sallanıyordu, tavandan sarkarken lanet bir iğne yastığına benziyordu. Ağzından geçemeyen beyaz köpük burnundan fışkırırken gözleri kanıyordu. İlaçlar onu doğrudan cehenneme götürürken kaslarındaki sarsıntılar azaldı ama biz asla pes etmedik. Ölüm kokusu ve ölüren vücudundan çıkan pislik burun deliklerimizi doldurup nefes almayı zorlaştırdığında bile devam ettik. Görevimiz hepsini dağıtmaktı. Yapana kadar durmayacaktık.

Bir dakika geçti ve iğneler gittikçe azaldıkça masanın üzerine dağılmaya başladı. Son turdaydık ve kazanıyorduk. Kazanmak zorundaydık.

Son iğne yığınını da alıp ona doğru koştum, iğneleri göğsüne sapladım ve nefes nefese geri çekildim.

Ama hiçbir şey olmadı.

Yeşil ışık yanmadı.

Ne haltlar dönüyordu?

"Bütün iğneleri kullandık!" Bryony bağırdı, etrafında dönerek sesini onun dinlediği yere yöneltmeye çalıştı. "Neden ışıkları yeşile çevirmiyorsun, seni lanet olası ucube?"

"Belki birini kaçırmışızdır?" Cevap verdim, masaya geri koştum, etrafı karıştırdım, her santimi kontrol ettim, ama hiçbir şey yoktu. Sonra çömelip yere baktım, şans eseri bir tane düşürmüş olabilir miyiz diye. Ama yine hiçbir şey yoktu.

Yirmi saniye. On dokuz.

On sekiz.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Bryony bağırdı, hayal kırıklığı içinde saç tellerini çekerken elleri saçlarına gitti.

"Ne ve siktir am I Kayıp mı?" I bağırdı, benim kalp kulaklarımda çınılıyordu. Böyle bir şey olamazdı.

On dört.

On üç.

Ve sonra onu gördüm.

Odanın kenarında, gölgelerin arasına gizlenmiş bir örgü iğnesi.

"Lanet olası piç kurusu," diye bağırdım, onu almak için karşıya atıldım ve sonra hedefe doğru koştum.

Beş.

Dört.

Üç saniye kala iğneyi gözüne batırdım, son iğneyi batırırken ruhumun derinliklerinden gelen ilkel bir çığlık attım.

Ve sonra, oda sessizliğe gömüldü.

İki.

Bir.

Ve yeşil ışık yandı.

Nefes nefese kaldım, iki büklüm oldum ve nefesimi tutarken ellerimi dizlerime dayadım.

"Adil davranmayacağını bilmeliydim," dedim kendi kendime. Sonra başımı kaldırıp Bryony'nin adama baktığını gördüm, ne yaptığımızı görünce gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bakma," dedim, ona doğru yürüdüm ve vücudumu onu her şeyden korumak için kullandım. "Sadece bana bak." Yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerimin içine bakmaya zorlarken yanaklarını okşadım. "Başardık. Hayattayız ve o bunu hak etmemiştii. Nasıl olduğunu biliyorsun. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Başını salladı ama gözyaşları hâlâ gözlerine yapışmış, her an serbest kalmakla tehdit ediyordu.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Biliyorum."

Kulağa doğru gelsin diye kendini tekrarladığını biliyordum. İkimizin de hayatının en stresli iki dakikası olan şeyi kabullenmek için.

"Gidelim," dedim, onu kendime çektim ve cesedi görmemesi için yanından geçip az önce açılan kapıya doğru götürdüm.

Onu kendime yakın tutarak koridordan odamıza doğru yürüdük. Attığımız her adımda, ona karşı her zaman hissettiğim koruyuculuk çok daha fazlasına dönüşüyordu. Kendimi kesip açabilseydim ve onu güvende tutmak için içime çekebilseydim, yapardım. Onu kollarımda tutmak ve asla bırakmamak istedim. Benim havam onu hayatta tutan hava olsun. Ona hayat vermek istedim. Çünkü o anda, uzun zamandır görmezden geldiğim bir şeyi fark ettim. Aylardır kendimi kandırdığım bir şeyi.

Bryony Masters becermek istediğim bir kız değildi. Çıkmak istediğim bir kız değildi.

O benim aşık olduğum kızdı.

Onu seviyordum. Aylardır seviyordum ve onun için her şeyi yapardım, onu mutlu etmek ve güvende tutmak için her şeyi yapardım. O benim her şeyimdi. Hücreye geri döndüğümde, ona sımsıkı sarıldığımda, buradan çıkacağını biliyordum. Bunun gerçekleşmesi için ölmem gerekse bile.

On Beşinci Bölüm

"Beni tutmana gerek yok," dedim ona, her ne kadar kolunu bana dolaması içimde sıcak bir his uyandırsa da, o odada yaptıklarımızdan sonra gerçekten hissetmemem gereken bir şeydi bu. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Yürüyebileceğini biliyorum," dedi ama kolunu omuzlarımdan çekmedi. Sonra başını eğerek fısıltıyla konuştu ve ekledi: "Belki de desteğe ihtiyacı olan benimdir."

Tatlı olmaya çalışıyordu. Bunu biliyordum.

Hücremize geri döndüğümüzde, arkamızdaki kapı kapandı, dikiş o kadar sıkıydı ki kapının orada olduğunu bile zar zor anlayabiliyordunuz.

"Demek bizi bunun için istiyor. Aklına gelebilecek en berbat yöntemlerle onun için öldürmemizi istiyor." Yatağa oturmak için hareket ettim ve Will de bana katıldı. "Ama neden biz?" Yüzümü ona döndüm. "Neden Adam ya da Devon değil de biz kaçırıldık? Bizi hedef almasının bir nedeni var. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Asla bilemeyebiliriz. Durum böyle işte." Kolunu omzumdan indirdi ama arkamda tutarak şiltenin üzerine koydu. "Neden bizi alıp buraya getirdiğini, tüm bunları yapmayı seçtiğini asla öğrenemeyebiliriz." Hüzünle sırtı ve ekledi, "Belki de benim en iyisi olduğumu bildiği içindir."

"Öldürme konusunda mı? Bu övünülecek bir şey değil."

Will yıllarca arkadaşlarıyla birlikte Brinton Malikânesi'nin sokaklarını koruyan bir kanunsuz olmuştu. Ama kendi hedefini seçmek ve az önce olduğu gibi öldürmeye zorlanmak tamamen başka bir şeydi.

"Wilson denen adamın kim olduğunu biliyor musun?" Ben sordum. "Onunla hiç karşılaştın mı?"

Will başını sallayarak, "Asla," dedi.

"O zaman o şekilde ölmeyi hak ettiğini nereden biliyorsun?"

"Önsezi diyelim. Bir de ona iğneli sik denmesi var. Pek iyi bir lakap değil."

"Dahası da var," diye cevap verdim, lakapla ilgili yorumunu görmezden gelerek.

"Muhtemelen haklısın ama daha fazla bilgi edinene kadar çok fazla yorum yapmamaya çalış. Kendini çıldırtacaksın. O adamın bunu hak ettiğini söyledi. Buna inanmak zorundayız. Dünyaya bir iyilik yaptık. Bu şekilde bakarsanız, yaptığımız şey biraz daha iyi hissettirir."

"Peki ya hak etmediyse? Yani, o maskeli herif her zaman doğruyu söylemiyor ki. Bizi lanet bir örgü iğnesiyle sikmeye çalıştı."

"Bu değil bizim sorun. Bizim problem o Hayatta kalmak. Buradan çıkabilmek için bir gün daha yaşamak. Benim için önemli olan tek şey bu."

Bir süre yatağın üzerinde oturduk. Ben kollarımı dizlerime sıkıca sarmış, ileri geri sallanırken o da sohbet ederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Denemek" önemli bir kelimeydi. Duygularımı ya da paniğe kapılmış düşüncelerimi bastıramıyor gibiydim. Tüm bu olanlara bir anlam vermem gerekiyordu ama hiçbir şey net değildi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Sonunda saatler geçti. Su ve bayat jambonlu sandviçler odaya taşındı ve isteksizce yenildi. Ve sonra ışıklar söndü, bizi hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir karanlığa gömdü.

Üzerime çöken karanlığa doğru hafif bir iç geçirdim ve sonra uzandım. Will yanıma uzandığında yatağın yanımda alçaldığını hissettim. Göremediğim bir tavana bakarak kafamdaki çıgıllıkları bastırmaya çalıştım.

"Bana çocukluğundan bahset," diye sordu ve ne yaptığını hemen anladım. Bana dışarıdaki sevdiklerimizi düşündürüyordu. Bana geri dönmek zorunda olduğumuz hayatı hatırlatıyordu.

"Neden?" Biraz fazla sert bir şekilde sordum. Pişmanlıkla dudağımı ısırdım.

Hıncını ondan çıkarmak hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Çünkü seni neyin harekete geçirdiği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diye cevap verdi.

"Önce bana çocukluğunu anlat," diye karşılık verdim. Konuşacak enerjim yoktu, henüz değil.

"Çocukluğum çok sağlıklı geçti," diye gururla açıkladı. "Ve o zamandan beri o lanet boşlukları doldurmaya çalışıyorum."

Ona gülmekten kendimi alamadım.

"Çok komiksin Will."

"Bir cinin oğlu olmak oldukça zordu." "Ne?"

Kıkırdadım.

"Annem. O bir cindi... Çocukluğumun çoğunu bir şişenin içinde geçirdi."

Bu şaka çabucak ters tepti. "Aman

Tanrım, bu doğru mu?" diye sordum.

"Ne, cin kısmı mı yoksa alkol mü?"

Şakacı bir şekilde göğsüne vurarak karşılık verdim.

"Alkol, seni aptal."

"Evet, doğruydu. Yine de onu suçladığımı söyleyemem. Zor günler geçirdi. Babam ben yedi yaşındayken kanserden öldü. Beni ve küçük kardeşimi tek başına büyütmek zorunda kaldı. Her zaman kolay değildi. Babamın ölümünden sonraki ilk günlerde biraz bakımda kaldık ama o elinden geleni yaptı."

"Bu korkunç," diye cevap verdim ve bunda ciddiye dim. Brinton Malikanesi'nin tüm askerlerinin zor bir hayat yaşadığını biliyordum ama bu Will'in üzerinde durduğu bir şey değildi. Onunla tanıştığınızda, her zaman bugün olduğu gibi mutlu ve neşeli bir şakacı olduğunu düşünürdünüz. Sanırım mizah birçok üzüntüyü maskeleyebiliyordu ve o da bunu gururla taşıyordu.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, Üstatların evinde büyüme k nasıl bir şeydi?"

Durakladım. Sanırım çocukluğum hakkında biraz konuşmaktan zarar gelmezdi. Zamanın geçmesine yardımcı olurdu. Ama çok fazla detaya girmiyordum. Bu tür bir ruh araştırması için enerjim yoktu.

"Benim annem de seninkine çok benziyordu, sadece cin kısmı yoktu. O ve babamın sarsıntılı bir ilişkisi vardı. Bir an tartışıyor, dişe diş kavga ediyor ve birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini söylüyorlardı. Sonra, yatak odalarına kilitlenir, beni ve kız kardeşlerimi alt katta saatlerce televizyonun karşısında bırakırlardı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, uçup duvara çarpan süs eşyaları mı yoksa yatak çerçevesinin duvara çarpması mı?"

Will, içinde bulunduğumuz vahim ve boktan duruma rağmen midemi bulandıran kısık bir kahkaha attı. Haince duygularımdan uzaklaşmak için bir şeyler yapmalıydim, bu yüzden spot ışıklarını tekrar ona çevirdim.

"Bir sorum var," diye açıkladım. "Geçen yıl Cadılar Bayramı partinizde beni neden gölete attınız?"

Bu sefer alçak sesle kıkırdamadı ve yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. Sonra bana açıklama yapmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"Sanırım... şey, biliyorum, ben biraz..."

"Çıkar ağzındaki baklayı Stokes. Geçen yıl neden bir pislik timsaliydin?"

"Çünkü beni fark etmeni istedim."

Sözleri beni aptala çevirdi. Beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Ne zaman bizimle olsan, sen ve kız kardeşlerin, sen ve ben her zaman birbirimize doğru çekiliyor gibiydik, ama yine de seninle hiç zaman geçirmiyor gibiydim, eğer bu mantıklı geliyorsa? Her zaman Shelley'nin Colton'la ne yaptığına ya da Kate'in nerede olduğuna odaklanırdın. Ben de biraz... haydutluk yaptım. Sadece beni görmeni istedim."

Will'den acımasız bir dürüstlük beklemiyordum. Her zaman şaka yapar, alay eder, her şeyi hafife alırdı. Kendini bu şekilde ortaya koymasını beklemiyordum.

"Biliyor musun, bir kızın dikkatini çekmenin, onu boğmaktan, herkesin önünde bir meme gibi göstermekten ve kelimenin tam anlamıyla hayatı için korkmasını sağlamaktan daha iyi yolları var."

"Fazla dramatik davranıyorsun. O gölet yaklaşık bir metre derinliğinde, belki iki metre. Hiçbir zaman tehlikede değildin."

"Nereden biliyorsun? İnsanların su birikintilerinde boğulduğu biliniyor."

"Bu asla olmayacaktı. Seni yakalamıştım. Her neyse, işin komik tarafını görürsün diye düşündüm."

Yine de gülmedi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu ve geri adım atıyordu.

"Bunu şimdi söyleyebilirim," diye devam etti. "Burada yatıyorum, çünkü yarının ne getireceğini bilmiyorum. Bu yüzden, Colton'ın bana her zaman söylediği gibi, her şeyi ortaya koyacağım, anı yaşayacağım." Devam etmeden önce iç çekerek durakladı. "Senden hoşlanıyorum Bee. Her zaman hoşlandım. Sadece bunu göstermekte pek iyi değilim ama hoşlanıyorum." Tam ben de ondan hoşlandığımı söyleyecektim ki ekledi: "Aldığı kadar iyi veren bir kızla hiç tanışmadım."

Sen çocuklardan biri gibisin. Birbirimizi zıplatıyoruz. Beni diğer erkeklerden daha iyi kızartıyorsun. Beni diken üstünde tutuyorsun."

Will hep birlikte olmamız konusunda şaka yapardı. En iyi arkadaşı kız kardeşimle birlikte olduğu için bunun mantıklı olduğunu söylerdi. Ama bu konuşma bana aynı anda hem iltifat ediliyor hem de arkadaşça davranılıyor gibi gelmişti. Biraz kafam karışmıştı ve bunu kabul etmek istemiyordum ama hayal kırıklığına da uğramıştım.

"Seni Cadılar Bayramı partisinde Küçük Denizkızı kılığında görmüştüm. Ben de Baywatch'tan Mitch'tim. O anda bana küçük bir rol yapma oyunu oynamak mantıklı geldi."

"Sen tam bir markafasın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Evet, sen söyledin. Birçok kez."

Kendi kendime sııttım.

"İçkiyi fazla kaçırmıştım," dedi, birden pişman olmuş gibiydi. "Seni gördüm ve dışarıdaki herkesi etkileyebileceğimi düşündüm."

"Ben hariç herkesi."

"Seni aldığında o kadar da mutsuz görünmüyordun."

O gece Will'in kollarında olmanın bana bir şeyler yaptığını itiraf edecek değildim.

"Yine de hoşuma gitti," dedi. Yanıma doğru kaydığını hissettim ve sonra yanıma uzanırken nefesinin sıcaklığını yanağımda hissettim. "Seni kollarımın arasına almak bana kendimi..." Sanki doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi bir an durdu.

"Erkekçe mi? Şovenist mi?" Ben teklif ettim.

"Korumacı," diye yanıtladı. "Kollarını boynuma dolamanın verdiği his hoşuma gitti."

"İstersen bunu ellerimle yeniden canlandırabilirim?" Bir kahkaha attı.

"Seni içeri bıraktığım anda s ı ç ı p batırdığımı anlamıştım. Yine de böyle çırpınmaya başlamanı beklemiyordum."

"Ben yüzme bilmem, Will."

"Biliyorum ve o iki adam sana ulaşmak için suya girdiğinde, onlara siktirip gitmelerini söyledim."

"Sonra ben sana küfürler yağdırırken, sen beni gölün pisliğine bulanmış bir halde sürükleyerek çıkardın."

"Kulaklarıma müzik gibi geldi."

Başımı ona doğru çevirdim. "O
gece senden nefret ettim."

"Ben de kendimden pek hoşlanmıyordum, gerçi kalabalığın bir kısmını güldürmüştü."

"Buna değdiğine sevindim."

Sessizleşti, sonra ses tonunda biraz mizahla, "Birkaç gün sonra özür dilemek için bir çift kollukla kapına geldiğimde yüzünü görmek paha biçilemezdi," dedi.

"Hediyeler arasında en kötüsü
buydu." "Tekrar söylüyorum,
komik olduğunu düşünmüştüm."

"Eminim o gece gülmemiştir." Dudaklarımı büzdüm, cevabını beklerken kahkahamı tuttum.

"Ne? Beni bir şeyler içmeye davet ettikten ve kahvemine içine her ne kötülük koyduysan onu koyduktan sonra mı?"

"Annemin müşhil ilacı. Ve sen bunu hak ettin."

"Onlar annenin miydi?" Bir kez daha ofladı. "O zaman brownieler için kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum."

Elimde olmadan yüksek sesle güldüm.

"İlki çok baktan olduğu için bana ikinci bir özür olarak gönderdiğin özel kekleri mi kastediyorsun? Annemin, teslimatçı olarak gönderdiğin kişiden alıp Paula Teyzem ve kitap kulübündeki diğer arkadaşlarına yedirdiği haşhaşlı kekleri mi? Evet, kendini kötü hissetmelisin."

Yanımda gerginleşti.

"Kendimi savunmam gerekirse, o kekler annen için değildi."

"Will, senin savunman yok. Eve döndüğümde beşini kontrolsüzce kıkırdarken buldum, buzdolabının içindekileri yiyorlardı çünkü acıkmışlardı ve sonra bütün gece onlara bakıcılık yapmak zorunda kaldım. Annem duvarların peynirden yapıldığına ikna olmuştu. Sabahın üçünde duvarları yalamaya niyetli orta yaşlı bir kadınla güreşmeyi hiç denediniz mi?"

"Denediğimi söyleyemem ve hepsini gördüm."

"Hiç hoş değildi. Duvar kağıdını mahvetti."

"Yine de annen beni hala seviyor."

"Sanırım sizinle tanıştığında sizin hakkınızdaki düşüncesi, kendini zeki sanıyor şeklindeydi ve dürüst olmak gerekirse, yarı yarıya haklı. Yoksa sadece

iki beyin hücresi var ve ikisi de üçüncülük için mi savaşıyor?"

"Bayıldım buna." O da güldü. "Görünüşe göre bu cümleleri Bryony Masters'ın espri kitabından almış. Anne gibi kız gibi, değil mi?"

"Aldığı kadar iyi verebilir."

Birlikte uzanmış, anlamsız, aptalca, eşek şakaları ve aşağılamalarla dolu dünyamızda kaybolmuştuk. Ama sonra, çok geçmeden, durumumuzun gerçekliği bize doğru savrulurak geri geldi ve beni gelecek dehşetlere boğdu.

"Sence tüm bunlar ne zaman sona erecek?" Sessiz bir sesle sordum. "Bir gün mü? Bir ay mı? Bir yıl mı?"

"O kadar uzun sürmeyecek," diye cevap verdi, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Yan yatmak için döndüm, sırtım onun ön tarafına yaslanırken ellerimi başımın altına sıkıştırdım. "Bizi arıyor olacaklar," diye devam etti. "Telefonlarımıza ne gönderdiği önemli değil, bizi tanıyorlar. Bir kısa mesajdan bile sesimizi tanıyorlar. Bir şeyler döndüğünü anlayacaklar ve bizi bulmak için tüm kasabayı yerle bir edecekler."

"Ama ya bulamazlarsa... yani bizi bulamazlarsa."

Parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasından geçirdi ve masaj yapmaya başladı.

"O zaman bizi buradan çıkarırım. Bu sonsuza kadar sürmeyecek, Bee. Hikâyemiz böyle bitmeyecek. Bu sadece bir bölüm. Gerçekten boktan bir bölüm ama hepsi bu."

Kıpırdamadan uzandım ve onun yatıştırıcı dokunuşlarının tadını çıkardım.

"Bu konuda iyisin." İçimi çektim, başımı eğerek ihtiyacım olan yerlere masaj yapmasını sağladım.

"Sana şifalı ellerim olduğunu söylemişim. Şimdi onları kesip kitap ayracı olarak kullanmadığına memnun değil misin?"

Sırıttım ve kendimi o anın içinde kaybolmaya bıraktım. Umutsuzluk denizinde küçük bir an, onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade eden bir an. Dokunuşu bana yalnız olmadığımı hatırlattı.

"Will?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Mmmhmm?" diye cevap verdi.

"Seni fark ettim. Seni hep fark ettim."

Sessizleřti. Duyabildiđim tek ses nefes alıř verişlerimiz ve parmaklarının kafa derime sűrtűnmesi ydi.

Ve sonra... "Biliyorum. Sadece bařka kimseyi fark etmeni istemedim. Tek gűrdűđűn ben olmak istedim."

Ve űyleydi.

Ama ben sadece başımı salladım.

Kalbim zaten kırık tı, burada kilitli kaldığımız her dakika kırılıyordu. Daha fazla dayanabileceğinden emin değildim.

On Altıncı Bölüm

WILL

Bizimkiler günlere dönüştü ama saniyeler o kadar yavaş akıyordu ki odamızda kilitli kaldığımız için zaman durmuş gibi hissediyorduk.

Bir şey bekliyorduk.

Herhangi bir şeyi.

Günde iki kez su ve basit yiyecekler, genellikle de bayat sandviçler veriliyordu. Gündüz ve gece sadece onun tarafından kontrol edilen, üzerimizde asılı duran ışıklarla bölünüyordu.

Ve sonra yine oldu.

Televizyon canlandı.

Bryony şiltede yanıma oturdu, televizyon bizi esir alan kişiyi gösteriyordu, ekranı bu kez farklı bir maskeyle, Freddy Krueger ile dolduruyordu.

"Hep saklanıyorsun," diye söylendim. "Neden buraya gelip benimle gerçek bir erkek gibi yüzleşmiyorsun?"

Meydan okumamı görmezden gelerek konuşmasına başladı, o mekanik sesiyle yumruğumu ekrana vurup onu sonsuza dek susturmak istedim.

"İyi akşamlar, oyuncular. İkinci maçın başlama vakti geldi. Ama başlamadan önce buraya gelip birkaç konuya değinmem gerekiyor."

"Seni bulduğumda çok uzun ve acılı bir şekilde ölecek olan hasta bir pislik olduğun gerçeği gibi mi?" Tısladım.

"Hayır. Seni bilerek seçip seçmediğimi bilmek istiyorsun.

Ve seni seçtim. İkinizi de. Sizi uzun zamandır izliyordum." Konuşmadık,

ikimiz de bir sonraki adımda ne diyeceğini bekliyorduk. "Burada

olmanızın çok iyi bir nedeni var ve bu neden

hepsi zamanında ortaya çıktı. Ama bu gece değil." Tipik. Hiçbir soruya düzgün bir cevap vermedi. "Bu gece, bir gün daha hayatta kalmak için oynamanız gerekiyor. Senin için başka bir görevim var. *Severek* oynayacağın bir görev. Birazdan odanızın kapısı açılacak ve görev odasına gideceksiniz. Daha önce de belirttiğim gibi, bu odadan eliniz boş çıkacaksınız. Aptalca bir şey denerseniz

cezalandırılacak. Takım olarak çalışacaksınız. Çalışmazsanız, başarısız olursunuz. Oyun için talimatlar size görev odasında verilecektir. Dikkatlice dinleyin. Size söyleneni yapın ve kahraman olmaya çalışmayın. Sonu sizin için iyi olmaz."

Televizyon başka bir açıklama yapmadan kesildi ve Bryony'nin derin bir nefes aldığını duydum.

"Bu işi halledeceğiz Bee," dedim ona. "Ve bu iş bittiğinde, o lanet görev odasında kalıp onu bekleyeceğim. Eğer bu yaptığım son şey olursa bu gece benimle yüzleşecek."

"Onu duydun," diye uyardı. "Kahraman olma."

"Hayatlarımız için savaşmak kahraman olmak değildir, Bee. Bu benim ihtiyacım olan şey. yap."

Koridorun kapısı aniden açıldı, şerit ışıklar yandı Tavan, görev odasına giden yolda bize rehberlik ediyor.

"Şu işi bitirelim, olur mu?" Bee ayağa kalktı ama sonra elimi tutarak önümde durdu ve yalvardı, "İkimizin de buraya canlı dönmesini istiyorum. Lütfen aptalca bir şey yapma Will."

Elini sıktım.

"Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım." "Peki ya sen?"

"Bu konuda söz veremem."

"Bunu sensiz yapamam, Will. Sana bir şey olursa, bundan sağ çıkamam."

Ona ne cevap vereceğimi bilemedim, söyleyecek sözüm yoktu. Bu yüzden alnından öptüm ve odadan çıkarken onu da yanıma alarak bir adım öne çıktım.

O koridorda ilerlerken darağacına yürüyormuşuz gibi hissediyordum, birleşen ellerimiz terden kayganlaşıyor, nefeslerimiz daha da zorlaşıyordu. Benim ve onun kalbi, bizi bir sonraki görevimize götürecek kapıya yaklaştıkça daha hızlı atan bir ritim tutturuyordu.

Oraya vardığımızda ikimiz de durduk, kapı aralığında durduk ve önümüze serilen korkunç manzaraya aval aval baktık.

Bu kez kendimizi bir antrede değil, gerçek görev odasında bulduk. Odanın ortasında, bir sandalyeye bağlanmış çıplak bir adam duruyordu.

tahta ha. Kolları iki yana açılmış, bacakları bağlanmıştı ve boynunda tavana bağlı bir ip vardı, sıkıca çekilmişti ama onu tamamen boğacak kadar sıkı değildi. Bilinci yerindeydi, biz odaya bir adım daha atarken gözleri dehşetten kudurmuş, korkudan şişkinleşmişti. Ağzı bantla kapatılmıştı ama yine de boğuk bir ıglık atarak bize baktı, gözleri ona yardım etmemiz için yalvarıyordu.

Arkasında ilk yarışmada kullandığımız, üzerinde beş dakika yazan ve geri sayıma hazır olan zamanlayıcı duruyordu. Yan tarafa baktığımda duvara dayalı bir masa gördüm; masanın üzerinde mum, kâğıt, boya kalemi, eski bir radyo, pusula gibi garip şeyler vardı ve bunların hepsi tamamen rastgele ve muhtemelen görevi tamamlamak için anlamsızdı. Ne de olsa Görev Yöneticisi bizimle dalga geçmeyi seviyordu.

Sesi odayı doldurduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık, kaderimizi duymayı bekledik.

"İkinci oyununuza hoş geldiniz. Sizi Fraser'la ya da benim değişimle cellatla tanıştırayım."

Fraser'a baktım, boğazımda safra yükseliyordu, ama içimde bir parça bile

Acı

dım. Ya o ya biz.

"Onun için üzölme," dedi Taskmaster, içime sızarak düşünceler.

Ona karşı hiçbir şey hissetmedim.

"Fraser'ın çok özel bir sapkınlığı var. İnsanları boğmayı seviyor ama her zaman durması gereken yerde durmuyor, değil mi Fraser? Bu gece, ne ekersen onu biçersin. Kendi ilacının tadına bakacak. Çok ileri gitmenin nasıl bir his olduğunu öğrenecek. Tabii başarısız olmazsanız."

"Başarısız olmayacağız," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Güzel. Tam da duymak istediğim şey buydu."

Oda sessizliğe büründü, bu sessizlik kısa süre sonra Fraser'ın boğuk inlemeleri ve boğuk yalvarışlarıyla bozuldu.

"Kuralları dikkatle dinlerseniz hayatta kalırsınız. Başarısız olursanız bu gece hepiniz bu odada ölürsünüz. Fraser en sevdiğim cihazlardan birine, sadece onun için yapılmış bir rafa monte edildi. Her dakika

geçtikçe boynundaki ip sıkılaşıacak. Kollarının ve bacaklarının bağlı olduğu tahta genişleyecek ve eğer şanslıysa, uzuvları dışarı çıkmadan ya da vücudundan tamamen ayrılmadan önce görevi tamamlayacaksınız. Üstünüze bakmanızı istiyorum," diye talimat verdi Görev Yöneticisi ve yukarı baktığımızda içi sıvı dolu kaplar gördük.

"Size cömertçe verdiğim beş dakika içinde görevi tamamlayamazsanız, o kaplardaki asit serbest kalacak. Saniyeler içinde etinizi kemiklerinizden ayıracak. En iyi yol bu değil, bu yüzden hızlı, akıllı ve birlikte çalışmanızı öneririm. Bu odada görevinizde başarılı olmanıza yardımcı olacak şeyler var, ancak tüm eşyalar bu odada kalmalı. Eğer buradan bir şey çıkarmaya ya da bu görevi tamamlamak dışında bir amaçla kullanmaya kalkarsanız, ağır bir şekilde cezalandırılacaksınız. Uyarıldınız."

"Peki görev ne?" Aside bakarak ve bunun ona neler yapabileceği düşüncesinin doğru düşünme yeteneğimi etkilemesine izin vermemeye çalışarak sinirlenerek sordum.

"O cellat. Bir adam asmaca oyunu oynayacaksınız."

Masanın üzerindeki bir ekran titreyerek canlandı, bir adam asmaca bulmacası ve altında dokunmatik bir klavye gösteriyordu. Yedi kelime vardı, yani bir deyim olduğu açıktı.

"Oldukça basit görünüyor, değil mi?" diye sordu, sonra da alay etti, "Ne yazık ki senin için öyle değil. Sadece odada bulduğunuz harflerle tahmin yapmanıza izin veriliyor. Bu odada olmayan bir harfi tahmin ederseniz, başarısız olursunuz ve asit dağıtılır. Bu harfleri bulmak ve ekrandaki ifadeyi tamamlamak için beş dakikanız var. İyi şanslar." Bir duraklama oldu ve sonra "Oyunumu oynamaya hazır mısınız?" diye sordu. Ve aniden tüm oda karanlığa gömüldü.

"Ne oluyor lan?" Bağırđım, celladın arkasındaki duvarda görevin başladığını gösteren kırmızı rakamların geri saymaya başladığını gördüm ama odada hiçbir şey göremiyordum.

"Masa," diye bağırđı Bee, karanlıkta beni yakaladı ve kendine doğru çekti. "Burada bize yardımcı olacak bir şey olmalı."

İkimiz de hiçbir şeyi düşünmemek için yavaşça masanın üzerindeki nesnelerin üzerinden geçtik. Radyonun düğmelerini çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Karanlıkta gözlerimi kısarak gözlerimin alışması için yalvardım.

harflerin nesnelerin üzerinde yazılı olup olmadığını görebiliyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Sonra Bee'nin elinde tuttuğu bir şeyin düğmesine basarken nefes nefese kaldığını duydum.

Elindeki meşaleden mavi bir ışık parlarken "Buldum" dedi.

Kolunu tuttum, bir mektup olup olmadığını görmek için ışığı mumun üzerine tuttum ama hiçbir şey yoktu. Kağıt, hiçbir şey. Radyo... yine hiçbir şey yoktu.

"Neden hiç mektup yok?" diye bağırdı öfkeyle.

"Çünkü bu lanet olası bir siyah ışık." Daha önce fark edip harekete geçmediğim için kendime lanet ettim. "Vücut sıvılarını tespit etmek için kullanılır. Duvarları dene."

Bee döndü, feneri duvara tuttu, aşağı yukarı hareket ettirdi, her santimini tararken yakından baktı.

Sonunda onu gördük.

Beyaz bir 'E' harfi bize doğru parlıyordu.

Hızlı hareket ederek ekrandaki 'E' harfine dokundum ve harfler bulmacada belirdi. Toplamda altı tane.

"İşte bu, devam et," dedim onu cesaretlendirerek.

Siyah ışığı duvarın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Bir o yana bir bu yana. Ve sonra bir tane daha buldu.

"S," diye seslendi.

Durduğum yerden göremiyordum ama ona güvendim ve ekrandaki 'S' harfine dokundum. Dört tane çıktı.

"Ne yazdığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu avlanmaya devam ederken, ışığı yerden tavana doğru tutuyor ve bir şey bulamayınca bir sonraki duvara geçiyordu.

Fraser'ın sessiz çılgınlıkları etrafımızda yankılanırken, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. Genişleyen ahşabın iniltisi ve gerilen ip bize daha hızlı çalışmamız gerektiğini hatırlatıyordu.

"Haydi Bee," diye bağırımdan kendimi alamadım. "Bir tane daha lazım."

"Deniyorum," diye bağırdı, ışığı çılgınca duvarda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Sonra "I" diye seslendi.

'I' harfine dokundum ve bulmacada iki kez belirdi.

"Bir şey, bir şey, bir şey, bir şey," dedim bulmacaya kaşlarımı çatarak.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu Will," diye tükürdü.

"Daha fazla harf bulsaydın daha yararlı olurdu," diye karşılık verdim, Fraser zamanın bitmesine üç dakika kaldığını göstererek ciyakladı.

Bir sonraki duvara geçti, ışık betonu bir lazer gibi tarıyordu. Ve sonra, "D!"

Ekrandaki 'D' harfine dokundum ve bulmacadaki üç harf yerine oturdu.

"Bir şey, bir şey, bir şey, bir şey... Tanrı aşkına, bilmiyorum!" Parmaklarımı saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştirirken Fraser'ın bağları gıcırdadı ama inlemeleri azaldı. Şanslı herif muhtemelen acıdan bayılmıştı.

"Zaman tükeniyor, Bee." Kendimi çılgına dönmüş hissettim ve ona doğru koşup meşaleyi ondan alıp kendim yapmak için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Nefes nefese duvarları tarıyor, başka bir mektup bulmaya çalışıyordu.

"Çok küçükler," diye bağırdı, ışığı duvarların dibinde gezdirmek için çömeldi. "Birini kaçırdım diye korkuyorum."

Bir sonraki duvara doğru ilerledi, ışık artık alanın üzerinde daha hızlı kayıyordu ama çaresizliğinin onu dikkatsiz yapmasını ve bir şeyleri kaçırmasını istemiyordum.

"Yavaşla. Hâlâ iki dakika otuz saniyemiz var," dedim ona.

Nefesleri düzensizdi, duvar boyunca yanlara doğru hareket edip her santimi kontrol ederken kolları titriyordu.

"B!" diye bağırdı ve ben de ona dokundum.

"Sadece bir tane B var," diye cevap verdim. "Bu bana yardımcı olmadı." "Bu bir harf, değil mi? Elimden geleni yapıyorum."

Ekrana baktım, çözmeye çalışıyordum. Sözü bana uçuracak altın bir harf olduğunu biliyordum. Ama önce onu bulmamız gerekiyordu.

Saat iki dakikayı gösteriyordu ve kalbim iki kat hızlı atıyordu, orada durup samanlıktaki iğne bulmasını beklerken kendimi çaresiz hissediyordum.

Son duvara doğru ilerledi, taradı ama bir yere varamadı.

"Zamanımız tükeniyor," diye ısrar ettim, saat artık bir dakika otuzu gösteriyordu.

"Tavanı dene," diye seslendim ve duvarın kenarına geldiğinde hiçbir harf yoktu, siyah ışığı tavana doğrulttu ve orada, bize doğru parlayan 'R' harfi vardı.

"R.... bir dis..." Beynim onunki kadar hızlı çalışmıyordu ve odanın köşesinden "İntikam soğuk yenen bir yemektir!" diye bağırdığında Işıklar tekrar odaya doldu ve Fraser'ın zincirlendiği askı sertçe kırılarak kollarını yuvalarından çıkardı ve bacaklarını gevşek bir şekilde sarkıttı. Boynundaki ilmik yukarı doğru çekilerek zaten mor olan yüzünün şişip kabarmasına neden oldu.

"Başardık," diye nefes nefese Bee'ye döndüm.

Ve sonra üzerimizdeki konteynerler patlayarak açıldığında kıyamet koptu.

On Yedinci Bölüm

WILL

Tavandan buz gibi bir sıvı dökölüp ikimizi de kırmızıya boyayınca nefesim kesildi ve bir anlığına en kötü korkularım canlandı. Bedenim donarken ruhumu kör bir panik kapladı. Sonra adrenalinin yükseldiğinde ve onu gözleri kocaman açılmış, çığlıkları duvarlarda yankılanırken gördüğümde kendimi kaybettim.

Asit olduğunu sanmıştı.

O şerefsiz bizimle oynamıştı ve şimdi en kötü kâbusunun içinde sıkışıp kalmıştı, dehşet onu bu odadan koparıp zihninin sıkışıp kaldığı cehenneme götürüyordu.

"Bee, iyisin!" Bağırarak ona doğru yürüdüm, omuzlarından tutarak onu salladım ve kendime getirdim. "Bu asit değil. Yaralanmadık."

Nefes nefese kalmıştı, kırmızı sıvı saçlarının arasından yüzüne, gözlerine ve ağzına damlıyordu, çılgınca silmeye çalışıyordu. Sözlerim beyindeki korku sisini yavaşça delip geçerken bana baktı, konuşamıyordu ama gözleri bana ne kadar dehşete düştüğünü anlatıyordu.

"Sadece mısır nişastası," dedim ona, parmağımla yüzümdeki pisliği temizleyip ağzıma götürürken. "Bilirsin, Carrie'de ve Çılgılık'ta domuz kanı için kullandıkları gibi. İyisin," diye tekrarlardım, onu kendime çektim ve kollarımı ona doladım.

Onu kollarımın arasında tutarken nefes nefese kalmıştı.

"O lanet olası bir hayvan," diye haykırdım. "Ve sana şu anda söylüyorum, asla başarısız olmayacağız. Başarısız olmamızı istemiyor. Bizim bu insanları öldürmemizi ve kendisinin de o hasta herif gibi her şeyi izlemesini istiyor. Bu adamlarla hastalıklı işkence oyunlarını oynuyor olabilir ama bizimle de oynuyor. Akıl oyunları oynuyor. Bizimle dalga geçmeye çalışıyor ve biz buna izin veremeyiz. Beni duyuyor musun, Bee?" Geri çekildim, kollarımı ona doladım ama gözlerinin içine baktım. "Kazanmasına izin veremeyiz. Güçlü kalmalı ve ona bu psikolojiyi göstermeliyiz."

Akıl oyunları bizde işe yaramaz." Yapış yapış, suyla ıslanmış alnımı onunkine bastırdım ve fısıldadım, "Sen bir Üstatsın. Bunu asla unutma. Cehennemin içinden geçebilir ve diğer taraftan yüzünde bir gülümsemeyle çıkabilirsin. Sen güçlüsün. Bunu başarabilirsin."

Başını salladı ve bana doğru eğildiğinde, onu odadan çıkarmak için kolumu omzuna doladım. Saniyeler önce orada kalmak istemiştim. Gölgelerden çıkıp benimle yüzleşmesini bekledim. O bir korkaktı ve ben bunu kanıtlamak, tüm bunlara son vermek için onunla bir hesaplaşma yapmak istiyordum. Benden sonsuza kadar saklanamazdı. Ama onu orada dikilmiş, son derece korkmuş, titreyecek kadar dehşete düşmüş, çığlık çığlığa bağırarak, kendi çığlıkları arasında beni duyamayan bir halde gördükten sonra gitmek zorunda kaldım. Onu bu cehennem çukurundan olabildiğince uzağa götürmeliydim.

Önemli olan tek şey oydu.

Benimle istediği kadar uğraşabilirdi; buna alışmıştım. Ama o farklıydı. Benim kadar sertleşmemişti. O özeldi. Korumam gereken biriydi. Ve bu işte başarısız olmayacaktım, bu süreçte beni öldürse bile.

Onu kapıya kadar yönlendirdim ve koridora çıkardım. Bu sefer, ona destek verdiğimde, onu kaldırdığımda ve odamıza geri götürdüğümde itiraz etmedi. Sakinleşmek için derin nefesler almaktan ve bir ayağını diğerinin önüne koymaktan başka bir şey yapmadı. Bazen yapabileceğiniz tek şey budur ve bu gece bu kadarı yeterliydi.

Odamıza geri adım attığımızda arkamızdaki kapı kapandı. Yatağın üzerinde iki yığın giysi vardı: biri onun diğeri benim için, diş fırçaları ve diş macunu, bir el bezi ve iki havlu, şampuan ve sabun.

O kötüydü ama bize biraz lütufta bulunmuş ve temizlememiz için bir şeyler bırakmıştı. Ondan ve yaptığı her şeyden nefret ediyordum ama yine de bizi canlı istiyordu. Bu kadarı kesindi. Her bulut ve tüm bunlar.

"Bu... pisliği... şişe suyuyla... nasıl temizleyeceğiz?" dedi, titreyerek ve kelimelerinde tökezleyerek.

Onu bıraktım ve yokluğumuzda odanın değişmiş olduğunu keşfetmek için tuvalet alanına doğru yürüdüm. Altında bir gider bulunan devasa bir şelale duşa erişebilmemiz için odanın bir kısmını açmıştı.

Duş perdesi ya da kapısı yoktu, sadece suyu açmak için bir kolu olan duş başlığı ve etrafındaki fayanslar vardı.

"Hadi," dedim hepsini yatağın üzerinden toplayarak. "Bu pisliği üzerimizden atmamız lazım. Ne kadar çabuk temizlenirsek, kendini o kadar iyi hissedersin."

Islanmasınlar diye havluları duştan uzağa, yere bıraktım. Sonra ileri uzandım ve duşu açmak için kolu çevirdim. Sıcaklığı test etmek için elimi akıntının altına tuttum, biraz zaman aldı ama sonunda sıcak su akmaya başladı.

Bryony odanın kenarında durmuş, titremesini durdurmaya çalışırken kollarını kendine dolamış, ne yapacağını bilmez bir halde bana bakıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ona yaptıklarından nefret ediyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedim ama cevap vermedi.

Eşyaların çoğunu duşun zeminine bıraktım, iki diş fırçasını da alıp macun sürdükten sonra suyun altında ıslattım. Yavaşça onun durduğu yere doğru yürürken dişlerimi fırçalamaya başladım, diğer diş fırçasını ona uzattım ve sonra elini elime alarak onu suya götürdüm. O da dişlerini fırçalamaya başladı ve ben ağzımdaki lokmayla mırıldandım: "İkimiz de hayattayız. Sıcak bir duş alabilir ve dişlerimizi fırçalayabiliriz. Hayat güzel. İyi değil ama burada mahsur kalan bazı oyuncular kadar da kötü değil."

Düşüncelerinde kaybolurken gözleri karardı, muhtemelen şurup düşmeden birkaç dakika önce Fraser denen adamı hayal ediyordu. Sonra dişlerini temizlemeyi bitirdi, fırçayı yanındaki havlunun üzerine bıraktı ve bana baktı.

"Sence daha fazlası var mı? Bizim gibi mi yani? Sence başka oyuncular da kilit altında tutuyor mudur?"

"Belki." Diş fırçamı onunkinin yanına bıraktım, sonra onu doğrudan suyun altında duracak şekilde manevra yaptım. şurup saçlarından ve yüzünden yavaşça süzülürken gözlerini kapattı. "Ama başka kimseyi düşünemeyiz, sadece kendimizi düşünebiliriz. Tek umursadığım seni buradan çıkarmak."

Sıcak suyun altında birlikte durduk, kıyafetlerimiz ağır bir deri gibi üzerimize yapışırken şurup giderden aşağı akıyordu.

Az önceki pislik akıp gidiyordu ama temiz değildik. Olmamız gerektiği gibi değildik.

Bir adım geri çekildim ve artık gri-beyaz olan tişörtümü başımın üzerine çekip, sırlıslıkla ıslak tişörtü duşun köşesine fırlattım. Bryony kıpırdamadan durdu, ben kotumun düğmelerini çözerken tek kelime etmeden beni izledi. Sonra onları ve boxer'ımı bacaklarımdan aşağı indirdim, tekmeleyerek çıkardım ve ıslak gömleğin olduğu yere attım. Bir an için onun önünde tamamen çıplak olarak durdum. Su göğsümden aşağı, tenimin üzerinden akıyor, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyordu. Başımı arkaya yatırdım, sıcak suyun yüzümü ıslatmasına izin verdim, bir yudum almak için ağzımı açtım ve sonra gözlerimdeki damlaları temizlemek için yüzümü sildim.

Sonra, hiçbir şey söylemeden ona doğru yürüdüm, tulumunun önündeki fermuarı göğsünün ve karnının süt gibi teni görünene kadar aşağı çektim. Önünde diz çöktüm, dar kumaşı bacaklarından aşağı çekip çıkardım, tulumunu ve iç çamaşırlarını duşun köşesine, benimkilerin üzerine yığmak üzere fırlattım.

Önünde diz çöktüğümde çıplak bir şekilde hareketsiz duruyordu ve ona baktığımda, onu hiç şu anki kadar güzel görmediğimi fark ettim. Dudakları ayrılmıştı, yavaş ve derin nefesler alırken göğsü inip kalkıyordu. Elleri iki yanında, yumrukları sıkı bir şekilde duruyordu ama sonra sol kolunu ileri uzattı ve parmaklarını ıslak saçlarımdan arasından geçirdi, gözleri midemi sıkıştıran bir empatiyle parlıyordu.

Birbirimize baktık, transa geçmiştik, ikimizin de kopmak istemediği bir anın içindeydik. Sonunda ayağa kalktım, şampuan şişesini aldım ve sert bir sesle ondan arkasını dönmesini istedim. Sözsüz bir şekilde dediğimi yaptı ve sikim onun mükemmel yuvarlak kıkına değdikçe sertleştiğimi hissettim. Kendime bunun cinsel bir şey olamayacağını hatırlattım. Travma geçirmişti ve bana ihtiyacı vardı, onu boktan bir duşta becermek için değil, onu hayata döndürmek için. Bu yüzden, azgınlığımı görmezden geldim ve şampuanı avucuma sıktım. Sonra kafa derisine sürdüm, tüm kafası sabun köpüğüyle kaplanana kadar köpürttüm. Saçlarını boydan boya ovaladım, onu temizledim, onu yeniden Bryony'm yaptım. Onu bu şekilde temizlemek iyi hissettirdi.

Küçük bir inilti çıkardı, bu da kendimi şu anda ne kadar tahrik olduğumdan uzaklaştırma çabama yardımcı olmadı. Sonra başını arkaya yasladı, parmaklarımın üzerinde ona masaj yaptığını hissetmenin tadını çıkardı. Saçlarının temizlendiğinden emin olduğumda onu kendime doğru çevirdim ve başını arkaya yatırarak saçlarındaki şampuanı duruladım.

Yüzü benimkine çok yakındı, dudakları hala ayırıktı, öpülmek için yalvarıyordu ama kendimi tuttum, gözlerimi kapadım ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım.

El bezini ve sabunu aldım ve nazikçe vücudunu temizlemeye başladım, yüzünden başlayarak yanaklarını, alnını ve o dolgun dudaklarını dikkatlice sildim. Ben bunu yaparken gözlerini benden ayırmıyordu ve yemin ederim daha fazlasını istiyordu. Gözleri bana öyle olduğunu söylüyordu. Ama belki de yanılmıştım. Bilemiyorum. Yine de riske atamazdım. O pislik olmak istemedim. Onun güvenliği benim için her şey demektir. Zor bir ipte yürüyorduk ama yürümek zorundaydık. Bunu berbat etmeyi göze alamazdım.

Omuzlarını ve ardından kollarını temizlemek için hareket ettim ve onu sabunlu köpüklerle kapladım. Geri çekildi, diğer beze uzandı ve sonra benim hareketlerimi yansıtmaya başladı. Yüzümü, omuzlarımı, kollarımı siliyor, benim ona yaptığım gibi beni de sabunluyordu. Göğsüme doğru ilerledi, yavaş hareketlerle göğüs kaslarımı ve karnımı sildi. Oraya dokunduğunda kaslarım sıkıştı ve sonra fısıldadı, "Bana dokunabilirsin. Dokunmanı istiyorum. Onu uzaklaştır, Will. Bana başka bir şey hissettir. Artık canımın yanmasını istemiyorum."

İki kez söylememe gerek yoktu. El bezini bıraktım ve ellerimi kürek kemiklerinin hemen altına yerleştirdim. Sonra köpükler vücudundan aşağı süzülürken ellerimi aşağı kaydırdım, göğüslerini avuçladım, masaj yaptım, başparmağımı sıkı pembe meme uçlarına sürttüm, onları tatmak için yanıp tutuşuyordum. Sırtını dikleştirerek göğüslerini öne doğru itti ve ben de onları yoğurdum, gözlerimi onlardan alamıyordum. Avuçlarıma mükemmel oturuyorlardı. Öyle olacaklarını hep biliyordum.

"Az önce bir adam öldürdük," diye fısıldadı su üzerimize yağarken. "Tek düşünebildiğim şeyin seni içimde ne kadar çok istediğim olması berbat bir şey mi?"

Kendimi tuttuğum ateş tüm vücudumu alev alev yaktı.

"Ölümün beni ne kadar tahrik ettiğini bilsen şaşarsın." Sırıttım, sonra başımı eğip meme ucunu yaladım ve ağızma aldım, dışarı çıkardım ve bir sonrakine geçmeden önce sıkı yumruyu tekrar yaladım.

Ben onun tadına bakarken parmaklarını kabaca saçlarımın arasından geçirdi, alçak ve seksi bir inilti çıkarırken başı geriye düştü ve bana bundan ne kadar hoşlandığını gösterdi. Bu sesler bana bir şey yaptı, beni vahşileştirdi ve bacaklarının arkasından tuttum, onu kaldırdım ve fayanslara doğru ittim. Bana yapıştı, kollarını boynuma doladı, ellerimi saçlarımda gezdirirken ağızımı onunkine yapıştırdım, onu açgözlülükle, çaresizce öptüm, dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek tadına baktım. Dudaklarımız kontrol edemediğimiz bir aciliyetle kayarak kıvrıldı ve döndü. Ona yaklaşmak, olabildiğince yakın olmak için çaresizdim. Sanki başımıza gelen her boktan şey, birbirimizi yuttukça yok olup gidiyordu. Bu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece o ve ben.

Bacakları belime dolanmıştı ve aşağı uzanıp sikimi eline aldı, yavaşça beni okşuyor ve sikimin başını amının içinden geçiriyordu. Acele etmemek, onun tadına bakmak, her anın tadını çıkarmak istiyordum ama aynı zamanda onun içinde olmak zorundaydım. Sikim ağrıyordu, acı veriyordu ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"İlk seferimizin böyle olmasını hiç istemezdim," diye fısıldadım kulağına. "Ama şimdi seni bu duvara karşı sertçe sikmezsem, patlayacağım."

"Yap," diye ısrar etti, sırtını kamburlaştırdı, beni daha yakına çekti ve bacaklarıyla beni sıkıca kavradı.

Sikimi istediği yere yerleştirmesine izin verdim ama kendimi durduramadım. Ona sertçe çarptım. Bağırırken bacakları genişledi ama kendimi tutamadım. Tekrar tekrar, onun dar, ıslak amına girdim.

"Kahretsin Bee, çok iyi hissediyorsun," dedim ona girip çıkarken, amının duvarları etrafımda titreşirken sikimi boğuyordu.

"Daha hızlı," diye bağırdı ve kalçalarımı olabildiğince hızlı içine soktum, parmaklarım kışını kavradı, kollarım onu yerinde tuttu. Amcığı çok iyi hissettiriyordu. Böyle olacağını hep biliyordum ve doyamıyordum. Daha sert, daha hızlı girdim, tüm kontrolümü kaybettim, kalçalarım beni götürdüğü yüksekliğe ulaşmak için çalışıyordu. O dağa tırmanıyor, onunla birlikte uçurumdan atlamaya hazırdım.

Orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyordum. Taşaklarım gerilmişti, kollarımda titremeye başladığında omurgam karıncalanıyordu.

"Siktir, Will. Sakın durma. Beni boşalt," diye yalvardı ve ben de elimi aramızda gezdirip klitorisini okşadım, yavaşça daireler çizdim, o inleyip kalçalarını bana doğru sallarken onu ovdum.

"İşte böyle, bebeğim. İyi bir kız gibi sikimin üzerine çık. Bunu ne kadar sevdiğini göster bana."

Başını boynuma gömdü ve sonra sert bir şekilde boşalırken amının kasıldığını hissettim, orgazmının yoğunluğunun onu alıp götürmesine izin verirken tırnakları beni kazıyordu. Sikimin etrafında hissettiğim gerginlik kendi orgazmımın patlamasına neden oldu ve onu dölleriyle doldurdu.

"O kadar mükemmel ki," diye inledim kalçalarım ona doğru sallanırken, vücudundan alabildiğim her zevki son saniyesine kadar alıyordum.

Coşku azalmaya başladığında birbirimize sarıldık, ikimiz de diğerinin gitmesine izin vermeye hazır değildik. Sonunda, bacaklarının yere düşmesine izin verdi ve sikim onun sıcaklığını, sıkılığını, onu özleyerek içinden kaydı.

Yine de kollarımı ona dolamaya devam ettim. Onu tamamen bırakmaya hazır değildim.

He

nüz "Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı." İç

çekti. "Sanırım haklısın."

Başını arkaya doğru eğerek puslu bir ifadeyle bana baktı.

gözlerinde kırık bir parıltı. "Boku yedik mi?"

"Muhtemelen, ama şu anda gerçekten

umurumuzda mı?" Bana başıyla karşılık verdi.

"Bu bizim son gecemiz olabilir."

Başımı salladım. "Değil. Ama kendimiz için yaşıyor olmamız

hoşuma gidiyor.

Anı yakalamak falan."

"Gerçekten de anı yaşıyoruz." Benden uzaklaştı ve el bezini aldı, sabunla köpürttükten sonra karnımdan aşağıya ve sikimin üzerine sildi. Sikim tepki olarak seğirdi, ikinci raunda hazırды.

"Her zaman duşta seksin en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. Temizlemesi daha kolay." Gülümsedi ve sonra yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ettim.

"Umalım da bu duşu süresiz olarak burada tutsun o zaman," diye şaka yaptım. Ama yapmadı.

Bir saat sonra, temizlenip kurulandıktan sonra, onun üzerinde sarı bir güneş elbisesi ve benim üzerimde gri bir eşofman ve tişört varken, duş kabininin duvarı tekrar yerine kondu ve erişebildiğimiz tek şey yine boktan tuvalet oldu. Diş fırçaları ve diş macunu gitmişti, sabun, şampuan ve havlular da. Varlığımız bu geceki görevden önceki haline geri dönmüştü. Sürdüğü sürece güzeldi. Ama bunun bizi etkilemesine izin vermedik. Bu gece bir çizgi aşılmıştı ama bu ikimizin de üzerinde sallanıp durduğumuz bir çizgiydi. Geleceğimiz kesin değildi. Ve burada onun dışında hiçbir şey doğru gelmiyordu. Tek önemli olan, odaklanabileceğimiz tek şey bu odada sahip olduğumuz gelecekti, çünkü bu gece onu her zaman istediğim gibi elde etmişim ve orada durmayacaktım.

Onun tadına bakmışım ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

On Sekizinci Bölüm

Yaptığımız Şeye inanamıyordum ama aynı zamanda, denesem bile olanları durduramazdım. Bunu ben istedim. Buna ihtiyacım vardı. Beni canlı hissettirecek bir bağ için can atıyordum ve o da bunu sağladı.

Sanırım bir ölüm kalım durumunda olmak insanı değiştiriyor. Bu Şeytani herifin bize vurduğu zincirlere karşı koymak için bir Şeyler yapma isteği uyandırdığı kesindi. Ama sonra gerçeklik Azrail gibi kapımı çaldı ve eski alışkanlıklarıma geri döndüğümü hissettim. Bulunduğumuz yerden nefret ediyor, neden biz olduğumuzu sorguluyor, bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim herhangi bir Şey düşünmeye çalışıyordum. Ve her zaman olduğu gibi, gri eşofmanlı şövalyem gibi Will de ne zaman zorlandığımı anlıyor gibiydi. Beni sersemliğimden kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

Karanlıkta şiltenin üzerinde yatıyorduk, yarım bayat peynirli sandviç yedikten ve bir saat önce kapaktan zemine kayan suyu içtikten sonra karnımız neredeyse boştu. Tayınlarımız bayılmamızı ya da açlıktan ölmemizi engellemeye yetecek kadardı. En azı.

"Buradan çıktığınızda yapacağınız ilk Şey ne olacak?" Will sordu.

Cevabımı düşünmeme gerek yoktu.

"Ailemi göreceğim ve çizburger yiyeceğim."

Hafifçe ofladığını duydum, nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim ve karanlıkta bana gülümsediğini biliyordum.

"Annene ve kız kardeşlerine yakınsın, değil mi?"

"Evet." Bir an durdum, sonra ekledim, "Annem muhtemelen Kate'e en yakın olanıdır. Kate biz küçükken ona çok yardım etti. Birlikte pek çok Şey yaptılar. Yemek pişirir, fırıncılık yapar, odamızı temizlememiz için bana ve Shelley'ye söylenirdi."

Sessizce kıkırdaması bana nereden geldiğimi anladığını gösterdi.

"Peki ya Shelley?" diye sordu.

"Shelley her zaman babasının kızıydı. Saatlerce pencerenin önünde oturup babamın eve gelmesini beklerdi. Geldiğinde de oturur oturmaz kucağına atlardı. Onu idol olarak görürdü."

Oda bir an sessiz kaldı ve sonra sordu: "Peki ya sen?"

"Ben mi? Sanırım ben her iki dünyanın da en iyisine sahiptim. Anne ve babasını eşit derecede seven ortanca çocuktum."

"Ama her zaman diğer ikisinin lehine göz ardı edildim," diye fısıldadı.

"Olayı olduğundan daha kötü gösteriyorsun. Babamın kucağına Shelley'den daha az oturduğum ve annemle Kate kadar çok kurabiye pişimediğim için zihinsel olarak yara almadım."

"Ama bu seni başka şekillerde etkiliyor."

"Tamam, Freud. Beni nasıl etkiliyor?" Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum.

"Bağımsızsın ama fark edilmek istiyorsun. Kendi başının çaresine bakabileceğini bilmek hoşuna gidiyor ama bazen... birinin sorumluluğu almasını istiyorsun. Seni kaldırmasını. Seni ilk sıraya koymasını."

"Ailem bana öncelik verir," diye cevap verdim biraz fazla savunmacı bir şekilde. "Her zaman değil."

Çocukluğumu psikanaliz etmeyi bırakmıştım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sonunda sadece tartışacağız."

"Tamam, konuyu değiştirelim. Bana biraz daha Kate'den bahset. Shelley'i Colton sayesinde tanıyorum ama Kate'i pek tanımıyorum."

"Artık ailem hakkında konuşmak istemiyorum," dedim, çünkü ciddiydim. Onları düşünmek beni üzüyordu. "Bunun yerine Shelley ve Colton'ın nişan partisinden ve o gece neden bana yine tam bir pislik gibi davrandığından konuşmaya ne dersin?"

Yüksek sesle, alaycı bir şekilde güldü ve şu anda yüzündeki ukala ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Oh, oraya gitmek istiyorsun, değil mi?" diye alay etti. "Elbette istiyorum."

"Kulüpte başka bir adamla ortaya çıktıktan sonra bile mi?"

"Aman Tanrım! O Eric'ti. Shelley'nin en iyi arkadaşı. En iyi *eşcinsel* arkadaşı. O gece benden çok senin numaranı almakla ilgileniyordu."

Will bana dönerken yanımda bir hareket hissettim. "Ona verdin mi?"

"Neyi?"

"Benim numaramı. Sen mi verdin?" "Hayır."

"Güzel." Sırt üstü yuvarlanırken şilte tekrar eğildi. "Benim tipim değildi."

"Bize dik dik bakarak bunu açıkça belli ettin." Öfkelendi.

"Onunla dans ediyordun, iyice yakınlaşıp ona sürtünüyordun. Bundan hoşlanmadım."

"Yine de gözlerini bizden alamadın, değil mi?"

Başını bana doğru çevirdiğinde sıcak nefesinin tenimi yeniden gıdıkladığını hissettim.

"Senin de gözlerinin üzerimde olduğunu hatırlıyor gibiyim. Bir tepki almak için beni zorluyordun."

Haklıydı.

"Belki de," diye isteksizce itiraf ettim. "Ama kendimi savunmam gerekirse, Eric'i tanıdığını sanıyordum."

"Tanımıyordum."

"Peki, seninle dalga geçtiğim için özür dilerim ve teşekkür ederim." "Ne için?"

"Beni kıskandırmak için başka bir kızla misilleme yapmadığın için." Sessizleşti, sonra dedi ki, "Bunu düşündüm."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Gülümsedim, orada yatarken kalbim küt küt atıyordu.

"Başka kimseyi istemedim," diye devam etti. "Eğer senin ilgini çekemezsem, başkasını da istemezdim."

Gözlerimi kapatıp sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verirken kalbimin biraz daha ısındığını, biraz daha hızlı attığını hissettim.

"Esaret sana gerçekten iyi geliyor, değil mi?" Dedim. "Daha önce hiç bu kadar güzel şeyler söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

Bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Kimseye söyleme, olur mu? Kötü çocuk şöhretimi kaybetmek istemem."

Sırıttım.

"Sırrın benimle güvende."

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, sırtım onun önüne dönüktü - buraya getirildiğimizden beri her gece birlikte yattığımız gibi.

"Will?" Onunla konuşmak için başımı çevirerek sordum. "O gece Eric'in arabasına bir şey yaptın mı?"

"Hayır. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Sadece, eve dönerken lastiği patlayınca durmak zorunda kaldık ve hemen ardından sen ortaya çıktın. Çok şüpheli görünüyordu."

"Orada olduğuma sevinmedin mi? Adamın lastik değiştirmekten haberi yoktu."

"Yani bizi takip mi ediyordun?" Cevabı biliyordum ama yine de soruyu sormak hoşuma gitmişti.

"Eve sağ salım varmanızı sağlıyordum."

"Mesaj atabilirdin," dedim, o gece arkamızda durduğunda yüzünde beliren ifadeyi düşündükçe yüzümdeki gülümseme daha da genişliyordu.

Öfkeden kudurmuş gibiydi, alını sımsıkı birbirine yapışmış ve çenesi kapanmıştı, arabasından çıkıp bizim durduğumuz yere doğru yürürken Eric'in krikoyla uğraşmasını izliyordu. Will onu yolundan çekmiş ve işi devralmış, Eric'in sigarasını içmesinden daha hızlı bir şekilde lastiği değiştirmişti. İtiraf etmeliydim ki, Will'in çalışmasını, kollarının esnemesini ve kaslarının sokak lambalarında parlamasını izlemek bana bir şeyler yapmıştı. Çok seksi görünüyordu. İşini bitirdiğinde Eric'in bile ağzının suyu akmıştı.

Will, "Telefonlara güvenmiyorum," diye açıkladı. "Eve sağ salım vardığını kendi gözlerimle görmek istedim."

"Tanrım, Will. Bütün gece beni izledin, başka bir adamla ilişkiye girdiğimi düşündün ve sonra bizi eve kadar takip ettin. Şimdi bu davranışım yüzünden kendimi daha da boktan hissediyorum."

"Onunla dans ettin," diye sakince cevap verdi. "Ama onu hiç öpmedin, gözlerin hep bendeydi. Onun arabasına bindin, ama ben ortaya çıktığımda, ona hiç bakmadığın bir şekilde bana baktın. Hâlâ umut olduğunu biliyordum."

"Durman gerek. Bana burada bir şeyler hissettiriyorsun," diye fısıldadım.

"Durmayacağım. Duramam. Sana eninde sonunda Stokes'un cazibesine kapılacağını söylemiştim."

"Fazla seçeneğim olduğunu
sanmıyorum." "Aynen öyle. Hiç şansın
yok."

On Dokuzuncu Bölüm

WILL

Her zaman hafif uyuyan biriydim ama buraya geldiğimizden beri bu durum daha da kötüleşmişti. O yanımda yatarken, aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Benim yüzümden burada olduğunu biliyordum ve onu korumak benim görevimdi. Bu dünyada koştum. Ben ve arkadaşlarım kanunsuzduk. Kılıçla yaşarsın, kılıçla ölürsün. Ama onun da bu işin içine sürüklenmesinden nefret ediyordum. Güçlü biriydi ama bunu hak etmemişti.

Önce onun acı ve ıstırap dolu iniltilerini duydum, sonra yanımdaki şiltede irkilmeye başladı. Yüzümü ona döndüm ve onu göğsüme doğru çektim. Bir kâbus görüyordu. Son zamanlarda bunlardan çok görmüştü, ağladığı huzursuz geceler ve kalbim onun için kırılmıştı. Ama bu farklıydı. Bu büyük bir kabus gibiydi.

"Hayır. Lütfen. Hayır," diye ağladı, ben onu tutarken kollarımda sallanıyordu.

"İyisin, Bee. Yanındayım," diye fısıldadım ama beni duyamıyordu, henüz değil. Hâlâ uyuyordu. Rüyalarındaki şeytanlarla savaşıyor.

"Bunu istemiyorum..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, ben de onu hafifçe sarstım ama bu onu cehenneminden çıkarıp buraya, yanıma getirmeye yetti. Hâlâ bir cehennemdi ama onu rahatlatılabileceğim bir yerd.

"Güvendesin, Bee. Ben buradayım." Ona sıkıca sarıldım, yüzümü boynuna gömüp nefes aldım, ona fısıldadım, etrafında dans eden şeytanlar kaybolana kadar sustum.

Titredi, kendine gelirken yüzünü sildi. "Özür dilerim."

İç çekti. "Uyandırdım mı seni?"

"Ben burada uyumam."

Ona sarıldığımda hareketsizdi, sakinleştikçe nefes alışları yavaşlıyordu.

"Burada öleceğiz, değil mi?" dedi. "Bu kusmuk rengi elbisenin içinde, pis, boktan bir beton hücrede öleceğim ve kimse bizi bulamayacak, ta ki bize giydirdiği kötü kıyafetlerle kaplı bu şiltenin üzerinde iskelet haline gelene kadar."

"Kendi adına konuş," diye cevap verdim, içinde bulunduğumuz karanlık durumu hafifletmeye çalışarak. "Gri eşofmanlarımda yanlış bir şey yok."

Ama o gülmedi. Ağlıyormuş gibi titrediğini hissettiğimde ona sokuldum ve fısıldadım, "Dışarı çıkıyoruz. Böyle konuştuğunu duymak istemiyorum, tamam mı? Sadece bana güven."

"Günler oldu Will. Belki de haftalar. Ne kadar olduğunu bile bilmiyorum çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama hiçbir şey olmadı. Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor."

"O zaman buradan kendi başımıza çıkmanın bir yolunu buluruz."

Hıçkırdı, sakinleşmeye başladığında gözyaşları azaldı. "Lütfen kullanacağın saçma sapan şeyleri sıralamaya başlama. bizi buradan çıkarmak için. Plastik şişeler ve kâğıt tabakların işe yarayacağını sanmıyorum."

Haklıydı, bir planım yoktu. Henüz yoktu. Ama bunu asla belli etmedim. Çoğu zaman benim de onun kadar umutsuz hissettiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Her zaman umut vardır," diye ısrar ettim, hissetmesem de. "Benden vazgeçme."

Hıçkırıklarının yeniden başladığını duyabiliyordum ve beni parçaladılar.

Gözlerimi kapattım, kendimi onun kokusunda ve kollarımdaki hissinde kaybettim. Benim küçük Arım. Ve o anda, ağlamasını durdurmak, kendini iyi hissetmesini sağlamak için elimden geleni yapmak istedim.

Ben de boynunu öptüm, parmaklarım kalçalarının üzerinden geçip uyluklarına inerken yumuşak küçük öpücükler kondurdum. Sonra elbisesinin kumaşını kaldırdım, parmaklarımı eteğinin altında gezdirdim, parmaklarımın uçlarıyla kalçasının üzerinde yavaş daireler çizdim, daha yukarı ve daha yukarı...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Seni daha iyi hissettiriyorum."

Kalçasını kalçamın üzerine çekerek onu kendime doğru açtım. Sonra parmaklarımla narin teninde gezinerek onu keşfettim, amına ne kadar yakın olduğumu göstererek onu kızdırdım.

"Will," diye iç geçirdi.

"Bunu senin için yapmama izin ver," dedim, yarı rica yarı yalvararak. Ona dokunmak zorundaydım.

Parmaklarımın kalçasının iç kısmında gezinmesine izin verdim, yumuşak dokunuşlar onun nefes nefese kalmasına ve bacaklarını benim için daha geniş açmasına neden oldu. Beni istiyordu ve bunu bilmek, onu hissetmek, sikimin eşofmanımın içinde gerilmesine neden oldu. Onu becermek istiyordum. Onu arkadan almak. Ama bunu onunla ilgili yapmalıydım. Buna ihtiyacı vardı. Bu benimle ilgili değildi.

"Gözlerini kapat," dedim ona. "Sadece ve sadece bana odaklanmanı istiyorum. Ne yaptığımı hisset, önemli olan tek şey bu. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

İç çekti ve elini benimkini örtecek şekilde hareket ettirdi. Sonra beni daha yukarı çekerek istediği yeri gösterdi. Ona izin verdim, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inledim. Parmağımı amının içinde gezdirdim ve başı geriye düştü.

"Evet, Will. Bu iyi hissettiriyor." "Biliyorum, bebeğim."

Parmağımı ıslattım, amını okşadım ve sonra nazik dairesel hareketlerle klitorisinin üzerine sürdüm. Ben hareket ettikçe kalçaları da elimle birlikte yavaşça sallanıyordu. Nefesleri tıpkı benimkiler gibi hızlı ve soluk soluğaydı. "Hoşuna gitti mi bebeğim? Parmaklarıma binmeyi seviyor musun?" diye sordum, ve o da cevap olarak mırıldandı.

İki parmağımı içine soktum ve nefesi kesildi, parmaklarımı içine sokarken kalçalarını kaldırdı, duvarlarını okşadı, parmağımı kıvrarak yerine oturttu.

"İşte bu, bebeğim. Elimi sik," diye homurdandım, elini benimkine doğru itti ve avucumu klitorisine sürtmek için kullandı.

"Sikeyim evet," diye inledi, ellerimiz bacaklarının arasındaydı, kalçalarını öne doğru iterken parmaklarım içine giriyordu.

Amının duvarlarının gerildiğini, yumuşak kadifenin parmaklarımı kavradığını hissedebiliyordum.

"Çok darsın, mükemmelsin," diye fısıldadım, parmaklarımı çekip tekrar içine soktum, onu gerdim, orgazmı ondan uzaklaştırdım.

"Hadi bebeğim. Benim için gel. İyi bir kız gibi elime gel kızı

m." Şimdi daha sert, daha hızlı itiyordum.

Başparmağımı kullanarak klitorisini daire içine aldım. Bacakları ardına kadar açtı.

Kalçalarını parmaklarıma uydurmak için iterken amcığı sıırılsıklam olmuştu.

"Siktir, Will. Sakın durma. Aynen böyle," diye yalvardı, boşalmaya çok yakındı.

Sonra sırtını kamburlaştırdı, bacakları titremeye başladı ve boşalmaya başladığında vücudu sertleşti, elimi orgazmıyla doldurdu.

Zirveye çıkarken haykırdı, eli benimkini yerinde tuttu, hissettiği her son zonklama, nabız ve kasılmayı boşaltmak için beni kullandı.

Sonra gevşedi ve hayatımda duyduğum en tatmin edici iç çekişi yaptı.

"Bu çok iyiydi." Nefes nefese kaldı, bacakları açıldı, vücudunun yarısı benimkinin üzerinde yatıyordu ve kolları yanında gevşek bir şekilde duruyordu.

"Seninle işim henüz bitmedi." Klitorisini tekrar ovmaya başladım, bu da onun inlemesine ve bacaklarını kaydırmasına neden oldu.

"Ama ben çok hassasım," diye yalvardı.

"İyi bir kız olacaksın ve bana daha fazlasını vereceksin," dedim ona. "Senden en az üç orgazm daha istiyorum."

Tekrar titremeye başlaması uzun sürmedi, ilkinden sadece birkaç dakika sonra ikinci bir orgazm yaşarken bacakları titriyordu. Kalçalarının elimin etrafında kenetlenmesinden bunun bir öncekinden daha güçlü olduğunu anlayabiliyordum.

İnlemeleri duyduğum en tatlı şeydi. O kadar sarhoş ediciydi ki, sırf o çığlıkları duymak için bütün gece onu boşaltabilirdim. Bana çok iyi karşılık verdi ve bu beni teşvik etti, artık dayanamayacağı noktaya kadar onu memnun etmek istememe neden oldu. Ve o gece, neredeyse yapıyordum. Altıncı orgazmından sonra uyuyakaldı. Ve isteksizce ona izin verdim.

Yirminci Bölüm

Burada kilitli kalarak, günün ne getireceğini ya da bir diğerini görecek kadar hayatta kalıp kalamayacağımızı asla bilmeden daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Acıkmıştım, susamıştım, gardımı düşürmekten korkuyordum. Gerçekte, duygusal bir karmaşa içindeydim ve Will olmadan hayatta kalamazdım. O benim can simidimdi. Kendimi yok etme ya da umutsuzluk çukuruna her düştüğümde beni geri çeken, gerçek dünyaya bağlayan ipim. O benim kayamdı.

Günler ve geceler hiç bitmeyen bir ışıklar açık, ışıklar kapalı monotonluğuna dönüştü. Tek bildiğimiz buydu. Günde iki kez az miktarda yiyecek ve su verilmesi sıkıntımızı azaltıyordu. Bu ve birbirimizle geçirdiğimiz zaman, aramızdaki bağla tüm bu umutsuzluğun içinde kendimizi kaybediyorduk. O kadar güçlü bir bağ ki bu oda ve tutsaklığımız bile onu parçalayamadı. Ama zordu. Sinirlerimiz paramparçaydı, kararlılığımız her geçen gün zayıflıyordu.

Bu yüzden, bir sabah bayat, soğuk tostumuz odaya bırakıldıktan sonra televizyon yandığında, ikimiz de kıpırdamadan durduk ve bugün bize ne anlatacağını görmek için sabırsızlıkla bekledik. Hokey maskesi ekranı dolduruyordu, On Üçüncü Cuma filmlerinde Jason'ın taktığı maskenin aynısı. Kendimi daha da tedirgin hissediyordum. Giyinip kuşanması, saçma sapan kuralları ve oyunları, aklımızı karıştırma şekli, hepsi beni çıldırtıyordu. Sanırım onun istediği de buydu ve bunu durdurmak için kendimi güçsüz hissetmekten nefret ediyordum.

Mekanik sesiyle, "İkinizi de böyle... dinlenmiş görmek güzel," dedi. "Kurallarına uymayı ve bundan sonra olacaklara hazırlıklı olmayı seçmenize sevindim. Ne de olsa disiplinli bir oyuncu iyi bir oyuncudur."

Will yanımda gerildi ve ben de elini tutmak için uzandım. Yumrukları sıkılıydı ama elimin kendi eline değdiğini hissedince parmaklarını benimkilerle birleştirdi. İkimiz birlikte durduk, birleştik. Artık iki kişi değildik, tek bir varlıktık. Tek bir zihin, tek bir kalp, tek bir ruh, özgürlüğümüz için savaşıyorduk.

"Birazdan kapı açılacak ve görev odasına gideceksiniz."

Will'in yanımda homurdandığını duydum.

"Ya da biz burada kalırız ve siz de kendi pis işlerinizi yaparsınız," diye tükürdü Will.

Taskmaster'ın arkasına yaslanıp gülmek için başını geriye atmasını izledik ve orada, ekranda, bizimle alay etmek için başını eğdiğinde boynunda bir dövme fark ettik. Çok belirgin bir örümcek ağı dövmesi ve üzerinde 'ölüm' kelimesi yazıyordu. Bunun kim olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi ilk kez görüyorduk ve Will'e baktım, onun da benim gördüğümü gördüğünü biliyordum. O da şu anda benim yaptığımı yapıyor, tanıştığı her insanla ilgili anılarını gözden geçiriyor ve bu dövmenin bir şey çağrıştırıp çağrıştırmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Başka seçeneğiniz olduğunu düşünmeniz çok komik." Taskmaster'ın sesi gürleyerek dikkatimizi ekrana geri getirdi. "Ama yok. Görevi tamamlamak için bu odadan çıkmazsanız, bu odadan asla çıkamazsınız." Bir saniye sessiz kaldı. "Hadi... dene beni. Sana meydan okuyorum."

Onun teorisini test etmek istemedik, bu yüzden sessiz kaldık.

"Üçüncü görev hoşunuza gidecek bir görev. Uzmanlık alanınıza giriyor Bay Stokes. Silah kullanmayı seviyorsunuz, değil mi?"

Will cevap vermedi, sadece dişlerini sıktı, sessiz kalırken çenesi gerildi ve vermek istediği cevabı ısırdı.

"Bence siz de bundan zevk alacaksınız, Bayan Masters. Sonuçta, kim bir elektrikli aleti sevmez ki?"

Ekran karardı ve ben Will'e döndüm. "Şunu gördün mü?"

"Dövmeyi mi? Evet, gördüm."

"Ve? Böyle bir dövmesi olan birini tanıyor musun?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Peki ya sen? Dövmelerle çalışıyorsun. Bunu tanıdın mı?"

Birkaç yıldır dövme sanatçısıydım ama dükkânımızda hiç böyle bir dövme görmemiştim. Kesinlikle hatırlayacağınız türden bir dövmeydi.

"Hayır. Ama üzerinde bu sanat eseri olan ve kasabamızda yaşayan o kadar çok insan olamaz."

"Sonunda buradan çıktığımızda onu bulmamızı kesinlikle kolaylaştırır."

Tam o sırada kapı açıldı, koridordaki ışıklar görev odasına giden yolu gösterdi.

"Bugün onun saçmalıklarını dinlemeyeceğim," dedi Will kararlı adımlarla odadan çıkarken. "Bu saçmalıkla işim bitti."

Kabul ettim ama sessiz kaldım, Will'in yanında yürüdüm ve görev odasına doğru ilerlerken elini tuttum. Odaya adım attığımızda Will'den yayılan öfkeyi hissedebiliyordum, bugün bizim için hazırladığı vahşete tanık olmaya hazırdı ve hayal kırıklığına uğratmadı. Odanın ortasında, ayak bileklerinden baş aşağı asılmış ve önümüzde çırılçıplak asılı duran bir adam vardı, çırpınırken ağzına her zamanki bant yapıştırılmıştı ve boğuk yardım çığlıkları odayı dolduruyordu.

Odanın köşesinde, Will'in kanunsuz işlerinde kullanmaya alışkın olduğu çeşitli elektrikli aletler, silahlar ve her şeyle dolu bir masa vardı. Başkalarını ürperten ama onu ürpertmeyen türden bir masa.

Asılan adamın bilekleri birbirine bantlanmıştı ve çaresizce başının üzerinde asılı duruyor, zeminin ortasındaki büyük bir giderin ızgarasına sürtünüyorlardı. Kanını toplamak için yapılmış bir gider olduğu çok açıktı. Bu adamın hiçbir çıkış yolu yoktu, ama yine de bağlarına karşı mücadele etti, vücudu seğirdi ve kendini kurtarmak için bir şeyler yapmaya çalışırken asılı olduğu zincirin takırdamasına neden oldu.

Oda zaten kan kokuyordu ve havadaki demir rengi midemi bulandırıyor. Ama mekanik ses duvarlarda yankılandığında bulantım ikiye katlandı.

"Bir sonraki görevinize hoş geldiniz, oyuncular," diye anons etti. "Mario ile tanışın, ya da ben ona Kırbaç diyorum. Mario'nun geniş kırbaç koleksiyonu son derece gurur duyduğu bir şey, ancak kullanmayı sevdiğin sadece kırbaçlar değil, değil mi Mario? Canın ne zaman oyun oynamak istese bıçaklar da var."

Bu Mario denen adamın sapkın sapıklıkları olan hasta bir herif olduğunu duyunca, Taskmaster'ın sözlerinin artık hiçbir ağırlığı kalmadı, şu anki ruh halimizde değil. Sadece diğerlerinin listesine ekleyin

Son birkaç haftadır başımıza gelen boktan şeyler. Gerçekten önemli değildi. O şeytandı ve biz buraya onu öldürmek için gönderilmiştik. O kadar. Ama bu o kadar kolay olmayacaktı. Bunu biliyordum. Taskmaster'ın elinde bir şeyler olacaktı. Bizimle de uğraşacak bir şeyler.

"Bugünkü oyunun adı Lingchi, Çin'de uygulanan bir işkence yöntemi, yavaş dilimleme ya da bizim deyimimizle bin kesikle ölüm olarak da bilinir."

Will'in derin bir nefes aldığını, yüzü öfkeyle buruşurken göğsünün genişlediğini gördüm.

"Senin görevin..."

Will masaya doğru ilerledi, bir av bıçağı aldı ve Mario'nun tavanda sallandığı yere doğru yürüdü. Will, Görev Yöneticisi'nin ne dediğini dinlemeden bıçağı adamın göğsüne sapladı, kuvvetle bastırdı ve gövdesinden aşağı doğru sürükledi. Sonra bıçağı çıkarıp tekrar sapladı, aynı izi karnından göğsüne kadar tekrarladı, adamın etini oyarken onu parçaladı. Kan fışkırdı, kanalizasyonda birikti. Adamın bağırsakları dışarı fırladı, vücudundan ve göğsünden sıçrayarak yere dağıldı ama Will pes etmedi. Adamın vücuduna bir bıçak darbesi daha indirdi, sonra geri çekildi, bıçağı yere fırlattı ve alındaki teri koluna sildi, parmaklarından kan damlıyordu.

"İşte," diye hırladı Will. "Binlerce kesiğe gerek yok, üç kesikte hallettim."

"KURALLARIMA UYMADIN!" Taskmaster hoparlörlerden bağırdı, sesi şeytani bir deli gibi böğürüyordu.

Kıpırdamadan durdum ve Will'e baktım. Will bana bakmadı; sadece biraz sonra olacakları beklerken nefes nefese kaldı.

Saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyordu. Giderek artan kan, bağırsak ve bok kokusu başımı döndürdü ve elimi Will'in sırtına koymak için ileri uzandım. Sadece kendimi sabitlemek için değil, ona ulaşmak için de. Az önce balıklama daldığı cehennemden onu geri getirmek için.

Sonra daha sakın, daha ölçülü bir sesle Görev Yöneticisi konuştu.

"Kuralları çiğnedin ve bunun için cezalandırılacaksın. Odana geri dön. Bugün oynadığınız için teşekkürler."

Bu olamaz mı? Sesi çok sakın geliyordu.

Fırtına öncesi sessizlik.

Bize ne halt edecekti? Trans halinde öne doğru adım attım.

Az önce ne olmuştu?

"Bunu neden yaptın?" Will yanıma gelirken ona sordum, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Çünkü bu saçmalıktan bıktım usandım. Beni kontrol edemiyor. Asla da etmeyecek."

"Bunu biliyoruz ama kontrol ettiğini düşünmesini sağlamak da planın bir parçası, değil mi? Onu kızdırdık."

"Artık bitti." Will omuz silkti. "Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer dövüşmek istiyorsa, ona bir tane veririm."

"Ama akıllıca dövüşmeliyiz. Bu gibi konularda benimle konuşmalısın. Birlikte çalışıyoruz. Öylece haydutluk yapamazsın."

Will durdu ve dönüp bana baktı, yüzüne kan sıçramıştı, ellerini iki yanında yumruk yaparken kıpkırmızıydı.

"Aklını başına topla, Bee. Bir gün beni savaşmamakla suçluyorsun, ertesi gün savaşmamı istemiyorsun. Az önce yaptığım şey için özür dilemeyeceğim ve mecbur kalırsam yine aynısını yaparım. Ne yaptıysam bizim için yaptım. Kiminle uğraştığını bilmesi gerekiyor."

Sözleri canımı yaktı ama belli etmemeye çalıştım. O haklıydı. Onu suçlamıştım ama tartışmak bize yardımcı olmayacaktı. Burada sıkışıp kalmanın bizi çıldırttığını, delirttiğini biliyordum ama Will'i şeytanlarına kaptıramazdım. Beni kendiminkilerden yeterince kurtardı. Öne çıkmalıydım.

"Kiminle uğraştığını biliyor. Bu yüzden bizi seçti. Kirli işlerini bizim yapmamızı istemesi berbat bir iltifat, bunu kendin de söyledin."

"Ve şimdi bitiyor."

Will uzaklaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu, Will'in daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Pek sık ortaya çıkarmadığı bir yönü vardı ve onu geri getirmeye kararlı bir şekilde peşinden yürüdüm. Her şeyin olumlu yanını gören ve her zaman şaka yapan Will'i geri getirmeye.

Benimle. Boktan güneş ışığı yaratabilen kişi. Aşık olduğum Will.
Vasiyetim.

Bölüm Yirmi Bir

Hücremize geri dönerken, "Bunu yapma Will," diye bağırdım. "Kazanmasına izin verme."

Will arkasını döndü, her gözeneğinden öfke sızıyordu.

"Ben yapmadım." Kötü niyetle konuşurken bana saldırgan bir şekilde işaret etti. "Bütün mesele de buydu zaten."

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve ben derin, hırıltılı bir nefes verdim.

"İçeriye kastetmiyorum, görev odasını." Ona doğru yürüdüm ve uzattığı kolunu bırakmaya zorladım. "Şimdi demek istiyorum. Burada. Benimle birlikte." Göğsümü yumrukladım. "Kafana girmesine izin veriyorsun. Şu haline bak."

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Günlerimizi, haftalarımızı bu bok çukurunda kilitli geçirdik," diye homurdandı. "Tek soluklandığımız yer bir cinayet işlemek için koridorda yürümek ve sonra aynı koridordan geri dönüp buraya gelmek. Pencere yok, gün ışığı yok, hiçbir şey yok. Arada bir senaryo dışına çıkmak istersem beni affedin."

"Bana sahipsin," diye fısıldadım ve anında vücudundaki gerginlik hafifçe azaldı, kasları gevşedi ve birkaç dakika önce gözlerinde olan saf zehir olmadan bana baktı. "Birbirimize sahibiz," diye devam ettim. "Ben senin sığınağınım, Will. Ben." Göğsümü yumrukladım ve sonra bir nefes aldım. "Ve sen de benimsin."

Mücadele ettiğini görebiliyordum. Bu çok doğaldı. Yaşadığımız şey normal değildi ve buna tepki vermemek için bir robot olmak gerekirdi. O her zaman çok güçlüydü, beni uçurumun kenarından çekip almaya çok hazırdı. Ve şimdi, ben de onun için aynısını yapmak zorundaydım.

Nefes nefese kalışlarımız dışında oda sessizdi. Will'in gözleri daldı, sonra yere atılmış ve içinde biraz kalmış bir su şişesi gördü ve uzanıp onu aldı. Yanımdan geçip tuvalete doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

Sırtını bana dönerek tuvaletin üzerine eğildi ve elindeki kanı yıkamak için suyu kullandı. Sonra yüzünü eşofmanının koluna silerek şışeyi odanın köşesine fırlattı ve dönüp bana baktı.

"Buraya gelmeden önce de ellerimde kan vardı," dedi sessizce. "Ama kendimi hiç suçlu hissetmedim, şimdiki gibi değil." Başını tekrar öne eğdi, omuzları düşerken nefesinin altından fısıldadı, "Bizi kurtarmaya gelmiyorlar, değil mi? Çok uzun zaman oldu. Buraya gelecek olsalardı şimdiye kadar gelirlerdi."

Yanına giderek çenesini kaldırdım ve bana bakmaya zorladım.

"Sanırım kısa bir süre önce bana söylediğin şeyi sana hatırlatmam gerekiyor. Eğer gelmezlerse, kendimizi kurtarırız. Şimdiye kadar hayatta kalma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardık."

Uzun ve yorgun bir iç çekti, omzumun üzerinden hiçbir şeye bakmıyordu çünkü doğrudan bana bakmaya cesaret edemiyordu.

"Buna ihtiyacın yok. Benim olumsuzluğuma ihtiyacın yok."

"Evet, biliyorum," dedim, yüzüne dokunarak gözlerini tekrar benimkilere getirdim. "Sen beni tutuyorsun, ben de seni tutuyorum. Yaptığımız şey bu. Bu şekilde hayatta kalıyoruz. Bazı günler diğerlerinden daha kötüdür. Bugün senin kötü günün. Ama yarın öyle olmayacak. Ve şunu unutmayın. Yarın olacak, çünkü buradan gidiyoruz Will. Ve bunu yaptığımızda en çok neyi dört gözle bekliyorum biliyor musun?"

"Çizburger," diye cevap verdi ve bana o çok sevdiğim sırtışının gölgesini gösterdi.

"Bu oldukça yakın bir ikinci, ama hayır. Seninle dışarı çıkmak. Benim için ne ifade ettiğini herkese göstermek."

Üzerine çöken karanlık hafifçe kalktı ve gülümsemesi genişledi, yardım edemediğiniz ama gülümsediğiniz arsız bir yarım sırtış.

"Seni çizburger yemeye götüreceğim. Bir taşla iki kuş vururum."

Bakışlarını tuttum, vücudum onun için ağrırken kalbim iki kez atıyor, yaşadığımı hissetmek için yalvarıyordu.

Bu cehennem uçuşumunda bir an daha boğulmak istemiyordum. Savaşmak, hak ettiğimiz hayatı yaşamak istiyordum. Sahip olduğumuz her değerli anı değerlendirmek ve ondan alabileceğimiz her bir mutluluk zerresini sıkmak. Şimdilik yaşamak zorundaydık.

Ona bir adım daha yaklaştım, yaşadığımız tüm olumsuzlukları engellemek için çok çalıştım ve fısıldadım, "Sanırım bir şeyi bilmelisin. Sanırım ölüm beni de tahrik ediyor."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerinde bir ateş parladı ve bana doğru uzandı, kollarını belime doladı ve beni zorla kendine çekti. Sonra kıcıımı tuttu ve bana doğru sırtarak, "İşte benim kızım" diye homurdandı.

Duvara yaslanana kadar beni kollarında döndürdü, ağız benimkine sahip çıktı, birbirimizde kaybolurken beni yuttu.

Bu hiçlik çölünde bizim vahamız.

Ağız beni tatmak için daha da açıldı, dili benimkine karıştı. Bana doğru bastırıp beni öperek hayata döndürürken, bedenimin onun için zayıfladığını hissettim. Islak, muhtaç ve onu hissetmek için çaresizdim.

Öpüşmemiz daha acil, daha agresif hale gelirken "Sana ihtiyacım var" diye haykırdım.

Eşofmanını aşağı çektim; siki serbest kaldığında kalın ve ağırdı. Elime alıp okşadım, başparmağımı ucundaki ıslaklığın üzerinde gezdirdim ve başının etrafında döndüm. Elimi daha da aşağı indirip taşaklarını okşarken, onunla oynarken, bir an için nerede olduğunu unutmasını umarken öpüşürken inledi. Bana ve ona hissettirdiklerime odaklanmasını istiyordum, başka bir şeye değıl. Bunu benim için yapmıştı, kâbuslar bastırduğında, hayat dayanılmaz hale geldiğinde. Şimdi sıra bendeydi.

Kalçalarını öne doğru salladı, beni daha sert öperken elimi rahatlatmak için kullandı, vücudunu benimkine doğru itti. Sonra uzanıp beni kalçalarımın arkasından tutarak kaldırdı. Bacaklarımı onun etrafına sardım, sikiinin ıslak amımda kaydığını hissettim, beni en iyi şekilde kızdırdı.

"Becer beni Will. Şimdi," diye yalvardım ve o da sinsi, seksi bir kahkaha attı.

"Kızım ne isterse"-içime girdi, sikiyle beni delip geçti, onu hissettiğimde çığlık atmama neden oldu-"o alır."

Ona yapıştım, bana tekrar tekrar çarparken dişlerim omzunu ısıırıyordu. Beni duvara sabitledi, kalçalarını döndürdü ve

klitorisime sürtünüyordu. İzlenip izlenmediğimiz umurumda değildi. Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Başımı arkaya attım, elim saçlarından bir tutam almak için uzandı, bana şiddetle, neredeyse şiddetle çarptı ve her dakikasını sevdim.

"Daha sert," diye yalvardım, orgazmım çok hızlı gelişiyordu, onu arzuluyordum, o yüksekliğin peşindeydim. Bacaklarımı beline dolayarak saçlarını çektim, onu da benimle birlikte uçurmak için elimden geleni yaptım.

Kalçaları daha hızlı pistonladı ve sonra bacaklarım titremeye başladığında, parçalandım. Kukum zonklıyor, onun için nabız atıyor, içime girerken sikini sıkıyor, beni sertçe boşaltıyor, dalga dalga devam eden saf bir mutluluk dalgası yaratıyordu.

Beni tuttu, her saniyesini coşkuyla yaşamama izin verirken itişlerini sabit bir hızda sürdürdü. Sonra, onun için çok fazla olduğunda, benden çekildi ve bir adım geri atarken beni bıraktı. Orgazmımın artçı şoklarıyla nefes nefese kalmıştım ki, sikini eline alıp bir, iki pompalamasını ve ardından sıcak beyaz fışkırmalarla boşalmasını izledim. Onun kendini tutuşunu, o şekilde boşalmasını görmek beni yeniden vahşileştirdi.

"Bu çok..." Soluk soluğa kaldım, nefesim hâlâ dengesizdi. "Çok ateşli."

"Ve hepsi senin için." Elinde sikiyle orada durup bana bakarken sıırttı. "Bana yaptığın şey bu."

Ben de ona sıırttım, nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm bir inip bir kalkıyordu. Ve sonra, cehennemden gelen bir kıyamet gibi, ışıklar söndü ve bizi karanlıkta yıkadı.

"Ne oluyor lan?" Will beni kendine çekmek için öne doğru uzanarak küfretti.

ona.

"Bu bizim cezamızın başlangıcı, değil mi?" diye sordum. Doğru.

Işıkları ne kadar süreyle kapalı tuttuğunu tam olarak bilmiyoruz ama bir günden fazla olduğunu biliyoruz. Kapıdan yiyecek ya da içecek gönderilmedi.

Hiçbir şey.

Will'in kurallara karşı gelmesinin cezası, onun bizi beklediğini düşündüğü şeyin, yani sonsuz karanlığın tadına bakmaktı. Ama tek yaptığı bizi savaşıma daha kararlı hale getirmektir. Will beslenmenin bizi hayatta tutmak istediğini gösterdiğini söylemişti.

Artık bunu yapmayı bırakmıştı.

Ve böylece, ikimiz de bu odadan bir daha çıktığımızda, sonuç ne olursa olsun asla geri dönmeyeceğimize karar verdik. Onun oyunlarında kazanan olmanın birden fazla yolu vardı ve biz kaybeden değildik.

Bölüm Yirmi İki

"Günaydın, oyuncular."

Işıklar aniden yandı ve ikimiz de alışık olmadığımız parlaklık karşısında irkildik. Günlerdir deneyimlemediğimiz bir parlaklık. Yorgunduk, bedenlerimiz zayıftı, yiyecek ve su eksikliğinden muzdariptik. İçgüdülerimiz olmasını istediğimiz kadar keskin değildi.

İkimiz de doğrulup otururken gözlerimi ovuşturarak ışığa alışmalarını bekledim.

"Bugün o gün," diye duyurdu lanet olası mekanik ses odanın köşesinden. "Parçaların yerine oturmaya başladığı gün."

Ne söylediği umurumuzda bile değildi. Kafamız karıştı, tedirgindik, bizim için hazırladığı görevlerden çok önümüzdeki bir saati bayılmadan atlatmakla uğraşıyorduk.

"Kendinizde olmadığınızı biliyorum," diye devam etti ve ben ekrana baktım. Kimliğini gizlemek için taktığı Çılgılık filmlerindeki Hayalet Surat maskesi hiçbir etki yaratmıyordu. Açlıktan ölüyordum, başım dönüyordu ve konsantrasyonum tüm zamanların en düşük seviyesindeydi.

"Ama bu cezayı hak ettin. Sence de öyle değil mi? Umarım bundan ders almışsındır."

Ona bir şeyler söylemek, ders aldığımı ve bu saçmalıklarla işimin bittiğini söylemek istedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ona küfredecek ne gücüm ne de enerjim vardı.

"Kendinizi toparlamanız ve bugün yapacaklarıma hazırlanmanız için size biraz zaman vereceğim. Ama unutmayın... Kurallara göre oynayacaksınız. O kapı açıldığında gideceksiniz. Dediğimi yapacaksınız. Ve eğer yapmazsanız, bugün öleceksiniz. İkiniz de."

Televizyon kapandığında kararmıştı ve ben şaşkınlıkla oturuyordum. Bizi tehdit etmek için kullandığı kelimeler anlamsız geliyordu. Alev alev yanan bir ateşe fırlatılan kâğıt oklar gibiydi. Kendimi zaten cehennemin yarısına doğru bir yolculuktaymışım gibi hissediyordum. Her ne planladylsa, hiçbir şey fark etmedi.

"Bunu atlatacağız," dedi Bee sessizce yanımda. "Onun kazanmasına izin veremeyiz."

Cevap vermedim ve kapak açılıp iki su şişesi ve ardından ekmek ve tereyağı içeri girdiğinde ekledi, "Gördün mü... yiyecek ve içecek. Kendin söyledin, eğer bizi besliyorsa, bize su veriyorsa, ölmemizi istemiyordur. Hâlâ umut var. Bizi canlı istiyor ve eğer hala nefes alıyorsak, her zaman bir umut vardır."

Su şişelerini aldım ve birini ona uzattım. Ondan önce her şeyin tadına bakma aşamasını geçmiştik. Bunu aşacak kadar uzun süredir buradaydık.

Ekmek ve tereyağı dolu kâğıt tabağı aramızdaki şiltenin üzerine koydum ve ikimiz de birer dilim aldık, midelerimizin derinliklerinde hissettiğimiz acı verici açlığa karşı koymak için büyük ısırıklar aldık.

Çok hızlı çiğneyip yuttum ve ekmek kuru boğazıma takıldı. Bu yüzden su şişesinin kapağını çevirip yuttum ve çıkarmaya çalıştım.

Neredeyse bir dakika geçmişti ki tabaktaki her kırıntıyı mideye indirmiş ve su şişelerimizi boşaltmıştık.

"Bu." Şişemi yere fırlattım ve kilitli kapıya baktım. "Bugün bitiyor."

Bryony öne doğru uzanıp koluma dokundu.

"Lütfen Will. Sadece bunu düşün. Ne yaptığını düşün. Bugün ne planladığını bilmiyoruz. Tek yapabileceğimiz, her anı olduğu gibi kabul etmek."

Yüzümü ona döndüm.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim. "Bu beni öldürse bile."

"Ve ben de sensiz gitmiyorum," diye cevap verdi inatla.

Bizim için planladığı cehenneme bizi götürmek üzere sürgülenerek açılan kapının sesi ikimizin de derin bir nefes almasına neden oldu.

Ayağa kalktık ve ben onun elini tutmak için elimi uzattım.

"Will." O sıkılmış benim Elini. "Lütfen Yapma. yap aptalca bir şey."

"Karşılık vermenin aptalca bir yanı yok."

"Eğer bu senin ölmen ve benim de..." olmayan bir dünyada kalmam anlamına geliyorsa var. Cümlesini bitiremedi.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum.

"Hadi şu işi bitirelim," diye tersledim, sanki vahşı atlar beni ileri doğru çekiyor, o odaya gitmem ve onu zorlamak için elimden geleni yapmam, dışarı çıkıp benimle yüzleşmesini sağlamam için beni kışkırtıyordu.

"Ya da sadece burada kalabiliriz. Onun oyunlarını unut. Bu odada kalalım."

Bunu yapmayacağımızı biliyordu. Ne anlamı vardı ki?

"Karanlıkta sıkışıp çürüyerek daha fazla gün mü geçirelim? Hayır. Kontrol bizde.

Kontrol bizde. Bunun nasıl biteceğini biz söyleriz."

Onu da kendimle birlikte çekerek ilerledim.

Hareketleri yavaştı, isteksizdi; gitmek istemiyordu ama bu işi sonuna kadar götürecektik. Elimde kalan tek plan buydu.

Ana görev alanına bağlı bir yan odaya girdik ve cam bölmeden ilk onu gördüm, bir dişçi koltuğuna bağlanmıştı. Alnında onu yerinde tutmak için deri bir kayış ve ağızda ağlamasını engellemek için bant vardı. Metal kelepçeler onu hareketsiz kılmak için el ve ayak bileklerine sıkıca sarılmıştı.

Odanın yan tarafında, duvara dayalı bir masa vardı ve üzerinde her zamanki aletler ve silahlar yığılmıştı. Ama elini benimkinden kurtarıırken attığı çığlığı duyduğumda ve bacakları altından kayıp gittiğinde dünyam başıma yıkıldı. Onu yere düşmüş, kendi içine kıvrılmış, gözyaşları yüzünden akarken çığlık atarken görünce fiziksel olarak hasta hissettim.

Neler oluyordu böyle?

Başını ellerinin arasına gömdü, ne sandalyedeki adama ne de bana bakabiliyordu.

Kollarını dizlerine dolayıp ileri geri sallanırken onu rahatlatmak için eğildim ve "Hayır, hayır. Lütfen, hayır."

Sonra bana baktı ve gözlerindeki acı kalbimi paramparça etti. O kırılmıştı. Tamamen ve tamamen kırılmıştı.

"Oyun zamanı." Onu tuttuğumda benimle konuşmaya çalıştığında, ağız söylemek istediği kelimeleri oluşturamazken, lanet sesi odayı kesti.

"Paul ile tanışın. Bay Masters. Ya da senin deyimimle babacığım."

Duyduklarıma inanamadım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, bakışlarımı tutarken içinden acı dolu bir kalp kırıklığı dökülüyordu.

Bu beni yok etti.

Onu yerden kaldırmak ve bu odadan olabildiğince uzağa götürmek istedim. Onu kollarımla sarmak ve olacıklardan korumak. Zihnindeki pisliği silmek, her şeyi alıp götürmek. Bir kâbus yaşamıştık ama bugün bizi cehennemin ötesine, hayal edebileceğim her şeyden daha kötü bir âleme sürüklüyordu. Babasını buraya getirmişti ve bu berbat ötesi idi. Dayanılmaz derecede kötüydü.

"Ama bana göre..." diye devam etti ve sesini duymaya daha fazla dayanamadım.

"Kapa çeneni!" Çığlık attım. "Sadece lanet olası SUS!" Dizginlenemez bir öfkeyle titriyordum. Hoparlörleri duvardan sökmek istiyordum, böylece onun lanet sesini duymak zorunda kalmayacaktı. Bunun için onu yok edecektim. İntikamının bize yaptırdığı her şeyden daha acımasız olacağından emin olacaktım. Bu orospu çocuğu için cehennemde özel bir yer ayrılmıştı ve onu oraya göndermek için sabırsızlanıyordum.

İçimde kaynayan öfkeyi kontrol altına almak istemeyerek öfkeyle nefes alıp verirken oda sessizliğe gömüldü. Ona sıkıca sarıldım; acı dolu çığlıklarının yankısı beni herhangi bir bıçaktan daha keskin bir şekilde deliyordu. Ama sonra bizimle alay etmeye devam etti ve varlığımın her sınırı ve lifi canlandı, ileri atılmak ve Taskmaster'a ulaşmak ve intikamımı almak için bu odada yolumu pençelemek için çaresizdim.

"Benim için," diye açıkladı. "O her zaman maymun olarak kalacak. Kötülük duymayacak, kötülük görmeyecek, kötülük konuşmayacak."

"Yapamam." Ben ona sarılırken Bryony başını salladı. "Gitmemiz gerek," diye yalvardı, sözümü dinletmek ve beni harekete geçmeye zorlamak için kollarımdan tuttu.

Ama o konuşur konuşmaz hücremize açılan kapı kapanarak bizi içeri kilitledi ve ben de "Orospu çocuğu" diye küfrettim.

Onu duymuştu ve kaçmamamız için elinden geleni yapıyordu. Bu işi sonuna kadar götürmemizi sağlayacaktı. Bundan kaçış yoktu.

Bizi Bryony'nin sandalyedeki babasından ayıran tek şey cam bir bölme ve tutulduğu odaya açılan bir kapıydı

ki Şu anda kapalıydı.

Bu hasta orospu çocuğu onun çektiği acının her saniyesinden zevk alıyordu ama ben onu elime geçirdiğimde çığlık atan o olacaktı.

"Artık senin lanet oyunlarını oynamıyoruz!" Bağırdım, bağırdıkça içimden öfke fışkırıyordu. "Ucube gösterin sona erdi. Senin için geliyorum, seni piç kurusu."

Dişlerimi gıcırdatarak başımı kaldırıp Bryony'nin babasına baktım ve maskeli piin onun yerinde yatıyor olmasını diledim.

"Gitmeyeceksin," dedi açıkça, sesinde eğlenen bir sakinlik vardı. "Ve dediğimi yapacaksın. Çünkü eğer yapmazsanız, nz de bugün leceksiniz."

Böyle bir Şey olmayacaktı. Buna izin veremezdim.

Bryony'nin nefes alış verişi düzensizdi ve omuzlarından tutarak onu bana bakmaya zorladım. Şu anda benim için önemli olan tek Şey oydu. "Nefes al," dedim ona, benimle birlikte nefes almasını sağlamaya çalışarak,

ama faydasızdı. Çok korkmuştu ve bugün hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa benim omuzlarımdaydı. Ama bunu kaldırılabildim. Onu buradan çıkarmak için elimden geleni yapacaktım ve yapacaktım, buna hiç şüphe yoktu.

Ayağa kalktım, kollarımı havaya kaldırıp bağırırken içimdeki ateş yanıyordu, "Ne istiyorsun, ha? Bize bıçak verip seni tatmin etmek için kendimizden parçalar koparmamızı mı izlemek istiyorsun, seni hasta, sapık herif?"

Hoparlörlerden kahkahalarla gülen sesini duyunca kulaklarımdaki cızırtı daha da arttı ve kaslarım gerilerek dövüşmeye hazır hale geldi.

"Oyun fikirlerimden birini aldın," diye cevap verdi ses tonunda çarpık bir gurur duygusuyla. "Ama seni affedeceğim. Et oyma birkaç hafta içinde geliyor."

Artık ne haftalar, ne günler, ne de saatler olacaktı. Bu iş bugün bitiyordu. Buradan ıkıyordu.

Bryony'nin yanımda inlediğini duyabiliyordum ama güçlü kalmak zorundaydım. Hayatta kalma bayrağı bana geçmişti. Bunu atlatmak benim sorumluluğumdaydı.

"Kendini suçlu hissetme," diye devam etti. "Görev odama gelen herkes, kurbanlarınızın her biri bunu hak etti."

"Sizin" kurbanlarınız demesi hoşuma gitmedi. Bunlar bizim değil, onun kurbanlarıydı. Tüm bunlar onun lanet mirasıydı ve hayatımın geri kalanını bize yaptıklarının cezasını çekmesini sağlamak için harcayacaktım.

"Yıllarca," diye devam etti. "Her şeyi görmezden geldi. Durdurabilirdi ama yapmadı. *Baban* sandığın gibi bir adam değil, *Bryony*."

Onun adını kullandığını duyunca tersledim.

"Onunla konuşamazsın! Bir şey söylemek istiyorsan bana söyle! Onu bu işin dışında bırak!" Bağırdım, bağırırken göğsüm ağrıyordu ama vücudum gergindi ve onunla yüzleşmeye hazırdı.

"O zaman içeri girsen iyi olur," dedi ve görev odasının kapısı açıldı.

"Lütfen, Will. Lütfen bunu yapma." Bryony elini bana uzattı, gözleri durmam ve onunla kalmam için yalvarıyordu. Önünde diz çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Camdan uzaklaşmanı istiyorum. Ciddiyim, Bryony." Daha sert ağlamaya başladı, ama ben kararlı durdum, yüzünü tuttum ve gözyaşlarını okşayarak uzaklaştırdım. "Arkanı dön. Dinleme. Bakma. Bana söz ver." Cevap vermedi ama ben devam ettim. "Ne olursa olsun, bizi buradan çıkaracağım. Ama kulaklarını tıkamayı, gözlerini kapatmayı, ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum."

Kalbimi kırıyordu ama başını salladığında, onun önünde, onun *için* kendimi kesmek istedim. Bu muhteşem, güçlü kadını hak etmemiştim. Ama bugünden sonra hâlâ benim olsaydı, her günün her dakikasını hak ettiğimden emin olmak için harcardım. Onun için her şeyi yapardım.

"İşte benim kızım," dedim alnından öperek ve sonra yavaşça dönüp yere oturarak pencereden görev odasına doğru bakarken ayağa kalktım. "Her şey yoluna girecek, Bee. Güven bana."

Onu terk etmekten nefret ediyordum ama buna bir son vermeliydim.

Amaçlı bir şekilde görev odasına doğru ilerledim ve kapı arkamdan kapandı.

Masters'ın boğuk çığlıklarını duyabiliyordum ve ben odanın ortasında durup beynimi odaklayarak her türlü mantığı ve rasyonelliği kapatırken bana bakıyordu. Böylesi daha kolay olacaktı.

Gözlerindeki yalvarış başka tarafa bakmama neden oldu. Bu adam onun babasıydı. O olmadan Bryony de olmazdı ve bunun için her şeyimi ona borçluydum.

Onu nasıl öldürebilirdim ki?

"Madem tek suçu görmezden gelmekti, o zaman neden burada?" Kükredim. "O bir suç işlemedi. İnsanların yüzde doksan dokuzunun kontrolleri dışında bir durumla karşılaştıklarında genellikle yaptıkları şeyi yaptı."

"Doksan dokuz mu?" diye karşılık verdi Taskmaster. "Bu çok yüksek bir oran. Sanırım sizin araştırma becerilerinize... YALAN!" demek zorunda kalacağım. Son kelimeyi haykırdı ve vücudumun her santimi kaskatı kesildi; çenem o kadar sıkıldı ki kırılacakmış gibi hissettim. "Ama şimdilik senin boktan araştırmanı görmezden gelmeye hazırım." Durakladı. "Söyle bana Will. Sence babasını katlettiğini öğrendiğinde seni hâlâ sevecek mi?"

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden bakmak için döndüm ve antrede baktığımız camın iki yönlü bir ayna olduğunu gördüm. Onu göremiyorduk ve Tanrı'ya dua ettim ki onun da sırtı bize dönüktü ve bizi göremiyordu.

"Merak etmeyin, yüzü hâlâ duvara dönük," dedi. "Ve bu oda ses geçirmez, bu yüzden bizi duyamaz." Sonra fısıltıyla "Sırrın benimle güvende" diye bağırdı.

"Peki ya yapmazsam ne olacak?" Sesin geldiği yere doğru ters ters baktım. "O zaman ne olacak?"

"Ama henüz şartlarımı duymadın."

"Öldür ya da öldürül, bu işler böyle yürümüyor mu?" "Evet... ve hayır."

Bekledim.

Bir bit yeniği olacağını biliyordum. Kendine yardım edemezdi.

"Bu odada bir katil var," dedi. "Ve o da sandalyedeki değil. Ama bazen, ihtiyaçlar gerekir. Bunu anlıyorum. Ne de olsa hayat siyah ve beyaz değil." Tekrar durakladı, sonra ekledi: "Biliyorsun, buraya gelip oyunlarımı oynaman için seni seçmemin bir nedeni vardı. Şimdiye kadar anlamış olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yapbozun parçalarını bir araya getirmek için biraz daha yardıma ihtiyacın var. Sen ve o bir şey olduğunuzda, sanki tüm Noellerim aynı anda gelmiş gibiydi.

İki kuş ve bir taş. Şiirsel adalet. Konuklarımdan birinin kızı ile yıldız oyuncum. İkinizi de almaktan kendimi alamadım."

"Seni piç kurusu," diye tısladım. "Bunu sana ödeteceğim."

"Eminim ödetirsin," diye küstahça cevap verdi, bu da beni daha çok kızdırdı. "Ama elimizdeki göreve dönelim, olur mu?"

Dişçi koltuğunu görmezden gelerek ve duygularımı bastırmaya çalışarak orada dikilirken çenem titriyordu.

"Bugün bir seçim yapman gerekiyor. Bugün seninle ya da babasıyla gidebilir. Ama kiminle giderse gitsin, diğeri ölmek zorunda."

Kulaklarıma bir panik sesi çarptı, başım dönmeye başladı.

Onu doğru mu duymuştum?

Onu ve babasını serbest bırakmak için kendimi öldürmem gerektiğini mi söylüyordu?

Ya da bugün buradan onunla birlikte çıkıp gidebilirim. Ama bu seçeneği seçersem, hayatını babasını kurtarabileceğimi bilerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Ne yapmam gerekiyordu?

"Kararınızı vermeden önce, kuralları özetlememe izin verin. Bu oyunun adı kötülük duyma, kötülük görme, kötülük konuşma. Görevi tamamlamak için iki kulak, iki göz ve bir dili sağınızdaki masanın üzerindeki kaseye bırakmalısınız. Ardından, bir mucize eseri bu eşyaları bağışlamak için seçilen kişi hala hayattaysa, boğazını kesmelidir. Bunu 'kötü konuşmayın' kısmı için ekstra bir uyarı olarak görün."

O kadar gerçekçi konuşuyordu ki midem bulandı.

Ve tek duyabildiğim göğsümde kontrolden çıkan kalbimin güm güm atmasıydı. Benimle ilgili son anısının, onu yerde kıvrılmış halde bırakıp buraya geldiğim ve babasını öldürmeye çalıştığım zaman olacağı düşüncesi içimi burktu.

Ama ona bir söz vermiştim.

Onu bugün buradan çıkaracağımı söyledim ve çıkaracağım da. Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Söyle bana *Will*," diye hırıldadı. "Oyunumu oynamaya hazır mısın?"

Bana bunu sormasına gerek yoktu.

Cevabı biliyordu.

"Hazırım," diye bağırdım ve bir neşter almak için masaya doğru yürüdüm. Elimde sıkıca tutuyordum, parmak eklemlerim çok sert tutmaktan bembeyaz olmuştu ve sandalyedeki Masters'a döndüm.

Gözleri yaşlarla dolarken ona "Umarım ne kadar harika bir kızın olduğunun farkındasındır," dedim. "Umarım onun ne kadar komik, akıllı ve tamamen harika olduğunu biliyorsundur. Bir odaya giriyor ve her şey aydınlanıyor, en azından benim için. O konuşur ve ben her kelimesini dinlerim. Mecburum, çünkü tek duyduğum, tek gördüğüm o. Tek istediğim o ve ben..." Sesim boğazımda düğümlendi. "Kızınızı seviyorum, Bay Masters. Ve onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*"

Daha fazlasını söyleyemezdim; bu işi bitirmeliydim.

Bu yüzden gözlerimi kapattım.

Neşteri kaldırdım.

Sol kulağımı baş ve işaret parmaklarımla arasında tuttum... ve kesmeye başladım.

Etimi keserken boynumdan aşağı kan sızıyordu. Acıyı görmezden gelmeye, bunu neden yaptığıma odaklanmaya çalışırken üzerimden ter akıyordu.

Nefes nefese kalmıştım, daha derin keserken titriyordum, kendimi kesip oyarken içime yayılan acıyı bloke ediyordum. Ve sonra, ıslak, kanlı kulaklarımdaki cırtlak sesin arasından boğuk çığlıklar ve bir vızıltı duydum. Gözlerimi açtım, odanın diğer ucunda yaşanan dehşeti gördüğümde ellerim dondu.

Masters'ın tüm vücudu kaskatı kesilmişti, içinden geçen elektrik akımından titrerken yüzü buruşmuştu. Akım durduğunda sandalyeye yığıldı, ama sonra uğultu yeniden başladı, vücudu büküldü, elektrik ruhunu içinden söküp alırken şekilden şekle girdi.

"Hayır!" Neşteri bırakıp sandalyeye doğru koşarak çığlık attım. "Anlaşma bu değildi, seni pislik!"

Elektrik kesildi ve kıkırdayarak attığı kahkaha duvarlarda yankılandı.

"Böyle bir açıklamadan sonra, gerçekten kendini öldürmene izin vereceğimi mi düşündün?" Masters'a dokunmaya gittim ama Taskmaster çığlık attı, "Ona dokunma! Okulda kimse sana elektrik hakkında bir şey öğretmedi mi? Elektrik çarpmış birine dokunmak güvenli değildir."

Özellikle de cesedi hâlâ elektrik kaynağıyla temas halindeyse. Akıllı ol Will. Bryony'nin ne diyeceğini düşün."

İçimde kalan son kırıntı da kırıldı. "Sana onun lanet olası adını kullanma demiştim!"

"Ben de sana oyunu kuralına göre oyna, akıllı ol demiştim. Gerçekten buradan senin yerine babasıyla ayrılmak isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

Birden odanın bir köşesinden ışık sızdı ve bir kapının açıldığını, kısa bir merdivenin tepesinden içeri güneş ışığının süzüldüğünü gördüm.

"Bu arada seni şu düşünceyle baş başa bırakıyorum... ölüm hepimizin ödemek zorunda olduğu bir borçtur, ama bazılarının borcu diğerlerinden daha büyüktür. Oyunumu oynadığınız için teşekkür ederim."

Ve sonra sessizlik oldu.

Bir an durdum, her şeyin gerçekliği bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Bu kadar

mıydı?

Oyun bitti

mi?

Bu olamazdı.

Kısa bir 'oynadığınız için teşekkürler' cümlesinden ve kapının açılmasından daha fazlası olmalıydı. Ama sonra akıl ve mantık devreye girdi.

Kapı açıktı.

Durduğum yerden gün ışığını görebiliyordum.

Bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Bu bir tuzak olabilirdi ama şansımı denemek zorundaydım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

WILL

Antreye doğru koşarak kapıdan içeri daldım. Kargaşayı duyan Bryony başını çevirdi, vücudu korkudan titriyordu. Beni gördüğünde gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım, Will. Kulağın. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye nefes nefese kaldım, kaçmak için sabırsızlanıyordum. "Kaçmak zorundayız.

git."

Tartışmasına fırsat vermedim. Onu yerden kaldırdım. Kollarıma aldım ve göğsüme yasladım.

"Gözlerini kapat ve ben söyleyene kadar açma," diye emrettim ve o da başını sallayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Bana bakmayacağına söz ver." Tekrar başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülürken elinden geldiğince kendini tutmaya çalıştı.

"O... öldü mü?" Sesi son kelimedede kesildi ama ona saçmalamayacaktım.

"Evet." Hıçkırıkları daha da arttı ve kollarımda titredi. "Ama bunu ben yapmadım," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak, ona sarılarak ve acısını dindirebilmeyi dileyerek. "Sana söz veriyorum ben yapmadım."

Cevap vermedi ve ben de bir saniye daha kaybetmek istemedim. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Kapıyı kolumla iterek açtım ve bizi görev odasına götürdüm. Özgürlüğümüzün kapısı hâlâ açıktı ve ona doğru ilerlerken rahat bir nefes aldım. Ama bunu yapar yapmaz hıçkırıkları şiddetlendi ve aşağı baktığımda gözlerini açtığını gördüm.

"Lanet olsun, Bee. Sana bakmamamı söylemiştim." Daha hızlı hareket ettim, kaçmak için kapıya yöneldim, onu dehşetten olabildiğince hızlı uzaklaştırmaya çalıştım ama suçluluğun ağırlığı beni aşağı çekmeye başladı.

Onu bu durumdan nasıl kurtaracaktım?

Yaşadıklarımız herkesi mahvetmeye yeterdi ama babasını böyle görmek... çok fazlaydı.

"O ne yaptı? Nasıl..." Zar zor konuşabiliyordu.

"Lanet olası bir elektrikli sandalyeydi," dedim ona. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Hiç şansı yoktu."

Bana sarıldı; sözlerim kalbine işlerken yüzü göğsüme gömüldü. Benimkini de paramparça etti ama ilerlemeye devam etmek zorundaydım. Tüm bunlar bir hiç uğruna olamazdı.

Onu merdivenlerden yukarı taşıdım, kollarım çelik çubuklar gibi sımsıkı sarılmıştı. Her adım amaca yönelik, kararlı ama yine de ağır ve gelecekte bizi nelerin beklediğine dair korku doluydu.

Olanlardan sonra bir geleceğimiz var mıydı?

Bildiğim tek bir şey vardı, eğer o olmayacaksa, ben de istemiyordum.

Sonunda gün ışığına çıktığımızda gözlerimi kıptım ve serin havayı tenimde hissettiğimde kocaman bir nefes aldım. Göğsüm ağrıyor, ciğerlerim yanıyordu ama o nefesten gelen serinlik bana hâlâ burada olduğumu hatırlattı.

Yaşıyorduk.

Çılgınca, durduğumuz sık ormana baktım, vücudum hareket etmek, doğru seçimi yapmak ve bizi doğru yola, medeniyete geri götürmek için kaşınıyordu. Ama burada bana yardım edecek hiçbir şey yoktu, az önce kaçtığımız yeraltı kalesine dair bir ipucu bile yoktu. Tek görebildiğim, içinden çıktığımız delik ve sonsuza kadar uzanan ağaçlardı. Hepsi bu kadardı. Uzakta trafik ya da herhangi bir yaşam belirtisi bile duyamıyordum. Bu yüzden içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Sonunda bizi bir yola ya da herhangi bir şeye götüreceği umuduyla ileriye doğru ittim ve düz bir çizgide koştum.

Koşmaya başladım ama o "Geri dönmeliyiz!" diye bağırdı. Beni derinden sarstı. "Onu orada bırakamam, Will. Lütfen," diye yalvardı.

Doğru düşünemediğini biliyordum. Keder onu boğuyordu ve babası için bir şeyler yapmak istiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kontrolü ele almalıydım.

İkimiz için de düşünmeli ve hareket etmeliydim.

"Eğer geri dönersek, ölürüz." Onu yere bıraktım ve elini tuttum, kaçışımızın aciliyeti gözlerimde yanarken kolunu çektim ve onu benimle koşmaya zorladım. "Bu bizim tek şansımız, Bee. Kaçmak zorundayız. Şimdi."

Hareket etti ama direndiğini hissedebiliyordum, bu yüzden beni dinlemesi için ona yalvardım. "O gitti, Bee. Bunun düşüncesinin içini parçaladığını biliyorum ama eğer burada olsaydı, tıpkı benim gibi sana kaçmanı söylerdi. Güvenli bir yere gitmeni isterdi. Doğru olanı yapmalısın. Kendini ilk sıraya koy ve buradan siktir olup git. Eğer kaçmazsak, bizim için geri gelecektir. Kahretsin, muhtemelen şu anda bizi izliyordur. Bunun için zamanımız yok. Gitmemiz gerek."

Bana bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu ve yapmak istediği son şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen başını salladı ve koşmaya başladı.

Engibeli orman zemininde olabildiğince hızlı koşmaya başladık. Çıplak ayaklarımız çizilmiş, yaralanmış ve morarmıştı ama güvenli bir yere gitme kararlılığımız bizi durdurulamaz bir güç gibi harekete geçirdi. İleri doğru koşarken asla arkamıza bakmadık. Onu da kendimle birlikte çekerek çalılıkların arasından ilerlerken bacaklarım kendiminkiler gibi hissetmiyordu bile. Gözlerim dümdüz ileriye sabitlenmiş, herhangi bir yaşam belirtisi için ufku tarıyordu.

Kaçarken bize ateş etmesini bekliyordum. Belki bu da onun sapkın oyunlarından biriydi. Ama beni şaşırtacak şekilde ateş etmedi. Ve sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ormanda mücadele ettikten sonra, ağaçların arasından sıyrılıp ıssız bir yolun asfaltına çıktık.

Uzaktan bir aracın gürültüsünü duydum ve midem bulandı.

İşte o an gelmişti.

Gerçek an.

Bizi yolda biçmek üzere miydi? Kaçışımızdan hemen sonra bizi öldürecek ve bize her zaman son gülen olduğunu kanıtlayacaktı.

Yoksa bu bizim özgürlük anahtarımız mıydı? Uğruna çok mücadele ettiğimiz özgürlük.

"Orada kal," dedim Bee'ye yolun ortasına doğru yürürken, öğrenmeye hazırdım. Eğer arabasını birine doğrultacaksa, o kişinin ben olmamı istiyordum.

Gümüş renkli bir arabanın hızla köşeyi döndüğünü gördüm ve onlar yaklaştıkça yolun ortasında dimdik durarak kendimi destekledim. Ama sonra, araba yavaşlamaya başladı ve ben

Direksiyonun arkasındaki orta yaşlı kadın, vücudumdaki tüm gerginlik yavaşça buharlaştı.

O değildi.

Araba durmak üzere yuvarlanırken yolun kenarına çekildim. Arabayı kullanan kadın camını indirip bize baktı ve gözlerinde önce şaşkınlık sonra da panikle sordu: "İkiniz de iyi misiniz? Ambulans çağırmamı ister misiniz?" diye sordu.

Bir nefes aldım.

Saf bir rahatlama nefesi.

Başardık.

Başardık amına koyayım.

Güvendeydik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

GÖREVLİ

Cömertlikten başka bir şey yapmazdım. Oyuncularıma her zaman seçenekler sundum ve ayrıldıklarında yüzlerindeki ifadeyi görmek beni sırttırdı.

Ama tuzağıma düştüklerini bilmek beni daha da gülümsetiyordu.

Gerçekten gitmelerine izin vereceğimi mi

sanıyorlardı? Öylece?

Benden gerçekten kaçtıklarını mı?

Kazandıklarını mı?

Oh hayır.

Bunların hepsi planımın bir parçasıydı. Onlar hâlâ benim kuklalarımdı; sadece onları farklı bir sahneye taşımıştım. Küçük kuklalarımın ipleri hâlâ benim elimdeydi ve eve döndüklerinde onlar için neler hazırladığımı öğrendiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Paul Masters'ın oyunu bitmişti ama onlarınki bitmemişti. Aslında eğlence daha yeni başlıyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bize yardım etmek için durmasına şaşırdım, o kadın bir köy yolunda tek başına ilerliyordu, görünürde başka sürücü yoktu, bina yoktu, etrafta sadece ağaçlar ve çalılar vardı. Bir de çalılıkların arasından yalınayak fırlayan iki yabancı. Will'in kulağı çok kötü durumdaydı. Yüzünün her tarafında pıhtılaşmış kan vardı ve cehenneme gidip geldiğimizin kanıtı gömleğinin üzerine sıçramıştı. Tenimiz solgundu, bedenlerimiz hâlâ etrafımızdaki doğal ışığa ve havaya alışmaya çalışıyordu. Kısacası, berbat haldeydik. Bir zombi kıyamet filminden fırlamış gibiydik ama yine de bize yardım etmek için durdu, Tanrı'ya şükür. Onun durumunda olsaydım ben de aynısını yapardım mı emin değilim ama yaptığı için çok minnettarım.

İtiraf etmeliyim ki, arabanın bize doğru geldiğini gördüğümde ilk başta paniğe kapılmıştım.

Ya o Taskmaster'sa?

Ya başka bir tuzağa doğru gidiyorsak? Kızartma tavasından ateşe doğru gidiyor olabilirdik.

Ama bu noktada arabayı durdurup yardım istemekten başka seçeneğimiz yoktu. Ya bunu yapacaktık ya da vahşi doğada ölmeyi göze alacaktık. Yine de, olanların dehşeti, babamı geride bırakmak zorunda kalmak, o sapığın bana açabileceği herhangi bir yaradan daha derin kesildi.

"Aman Tanrım! Sana ne oldu böyle?" Kadın yüzünde yarı korku, yarı acıma ifadesiyle bize baktı. Kapılarını hemen açmadı. Onu suçladığımı söyleyemem. O da kendi güvenliğini düşünmek zorundaydı.

"Kaybolduk," diye soluk soluğa söyledim, aklıma gelen tek kelime buydu. Beynim ve bedenim sanki kapanıyormuş gibi hissediyordum.

"Düştüm," diye araya girdi Will. "Kafamı kestim." Kanı görünce yüzünü buruşturdu ve Will dönerek, onun tam olarak göremeyeceği ve çok kötü görünmeyeceği şekilde pozisyon aldı.

"Lütfen, bize yardım edebilir misin?" Onun dikkatini Will'den alıp tekrar bana vererek yalvardım. "Bizi buradan çıkaracak bir araca ihtiyacımız var. Lütfen." Tereddüt etti, sonra başını salladı ve bizim için kapılarını açtı.

Ben arkaya tırmandım, Will de tereddüt etmeden bana katıldı. Kadın dönüp bize tuhaf tuhaf baktı, arabasının arkasında oturan iki uyumsuz, Z listesindeki bir korku filminin figüranlarına benziyordu. Muhtemelen ikimizin de burada olmasından, arabayı bize sırtını dönerek sürmek zorunda kalmasından rahatsız olmuştu ama henüz ayrılmaya hazır değildik, bu arabadaki koltuklarla bile. Will'in yanımda olmasına ihtiyacım vardı ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Will elini kalçama koyup hafifçe sıktı, ben dik otururken tüm vücudum gerilmişti. Koltuğa yerleşemedim bile; çok gergindim.

Bu benim yeni normalim mi olacaktı?

Hayatı bir rol oynuyormuş gibi yaşamak ama asla gerçekten orada olduğunu hissetmemek? Çünkü şu anda böyle hissediyordum. Hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu ve yine de geride bıraktıklarımızın gerçekliği açık bir yara gibiydi ve asla iyileşeceğinden emin değildim.

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?" diye sordu. "Ya da karakola?" Cevabımızı beklerken endişeyle yutkundu.

Will, "Hayır," diye karşılık verdi, sonra daha sakın bir ses tonuyla ekledi, "Sorun değil. Sadece eve gitmemiz gerekiyor. Kendimizi temizlemeliyiz. İyiyiz, sadece biraz yara bere içindeyiz."

Morarmak hafif bir ifadeydi. Hissettiğim ağrılar yüzeysel değil, kemik derinliğindeydi. Ruh değiştirici. Hayat değiştiriyordu. Ama tüm bunlar normalmiş ve inanılması güç sadist bir cehennem oyunundan kaçmıyormuşuz gibi davranarak gülümsedim ve o da bana gülümsedi, gözlerinde şefkat parlıyordu. Bizim yaşadığımız türden bir vahşeti hiç görmemiş gözler.

Sanki etrafımda olup biten her şey başka birinin başına geliyormuş gibi başım dönüyordu. Ama Will'in ona Sığınak'ın adresini vermeye başladığını duyduğumda, dünyam keskinleşti, gerçeklik bana doğru hızla gelirken kulaklarımda gürültüler yankılandı. Kaskatı kesildim ve elimi onun kalçamda duran elinin üzerine koydum.

"Orada değil," diye tersledim, Will'e dnerken gzlerim kocaman aılımtı.

Sonra da Kate'in dairesinin adresini syledim.

Farkına varınca başını salladı. Ben daha sylemeden ne dşndğm biliyordu. Arkadaşlarıyla yzleşmeye hazır değildim ve şu anda orada yaşayan kız kardeşim Shelley'yi grmeye gerçekten hazır değildim.

Ona ne syleyecektim?

Olanları bile bile onun yzne nasıl bakabilirdim?

Askerler bu işin peşini bırakmayacaktı ve ben ne zihinsel ne de fiziksel olarak bu dzeyde bir ilgiye hazır değildim. Olanları başkalarına anlatmadannce kendime zaman ayırmam gerekiyordu. Eğer mmknse bunu sindirmem gerekiyordu.

Will bana doğru eğildi ve "Emin misin?" diye fısıldadı. Ben de başımı salladım.

Kararlıydım.

Oraya gitmek istiyordum, hayır, oraya gitmem *gerekiyordu*. Tartışmadı. Aklımın pek yerinde olmadığını biliyordu. İkimiz de değildik. Ama Brinton Maliknesi'nin askerlerinin grltsnn zaten sisli olan beynimizi bulandırması işleri daha da ktleştirecekti.

Bayan bize arkasını dnd, adresi uydu navigasyonuna girdi ve sonra bizi haftalardır içinde bulunduğumuz cehennemden bir tr kurtuluşa gtrmekzere yola ıktı. Arabayı srerken kibarca sohbet etmeye çalıştı, bize ne kadar zamandır kayıp olduğumuzu, byle uzak bir yerde ne yaptığımızı sordu, neden bizi kontrol edecek birini grmek istemediğimizi sorguladı. Ona kısa ve kibar cevaplar verdik ama ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi. Ben sadece gvenli ve yalnız bir yere gitmek istiyordum ve şu anda orası Kate'in yeri idi.

Ne kadar nazik grnrse grnsn, tamamen yabancı biriyle arabada olmak yabancı hissettiriyordu. İnsanlara gvenilemeyeceğini zor yoldanğrenmiştim. Son birkaç hafta bu gerçeği daha da pekiştirmişti. Ailem ve Will dışında kimseye bir daha gvenebileceğimden emin değildim. Ona her zaman gvenirdim. En çok ona gvenirdim.

Kısa sre sonra taşra yolları daha işlek ve kalabalık caddelere dnşt ve Kate'in evinin bulunduğu yola girdiğinde, arabadan inip içeri girme arzusu beni ele geçirdi. I

kapının kolunu tuttum, durduğumuz anda açmaya hazırdım. Ve yaptım, kaldırıma yanaştığı anda. Kaba görünmem umurumda değildi. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Uzaklaşmak. Kendimi güvende hissettiğim bir yerde olmak.

Will'in arkamdan, "Yardımanın için çok teşekkür ederim," diye seslendiğini duydum.

Ben.

"Evet, teşekkür ederim," diye ekledim, dikkatim sadece ön tarafa odaklanmıştı

Önümdeki kapı.

"İyi olacak mısın?" diye arkamızdan bağırdı. Ama ben yanıt vermedim.

Will dönüp ona el sallayarak "Evet," dedi ama ben sadece ortak kapıyı itip açtım ve merdivenlerden daireye doğru koşmaya başladım.

Merdivenlerden sahanlığa çıkarken arkamda Will'in adımlarını duydum. Oraya vardığımda, Kate'in ön kapısına doğru koştum.

Kate her zaman kapının yanındaki saksının altında yedek bir anahtar bulundururdu ve ben de saksıyı kaldırıp anahtarı altından aldım.

Will, "Tanrım, kız kardeşin çok kötü bir güvenliğe sahip," diye azarladı. "Bu değişir. Bugün değişecek."

"Kesinlikle katılıyorum." Kapının kilidini açmak için arkamı döndüm. "Ama en azından kapıyı kırmadan içeri girebiliriz."

"O gece üzerinde anahtar var mıydı?" diye sordu ve içimi saf bir dehşet ve korku kaplayarak midemin bulanmasına neden oldu.

"Hayır. Ama nerede yaşadığımızı biliyor. Hakkında her şeyi biliyor. bize

."

Şimdi buraya mı geliyor?

Ya da daha kötüsü, bu kapının arkasında o mu var?

Bocaladım, bir adım geri çekildim, kapıyı açık bıraktım ve Öğrenmek için açmaya korkuyordu. Will umutsuz bir iç çekişle başını arkaya yasladı.

"Sığınak'a gitmemiz gerektiğini biliyordum," dedi. "Orada daha güvende olurduk. Aslında, bence şimdi oraya gitmeliyiz." Sonra yüzündeki kararlılıkla ekledi: "O şerefsizden bir daha kaçmayacağım. Geri dönüp onun izini sürmek istiyorum. Gerekirse ormanı didik didik ararım. Yaptıkları yanına kâr kalmayacak."

"Başka bir yere gitmeyeceğim," diye karşı çıktım. "Özellikle de oraya. Orada burada olduğumuzdan daha güvende değiliz. Oraya götürüldük, hatırladın mı?" Buradan ayrılma düşüncesi bile beni sinirli ve gergin yapıyordu.

"Sanki unutabilirmişim gibi," diye karşılık verdi ve dişlerini gıcırdatmasından, çenesinin esnemesinden huzursuz olduğu anlaşılıyordu. "Yapmam gereken ilk şey o lanet labirenti yerle bir etmek."

İçimi çektim, bugün içine itildiğim travmanın ağırlığı her geçen saniye daha da artıyordu.

"Savaşmak istediğini biliyorum. Bu senin doğanda var. Ama lütfen, bana sadece bu geceyi ver. Bir gece. Tek istediğim bu. Yarın ormanı yakıp kül edebilirsin, umurumda değil ama bu gece sadece burada kalmak istiyorum. Lütfen."

"Tamam." Başını eğdi, savaşma ihtiyacı ve beni memnun etme arzusuyla savaşıyordu. Sonra uzun kirpiklerinin altından bana baktı. "Ama seni izleyen dört adam daha olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir. Seni koruyan."

"Bunu istemiyorum." Beni dinlemesi ve gerçekten duyması için ona bir adım daha yaklaştım. "Sadece *seni* istiyorum. Lütfen Will. Buranın ideal olmadığını biliyorum ama neresi ideal? Şu anda kendimi en güvende hissettiğim yer burası ve birlikte olmak istediğim tek kişi sensin. Başka kimse değil."

"Ama Shelley de orada olurdu. O aileden biri," diye belirtti, argümanının son solmuş parçalarına tutunmaya çalışarak.

"Kesinlikle." Onu görme düşüncesiyle bedenimin gerildiğini hissettim. "Bugün babamıza ne olduğunu bilerek onun gözlerinin içine bakabileceğimi düşünüyor musun?"

Sözlerim boğazında düğümlenirken, gözlerim yere sabitlenmiş bir şekilde duraksadı. Ona bakamazdım, bu yüzden kendimi çelikleştirdim ve dairenin kapısını açtım, içeri adım atarken onun delici bakışlarından kaçındım.

"Bir ara öğrenmesi gerekiyor," dedi arkamdan sessizce.

"Ama bugün değil," diye cevap verdim, daireye girdim ve anahtarı sehpanın üzerindeki kaseye attım.

Daire küf kokuyordu. Kate'in sulamamı istediği bitkiler ya kahverengi ve solgun ya da tamamen ölmüştü. Ama bunun dışında her şey maskeli adamdan önceki gece bıraktığım gibiydi.

Top. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. En azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Ama her şeyi olduğu gibi kabul etmememiz gerektiğini biliyorduk.

Mutfağın kapısında durduğumuzda Will, "Burada kalın," dedi, gözleri her yeri tarıyor, dinliyor, değerlendiriyordu. "Daha ileri gitmeden önce her odayı kontrol etmek istiyorum."

Daire küçüktü ama gitmesine izin vermekten mutlu değildim. Bensiz hiçbir yere gitmiyordu.

"Hayır, burada kalmayacağım. Seninle geleceğim."

Mutfak çekmecesine doğru ilerledim, çekip açtım ve bir bıçak çıkardım, söylediklerimde ciddi olduğumu göstermek için bıçağı havaya kaldırdım.

Tartışmak yerine mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru yürüdü. Boş olduğuna kanaat getirince banyoya yöneldi, bir televizyon dizisindeki polis gibi zorla içeri girdi, sanki Taskmaster'ı odanın ortasında onu beklerken bulmayı bekliyormuş gibi odaya daldı. Her odayı temizlerken elimi sıkıca tutuyor, beni rahatlatıyor, bana dokunuyor, sadece bana yakın olmasıyla kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Benim onun orada olmasını istediğim kadar o da benim orada olduğumu bilmek istiyordu.

İyi olduğumuzdan emin olduktan sonra oturma odasına geri döndü ve ağır bir şekilde kanepeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayarken başı öne eğikti.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, başını hafifçe kaldırarak Ben.

"Şimdi mi?" Kanepenin kenarına, onun yanına oturdum. "Şimdi söyle

Bugün o odada babamla tam olarak ne olduğunu bana anlat." İç çektii ve başını salladı.

"Neden? O öldü, Bee. Neden tüm bunları tekrar yaşıyorsun?"

"Çünkü her şeyi bilmem gerekiyor." Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama hissettim. "Emin değilim..." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim. "Anlamadığım sürece bunu atlatamayacağımı. Her şeyi anlamazsam bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim." Yüzümü ona döndüm. "Demek istediğim, babanın senin yüzünden öldüğünü bilerek yaşamaya nasıl devam ediyorsun? Onu kurtarmak için bir şeyler yapabilirdin."

Kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerimden taşan yaşların yüzümden aşağı özgürce düşmesine izin vermek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

"Bunu nasıl yapabilirim Will? Bildiklerimi bilerek normal bir hayat yaşayabilirim. Kız kardeşlerime bunu anlatmayı hayal bile edemiyorum. Kelimeleri söyleyebileceğimi sanmıyorum çünkü söylersem gerçek oluyorlar ve ne olduğunu bilmem gerekse de hiçbir gerçek gelmiyor."

Saçmaladığımı biliyordum; elimde değildi. Kelimelerimin karmakarışık olduğunu da biliyordum ama ne duygularımı ne de gözyaşlarımı kontrol edebiliyordum. İkisi de içimden bir şelale gibi akıp gidiyordu.

Will bana doğru uzandı ve konuşurken beni kendine çekti.

"Öncelikle, bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını kabul etmelisin. Bugün sonucu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ne yaparsak yapalım ölecekti. İkincisi," dedi sesi yumuşayarak. "Zaman alacak ama daha iyi olacak. Aynı olmadığını biliyorum. Benim babam da kanserden öldü. Ama bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor."

"Haklısın. Aynı şey değil. Senin baban hastaydı. Benimki öldürüldü." Suçluluk duygusu hemen yüzüme çarptı ama ben daha durduramadan kelimeler ağızımdan dökülüyordu. "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bir an durdu ve ben bekledim. Bunun neden iyi bir fikir olmadığını söylemesini bekledim. Neden olanları unutup hayatıma devam etmem gerektiğini.

Ama söylemedi.

Sonunda bana açıldı, görev odasının ses geçirmez olduğunu ve o hasta herifin kafasını nasıl karıştırdığını anlattı. Benim ve babamın da kafasını karıştırmıştı. Babamı serbest bırakacağına söz vermişti ve sonra Will bana takası, ondan o kaseye koymasını istediği şeyi anlattığında gözyaşlarım hıçkırıklara dönüştü. Bizim için yaptıklarından dolayı kocaman, çirkin hıçkırıklara.

Will beni ve babamı her şeyin önüne koymuş, her şeye rağmen kendini feda etmişti.

Buna inanamıyordum.

Kaçırıldığımızdan beri bu adam benim gözümde hızla yükselmişti, ama şimdi Tanrı gibi bir statüye sahipti.

Birini asla gerçekten tanıyamayacağınızı söylerler ve bu çok doğrudu. Will'in bu kadar alçakgönüllü ve nazik olabileceğini, herkesi kendinden önce düşünebileceğini asla hayal edemezdin. Çok safmışım. Çok lanet

saflık, dış görünüşü görüp arkasındaki adamı görmemek. Ama şimdi onu açıkça görüyordum.

Tek gördüğüm oydu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," derken kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Yine de fark etmedi, değil mi?" Konuşurken bana bakamıyordu. "Yine de istediğini yaptı. Ben babana elektrik verirken..." Kulağını işaret etti. "Bunu kesip biçiyorsun."

"Lanet olsun, bunu senin için temizlemem gerek."

Kanepeden fırladım ve banyo dolabındaki ilk yardım çantasına yöneldim. En iyi kit değildi ama şimdilik idare ederdi.

Odaya geri döndüm ve ona "Bir hemşire tarafından düzgünce dikilmesini sağlamalısın" dedim. Kutuyu açtım ve onu sarmak için kullanabileceğim birkaç Steri Şeridi buldum. "Ama teşekkür ederim."

Bana bakmak için başını çevirdi.

"Denediğin için teşekkürler. Ama senden yapmanı istediği şeyi başarmış *olsaydın...*" 'Kendini öldürdün' demeye dilim varmadı. "Muhtemelen şu an olduğumdan daha kötü olurdu." Yüzünün yan tarafına antiseptik bir mendil sürdüm, kulağına doğru hafifçe okşadım, tısladı ama irkilmedi. "Bunu sensiz yapamam Will. Sana burada, yanımda ihtiyacım var."

"Baban ölmeyi hak etmedi. Bunu o bile kabul etti. Baban şanssızdı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir adamdı."

"Biliyorum. Ama sen de ölmeyi hak etmedin." Bir süre bakışlarımı tuttu.

"Hak etmedim mi? İnsanları öldürdüm. Ben iyi bir adam değilim, Bee."

Yarasını okşamaya devam ettim, kana bulanmış antiseptik mendili sehpanın üzerine attım ve paketten bir tane daha çıkardım.

"Sen de kötü bir adam değilsin. Kötü şeylere bulaşmış bir adamsın. Her türlü cezayı hak eden tek kişi o maskeli herif." Ondan bahsetmek tüylerimi ürpertti ve tam adını bile kullanmıyordum.

Artık onu düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey hakkında düşünmek istemiyordum.

Dışarı çıkmanın farklı hissettireceğini düşünmüştüm, ama bu, acı tatlıydı. Beklediğim gibi bir eve dönüş değildi. Keder kapıyı çalıyor, suçluluk duygusu duvarları dövüyor ve umutsuzluk bavullarını toplayıp içeri girmeye hazırlanıyordu. Dünyam sonsuza dek değişmişti ve bununla yüzleşemezdim, bugün olmazdı. Bodrum katına geri döndüğümüzde bahsettiğim çizburgeri yemeye çalışırsam muhtemelen boğulacaktım ve ailemin burada eski benden geriye kalanları görmesini istemiyordum. Tek istediğim oydu. Ve zaman. Zamanın yaralarımı iyileştireceğini umuyordum ama bundan şüpheliydim.

Kulağını elimden geldiğince temizleyip kuruladım ve iyileşmesine yardımcı olması için Steri Şeritlerini uyguladım.

"Hastaneye gidene kadar böyle idare etmek zorundayız."

Will, belli belirsiz kulağına dokunarak, "Ben hastane yapmam," diye cevap verdi. "Temizlenmeye ya da yeniden onarılmaya ihtiyacım olursa, sen ya da çocuklardan biri yapabilir."

Çocuklar.

Onun arkadaşlarından sonsuza dek kaçamazdım ve nerede olduğumuzu öğrendiklerinde büyük bir savaşın bizi beklediğini biliyordum. Belki de zaten biliyorlardı ve savaş tüm hızıyla devam ediyordu, henüz izi bulunmamış düşmanla birlikte yürütülüyordu. Ama ben bundan şüpheliydim. Askerler inatçıydı. Eğer içlerinden birinin kaçırıldığını bilselerdi, onu bulmak için dünyayı yakıp kül ederlerdi.

Will'i ve kendimi dış dünyayı düşünmekten uzaklaştırmaya çalışarak, "Duş almam gerek," dedim. Gözeneklerimden sızan pisliği hissedebildiğimden bahsetmiyorum bile. Asla unutamayacağımı bildiğim bir yerin kalıntıları, ama denemek zorundaydım ve yıkamak başlamak için en iyi yer gibi görünüyordu.

"Binlerce duşa ihtiyacım var." Will ayağa kalktı, kulağına kaçmamasına dikkat ederek kirli tişörtünü başına geçirdi ve banyoya giderken yanından geçtiği mutfaktaki çöp kutusuna attı. Olduğum yere yapışıp kalakaldım ve onun uzaklaşmasını izledim. Nasıl bu kadar sakin, bu kadar rahat görünebildiğini merak ediyordum.

Omzunun üzerinden baktı. "Geliyor musun?"

Rahattı çünkü her şeyi içinde tutuyordu. Hissettiği öfke hapsolmuş, depolanmış, hazır ve beklemekteydi.

Taskmaster'la tekrar karşılaştım. Bu bana göstereceği bir şey değildi. O eğitimli bir sokak askeri, yetenekli bir dövüşçüydü. Duygularını nasıl kontrol edeceğini benden çok daha iyi biliyordu.

Aşırı korumacı bir kız arkadaş gibi konuşarak, "Yarana bant yapıştırdım," dedim. "Duşta çıkarlar."

Bunu gerçekten daha önce düşünmeliydim ama otomatik pilotta çalışıyordum. Elbette duş almamız gerekecekti ama onu iyileştirmeye, ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek için bir şeyler yapmaya o kadar odaklanmıştım ki sağduyu pencereden dışarı çıkmıştı. "Eğer yaparlarsa, daha sonra da yapabiliriz." Will omuz silkti. "Ee? Geliyor musun?"

Başımı salladım, ayaklarım beni takip ediyordu ama beynim kısa devre yapıyordu, çünkü dürüst olmak gerekirse, kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki tırmanmam gereken kocaman bir dağ varmış gibi hissediyordum, sadece her dakikayı, her saniyeyi, ikimizin de yaşadıklarının her acı verici geri dönüşünü atlatmak için. Keşke her şeyi bu kadar derinden hissetmeseydim, keşke daha çok onun gibi olabilseydim. Ama bugün babamı kaybetmiştim. Bugün dünya biraz daha karardı.

"Sadece bir ayağını diğerinin önüne koy, Bee," diye fısıldadı Will nazikçe. "Tek yapman gereken bu."

"Tek yapabileceğim bu."

Yıllar önce annemin bana travmatik anıları nasıl kafasında bir kutuya kilitlediğini, bir daha açılmamak üzere dosyaladığını ve hayatını hiç yaşanmamış gibi yaşadığını anlattığını hatırladım. Ben de bu beceriye sahip olduğumu sanıyordum ama bugün, bazı şeylerin asla kilitli kalamayacak kadar çok acı verdiğini öğrendim. Bazı acılar görmezden gelinemeyecek kadar güçlüdür.

"Sanırım biriyle görüşmem gerekiyor," diye ağızımdan kaçırdım ve banyo kapısını arkamdan kapattım. "Bir terapist gibi."

"Terapist gibi mi? Yoksa gerçek bir terapist mi?" Will duşa uzanıp suyu açarken bana hafifçe gülümsedi.

"Bir terapist. İyi bir terapist. Gördüğümüz ve yaptığımız boktan şeylerle başa çıkabilecek nitelikte biri. Kaybettiklerimle yüzleşmeme yardımcı olabilecek biri..." Kendimi 'baba' kelimesini söylemeye ikna edemedim. Kalbim ağırdı ve acıyordu. Çok acıyordu.

Will üzüntüyle başını salladı, benim söylememe gerek kalmadan o. söylediklerimi duymuştu.

Oda buharla dolmaya başladığında su tısladı ve o Eşofmanlarını indirdi, tekmeleyerek çıkardı ve karşımda çırılçıplak durdu. Ama yüzündeki keder kalbimi sızlattı çünkü bu kederin benim için olduğunu biliyordum.

"Dışarıda bana yardım edebilecek bir terapist olduğunu sanmıyorum, ben ümitsiz vakayım." Sırıttı ama küstahça sözlerinin ardında daha fazlası olduğunu görebiliyordum. O da acı çekiyordu ama şeytanlarıyla başa çıkmanın başka yollarını bulmuştu. "Ama sen? Evet, kesinlikle. Bence biriyle görüşmelisin. Buna hiç şüphe yok." Bana bir adım daha yaklaştı. "Leah May, Devon'ın eşi, bir danışmanla görüşüyor. Detaylarını sormamı ister misin? İyi olduklarını söyledi. Ona çok yardımcı olmuşlar."

Tereddüt ettim ve o da ekledi: "Endişelendiğin buysa, senin için olduğunu söylemeyeceğim."

İçimi çektim.

"Tamam," dedim ve o da gülümseyerek elbisemin eteğinden tutup başımın üzerinden kaldırdı, çıkardı ve yere fırlattı. Sonra elimi avuçlarının içine aldı. Dikkatimi dağıtıyordu ama aldırmadım.

"Eğer yardımı olacaksa ben de seninle gelirim. Ama kendini evet demek zorundaymışsın gibi hissetme. Eğer mahremiyet istiyorsan, anlarım."

Bu adam her gün her dakika beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Bunu yapar mıydın?" Duşa doğru geri geri adım atarken ona baktım. Sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi beni ileriye doğru götürürken ellerimiz birleşti. Gözleri nazik, yüzü empatikti ve eli sanki bana burada olduğunu hatırlatıyormuş gibi benimkini sıktı. Sadece biz vardık. Başka kimse yoktu.

"Senin için her şeyi yaparım, Bee."

Kalbim eridi ve onunla birlikte sıcak suyun altında durmak için hareket ettim, akıntının altında birlikte dururken kollarımı ona doladım, cildimizi temizledik, günahlarımızın kanıtlarını yıkadık. Pislik temizlenebilirdi ama içimizde derinlerde taşıdığımız yaraları onarmak için sıcak, buharlı bir duştan çok daha fazlası gerekirdi. Bize verdiği yaralar derindi ve uzun süre canımızı yakacaktı,

Ama o anda hissettiğim aşk çok daha derindi. Will ve ben bizi birbirimize bağlayan bir şeyi paylaşmıştık. Koparılamayacak kadar güçlü bir bağ. Will olmadan Bryony olmazdı. Bryony olmadan da Will olmazdı. Şimdi de böyleydi. Bir zamanlar olduğumuz insanlar değildik. Yaşadığımız travma bizi birbirimize bağlamış, hayatlarımızı, ruhlarımızı kaynaştırmıştı ve artık iki insan değil, bir bütünün iki yarısıydık. Tek bir amaç için çarpan iki kalp ve bu amaç birbirimizdik.

Su üzerimizde çağlıyordu ama hareket etmiyorduk. İhtiyacım olan tek şey onun vücudunun benimkine değen sıcaklığıydı. Teninin kokusu beni rahatlatıyordu. Kalbinin göğsünde attığını duymak, düzenli nefes alışını dinlemek beni topraklıyordu. Ben ona sarıldım, o da bana sarıldı, yüzü saçlarıma gömüldü.

"Sence bunu hiç atlatabilecek miyim?" diye fısıldadım.

"Evet," diye cevap verdi, sonra bana biraz daha sıkı sarıldı. "Sen güçlüsün Bee. Şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadınsın. Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin ama bunu atlatacaksın. İkimiz de atlatacağız. Birlikte."

Gözyaşları yüzümden aşağı aktı; sessiz, görünmez gözyaşları özgürce süzöldükten sonra boşa akıp gitti. Zapt edemediğim duygular dışarı taşı ve gözlerimi sıkıca kapatıp anda kalmak, Will'le burada, o odadan, o hücreden uzakta kalmak için savaştım. Cehenneme gitmiştik ama orada yaşamamaya kararlıydım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona sarılıp içime çekerken. O kadar sessiz fısıldamıştım ki beni duyabildiğinden emin değildim.

Ama sonra şöyle cevap verdi: "Ben de seni seviyorum Bee. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim." Ve kalbimin kırılmış, paramparça olmuş parçaları hala çalıştıklarını göstererek birazcık şişti. Onları hâlâ hissedebiliyordum. Tamir edilemeyecek kadar kırılmamıştım.

O zaman savaşmam gerektiğini biliyordum. Hak ettiğimiz hayat için savaşmalıydım. Uzun ve üzücü bir yol olacaktı ama yürümek zorundaydım. Kötülüğün kazanmasına izin veremezdim. Şeytanı görmüş, oyunlarını oynamış ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamıştık. Şimdi hikâyemizin sonraki bölümlerini yazma sırası bizdeydi.

Artık hikâyenin efendisi bizdik.

Yirmi Altıncı Bölüm

WILL

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sertleşmişim, bir savaşçıydım. Sevmeyi seven bir adamdım ama sadece kol mesafesinde. Gerçek duygular bana göre değildi.

İyi vakit geçirmek varken neden hayatı fazla karmaşıklıştırayım ki? Ama bu bir yalandı.

Çünkü şu anda tüm dünyamı kollarımda tutuyormuşum gibi hissediyordum.

O güçlüydü, Bryony'm. Ama şu anda kendini savunmasız, kırılgan hissediyordu ve bana ihtiyacı vardı.

Benim de ona ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. Arkadaşlarımla Brinton Malikanesi'nin sokaklarında koşturarak bazı iğrenç şeyler yapmıştım. Ama bu farklıydı. O bodrumda geçirdiğimiz zaman beni değiştirmişti. Sadece kendinizi önemseydiğinizde, hayat basit olduğunda, seçimler de basitleşir. Kendinizi memnun edersiniz çünkü önemli olan tek şey siz ve çocuklarıdır. Dünyanın geri kalanını siktir et. Ne istersen onu yap. Ama o bodrumda, hayatımın bir kenara atılacak, umursamaz davranılacak bir şey olmadığını fark etmişim; hayat onun hayatıydı. *Ben onundum.* Ve kararlarımın onun üzerinde böylesine yıkıcı bir etkisi olabileceğini bilmek beni hayal ettiğimden çok daha fazla etkiledi. Artık sadece kendim için değil, onun için yaşıyordum.

Onu sevdiğimi söylediğimde ciddiye almadı. Ama bu sevgi beklediğim gibi değildi.

Daha önce bana aşkın ne olduğunu sorsaydınız, birbirimizin kıyafetlerini yırtmak ve her zaman sevişiyor olma ihtiyacı derdim. Diğer kişiye bakıp, 'Evet, çok seksi. Ve onlar benim. Ve bunu hissettim, gerçekten. Ama Bee'de bundan daha fazlası vardı. Ne olursa olsun onu koruma ihtiyacıydı, kendime zarar vermek anlamına gelse bile. Her zaman onun yanında olmak, onu solumak, ona dokunmak ezici bir saplantıydı. O bir bağımlılıktı, en tatlı

Bağımlılık. Her şey için bir nedenim vardı ve hayatını hiçbir amacı yokmuş gibi yaşamış bir adam için bu her şey demektir.

Sonunda birbirimizi temizlemeye başladık, vücutlarımızı sabunladık, birbirimizin saçlarını şampuanladık. Onunla bu şekilde ilgilenmeyi seviyordum. Ona tapmayı. Cinsel bir şey değildi, kutsaldı. Onunla ilgilenmek bana aitti ve bunu yapmayı seviyordum.

İşimiz bittiğinde, etrafına bir havlu sardım, kendime bir tane almadan önce onu kuruladım. Sonra onu yatak odasına götürdüm ve yumuşak şiltenin üzerine uzanması için yanıma çektim.

"Saçlarım ıslak. Yastığı ıslatacak," diye inledi ama fazla karşı koymadı.

"Umurunda mı?"

"Pek
umurumda
değil."

Kaçırıldığımızdan beri her gece yaptığımız gibi birlikte yattık ve ona sarıldım. Ona sarıldım, çabucak uykuya dalması ve bir süreliğine unutulması için dua ettim. Babasının artık burada olmadığını unutulması için. Tüm bunların benim hatam olduğunu. Onu kaçırmamalıydım ve şimdi tüm hayatımı bunu telafi etmek için harcayacaktım. Ama bu gece sadece sıcak bir yatakta, temiz ve güvende hissederek, yanında ben varken uyumasını istedim. Acı çekmesinin sebebi ben olabilirdim ama bu acıyı dindiren kişi de ben olmak istiyordum. Bu yüzden yarın intikam planımı devreye sokacaktım. O pisliği avlamak ve kafasını bir kazığa geçirip ona getirmek istiyordum. Kızımın dünyasını yıkmaya cüret eden adamı katledecektim.

"Ya biz uyurken buraya gelirse?" diye sordu, sesi gergin bir tedirginlik fısıltısıydı.

"Uyumayacak. Uyumuyorum," diye güvence verdim ve ona biraz güven vermek için başını öptüm. Onu yatıştırma ve rahatlatma dürtüsü, hissettiğim diğer tüm duyguları, hatta ruhumu kavuran şiddetli intikam ihtiyacını bile bastırdı. "İyi olacaksın, Bee. Ben buradayım."

İçini çekti, birlikte yatarken eli benimkini buldu, parmaklarımız iç içe geçti. "Uzun bir süre daha iyi olacağımızı sanmıyorum. Ve onun hala dışarıda olduğunu bilmek, bunların hiçbirinin bitmediği anlamına geliyor. Asla bitmeyecek. Yakalanana kadar bitmeyecek. Şu anda dışarıda başka birini kaçırıyor, hastalıklı oyunlarını oynuyor olabilir." Vücudu yanımda kaskatı kesildi. "Bizi izliyor olabilir. Tekrar saldırmak için bekliyor olabilir."

"Eğer bir daha sana yaklaşmaya cüret ederse, onun için hazır olacağım." Üzerinden yayılan gerginlik hissediliyordu.

"İlk seferinde hazır değildik."

"Ama artık daha iyi biliyoruz. Bu da bana bize yeni telefonlar almam gerektiğini hatırlattı."

Yanıt olarak elimi sıktı.

"Bu bekleyebilir. Bakalım bu geceyi atlatabilecek miyiz?"

Yatakta sessizce uzandık ve sonra bana sessizce "Ya onu hiç bulamazsak?" diye sordu.

Başarısızlık, düşünmek istediğim bir şey değildi. Onu bulacaktık. Buna hiç şüphe yoktu.

"Onun bizimle işi bitmiş olabilir ama benim onunla işim bitmedi," dedim onu kendime çekerek. "Onu bulana kadar durmayacağım. Ve onun gibi haşaratlar asla uzun süre saklı kalmazlar."

Cevap vermedi ve birkaç dakika sonra nefes alış verişinin daha sabit ve sığ hale geldiğini duyduğumda uykuya daldığını anladım.

Huzur içinde olduğunu bilmek her şeyden daha önemliydi. Tek istediğim buydu. Kafamın içindeki savaşa rağmen onun için huzur. Benim şeytanlarımla başa çıkmalıydım, onunkilerle de. İkisiyle de başa çıkabilirdim.

Ama geri dönmek için savaştığımız huzurun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Saatler sonra, odanın karanlığında ağlamaya başladı. Bir kabus onu ele geçirmişti ve uykusunda inlemeye ve sallanmaya başladığında onu kendime çektim. Onu bu şekilde duymaktan nefret ediyordum ve ağlamaları daha çılgınca bir hal aldıkça, onu uyandırmak için hafifçe salladım ve hapsoldüğü cehennemden çıkardım.

"Sorun yok, Bee. İyisin," diye teselli ettim. "Ben buradayım. Güvendesin." Acil bir tehlikede olmadığının farkına varması sisli ve uykulu beyninden süzülürken vücudu bana gömüldü.

"Bu hiç bitmeyecek mi?" diye fısıldadı, dökmek istemediği gözyaşlarıyla savaşıırken sesi kırılıyordu. "Rüyalarımda bile beni rahatsız ediyor."

"Zaman alacak, ama duracak."

"Ama tüm mücadelemi kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Kendine biraz zaman tanı, Bee. Daha çok erken. Senin burada olman ve bizim kaçmış olmamız bile ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

Yanımda sakinleşti ve ben de onun hafif nefes alışlarını dinledim. Sonra yüzüme doğru döndü ve o yanıma sokulurken ben de kollarımı ona sardım.

Başı benimkine yaklaştı, narin nefesi yüzümde dans etti ve sonra beni öptü. Yavaş, nazik bir öpücük, birbirimizi içimize çekerken dudakları benimkilerin üzerinde kaldı.

"Sana ihtiyacım var," diye iç geçirdi. Sesindeki umut ve çaresizlik içimde bir şeylerin acı içinde kıvrılıp bükülmesine neden oldu. Ben de onu istiyordum. Onu hep istemiştim. Ama bundan faydalanmak istemiyordum. Bodrumda aramızdaki bağ ham, içgüdüsel, hayatta kalma ihtiyacımızı hatırlatan bir şeydi. Ama babasının ölümü bunu değiştirmişti. Beni değiştirmişti. O pislik olmak istemiyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye fısıldadım eli göğsümden karnıma doğru inerken. Aletim taş gibi sertti ve ona doğru bastırıldığını hissedebileceğini biliyordum. Yalancı olduğumu gösteren açık bir kanıt. Bedenim, zihnimin kapatmaya çalıştığı şeye ihanet ediyordu. Beni ele geçirmişti ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu; değiştirmek de istemiyordum.

"Öyle diyorsun" -eliyle aşağı uzanıp sikimi kavradı ve yavaş, lezzetli darbelerle omurgamdan aşağı şok dalgaları gönderdi- "ama vücudun bana farklı bir şey söylüyor."

Onu sırt üstü yatırdım, vücudum onunkini kapladı ve yatağa bastırdım. "Şu anda seni bu yatağın içinde becermekten başka yapmak istediğim bir şey yok." Sırtını dikleştirip vücudunu benimkine göre şekillendirirken boynunu ısırdım. "Ama yaşadığın onca şeyden sonra bunu yaparsam bu beni ne tür bir pislik yapar?"

"Başka bir şey hissetmem gerektiğini bilen biri. Beni o odanın zemininden alıp oradan çıkardığından beri göğsümde olan bu boşluktan başka bir şey. Yaşadığımı hissetmek istiyorum Will. Sevildiğimi hissetmek. Sadece seni hissetmek istiyorum."

Ona bakmak için dirseklerimin üzerine kalktım. Gözleri karanlığın içinde, akmamış yaşlarla dolup taşarak bana bakıyordu ve onu inkâr edemezdim. Nasıl reddedebilirdim ki?

"Peki, sen böyle söyleyince" - dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildim- "Hayır diyemem, değil mi?"

Parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçirdi ve beni kendine çekti, öpüşmeyi derinleştirirken ağızlarımız birbirine yaklaştı. Bacaklarının altımda açılmasına izin verdi, sonra onları belime sardı ve ben onu öpmeye devam ettim, elim bacaklarının arasında dinlenmek için vücudundan aşağı kayarken dilim onunkine karıştı. Parmaklarımı amının içinde gezdirdim. Islaklığı sikimin zonklamasına neden oldu, içinde olmak için çaresizdim. Parmak ucumu klitorisinin üzerinde gezdirdim, ovuşturdum ve daireler çizdim, sonra amının içine doğru ittim ve parmaklarımla onu gerdim. Nefes nefese kaldı, elimle onu yavaşça becerirken kalçaları titriyordu, başparmağım onu çıldırtmak için klitorisini titretiyor ve daire çiziyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor." İç geçirdi, kalçaları elimde sallanırken sikime uzandı ve bana işkence edercesine yavaş pompalamaya başladı. Harika hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun içine gömülmek, sıcak ve sıkı duvarlarının beni kavradığını, sikimi sağdığını hissetmek istiyordum.

Omzumu ısırarak inledi ve ben de boynuna sokuldum, parmaklarımı içinde kıvrırken onu ısırdım ve kemirdim, inlemelerini daha yüksek inlemelere ve daha fazla ve daha sert için nazik yalvarmalara dönüştürdüm.

O sikimi daha hızlı pompalarken kalçalarımı onun eline doğru ittim ve kontrolümü kaybettiğimi hissedebiliyordum.

"Becer beni," diye yalvardı ve parmaklarımı içinden çıkarıp yavaşça ağızıma götürdüm, dudaklarımda gezdirdim. Onun kokusu ve tadının beklentisiyle kendimle alay ediyordum. Sonra parmaklarımı ağızıma soktum ve tatlılığını emdim, gözlerimi kapattım ve takdirle mırıldandım.

Gözlerimi açtığımda, onunkilerin beni izlerken daha da koyulaştığını gördüm.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye inledi, beni bir öpücük için kendine çekti, inerken ve kalçalarını sallarken kendini tatmak için dilini benimkine karşı döndürdü, daha fazlası için açgözlüydü.

Elime sikimi almak için uzandım ve onu kızdırarak kendimi amına sürttüm. Kaygan amcığı sikimi ıslatmıştı.

İnlemeleri beni ona doğru kaymaya ve onu istediğim şekilde becermeye teşvik ediyordu; sert, kaba ve acımasızca. Bu gece ona sahip olmak istiyordum. Ona adımı haykırmak ve bu dünyada var olan diğer her şeyi unutturmak istiyordum.

Kendimi sıraya dizdim, yavaşça içine soktum, ikimizi de kızdırdım. Dirseklerimi başının yanındaki yastığa dayayarak, yavaşça, acı verici bir şekilde içine girerken onu izledim. Her duygu -hayal kırıklığı, beklenti, aciliyet, coşku- yüzünde beliriyordu ve ben buna bayılıyordum. Ona bunu yapabilmeyi seviyordum. Hepsini istiyordum, her lanet duyguyu, her tepkiyi ve hissi. Hepsi benimdi. Benim olacaktı, benim içinde kaybolacaktım, benim içinde boğulacaktım. Ve sonra, kendimi daha fazla tutamadığımda, sert ve acımasız bir hamleyle içine girdim.

Yirmi Yedinci Bölüm

İçime girerken haykırdım, yaşadığımı hissettim, hissetmek istediğim her şeyi hissettim ve hissetmediklerimi gömdüm. Acımasız bir tempoyla içime tekrar tekrar girmeye devam ederken ona yapıştım ama vücudum buna bayıldı. Sanki orada olması gerekiyormuş, ben onun için yaratılmışım gibi onu kabul etti. Beni yatağın içine sokmak istemediğini söylemişti, ama itişinin şiddeti kesinlikle öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Ama ben bunu istemiştim.

Her zaman bana sahip olduğu her şeyi vermesini istedim. Yarım ölçü yok. Çünkü Will Stokes'u sevmek böyle bir şeydi. Ona atlamak, içinde boğulmak zorundaydın. Yoksa ne anlamı kalırdı ki? O, iki elinizle raylara sıkıca tutunarak binmeniz gereken bir deneyimdi. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir hız treniydi, çünkü hiçbir virajı göremiyordunuz ama onu bu kadar heyecanlı yapan da buydu.

Bedenim onun kiyle aynı anda hareket ediyor, içimdeki sıcaklık dalgaları kalçalarımı gıcırdatıyordu. İnledim ve ne kadar iyi hissettirdiğine ağladım ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Konuşmak istemiyordum. Tek odaklanabildiğim onun yarattığı duygulardı. Vücudum terden kayganlaşmıştı, üstümdeki hissinden dolayı her santimi yanıyordu. Kalçamı kaldırdı, bacağımı omzuna attı, içime daha sert, daha derin girdi, her seferinde o tatlı noktaya çarptı. Kıçını kavradım, parmaklarım içine gömüldü, daha fazlası için haykırdım. Çok yaklaştım. Ve sonra, klitorisim titreşirken duvarlarım sıkılaştı, içimde akıllara durgunluk veren, yoğun bir orgazm patlattı. Amım onun etrafında kasılırken inledi, sert bir şekilde boşalırken üzerime mutluluk dolu şok dalgaları geliyordu. Çırpınmalar ve havai fişekler devam edip gitti. İniltileri daha da yükseldi ve sonra onun da geldiğini hissettim, sahip olduğu her şeyi içime döktü.

Nefes nefese kalmıştım, vücudunu üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Onun ağırlığı her zaman arzuladığımı ve asla bıkmadığım bir rahatlıktı. Önümüzde uzun ve zor zamanlar olduğunu biliyordum ve bu kâbusun sona ermediğini de biliyordum, ama hafif rahatlama anları vardı, küçük kıvılcımlar

Karanlıkta umut. Bunu atlatmak, yeniden kendim olmak istiyordum ve belki Will yanımdayken sonunda bunu başarabilirdim. Buna mecburdum. Tüm bunlar bir hiç uğruna olamazdı. Hayatta ikinci bir şansımız vardı ve ben bunu boşa harcamak istemiyordum.

Will ertesi sabah Kate'in dolabında bulduğum eski bir tişörtü giyerken, "Seni bırakmak istemiyorum ama gitmem gerek," dedi. "Bir şeyler yapmam gerek. Onu bulmaya çalışmalıyım."

Kendimi çok kötü hissediyordum. Gitmesi gerektiğini anlıyordum ama gitmesini istemiyordum. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce yarattığımız balonu bozmak istemiyordum. Yeterince uzun değildi ve adil görünmüyordu. Yeterince şey yaşamıştık. Mutlu sonumuzu hak etmiştik.

"Peki ya ben?" Duygusal şantaj yapmak istemiyordum ama doğru düşünemiyordum.

Yüzünü bana döndü; bana gülümserken gözlerinin derinliklerinde suçluluk duygusu yanıyordu.

"Benimle gel."

Başımı salladım ve kollarımı kavuşturdum. Bugün nereye gideceğini biliyordum ve orası dünyada olmak isteyeceğim son yerdi.

"Ve sanki ölmek istiyormuşum gibi o ormana geri mi döneyim? Hayır, teşekkürler."

"Hayır." Bana doğru yürüdü, kollarımı serbest bıraktı ve karşı koyuyormuş gibi yaptığım bir sarılmayla beni sardı. "Sığınak'a gel. Tüm bunları açıklamama yardım et."

"Yapamam." Diğerlerine, özellikle de Shelley'ye anlatma düşüncesi bedenimi ağırlaştırırken donup kaldım. "Henüz bu konuda konuşmaya hazır hissetmiyorum."

Kollarını bana sıkıca sararken hafifçe çekip bana baktı. "Bunu bir ara konuşmalıyız. Ve bunu kardeşlerimden saklayamam. Her şeyi paylaşıyoruz. Onların da bilmesi gerek. Bize yardım edebilirler."

"Bu sadece senin anlatacağın bir hikaye değil, değil mi? Olanlar sadece seni değil, beni ve tüm ailemi etkiliyor."

Başını kaldırıp duvara baktı, iç geçirdi ve söylediklerimi düşündü.

"Biliyorum ve haklısın ama o pisliğin izini sürmek için başka nasıl yardım alabilirim ki? Hepsine yalan söyleyemem. Nerede olduğumu soracaklar."

"Ve sorduklarında, bir şeyler düşüneceksin. Onları bir süreliğine oyalayacak bir şey. Lütfen Will. Büyük bir istek olduğunu biliyorum ama bana biraz daha zaman ver. Doğru zaman geldiğinde onlara söyleyeceğimize söz veriyorum, ama şimdi değil, bugün değil."

Bakışlarını indirdi, acı dolu bir iç çekişle başını öne eğdi.

"Ve sonra bugün yarına, ertesi güne dönüşür ve bundan kaçınmaya devam edersek, iltihaplanacak ve büyüyecek, bize bulaşan bir virüs gibi yayılacak. Bununla başa çıkmanın yolu bu değil, Bee."

"Bunu biliyorum," diye biraz fazla hızlı bir şekilde karşılık verdim ve anında pişman oldum. "Ama o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını salladı, kaçınmamı sessizce kabul etti.

"Peki. Onlara birkaç gün daha gerçeği söylemeyeceğim. Ama bu bugün aramaya gitmeyeceğim anlamına gelmez."

Panik beni sardı.

"Tek başına gidemezsin. Bunu yapmanı istemiyorum. Bu çok tehlikeli olur. Ya seni tekrar kaçırırsa?"

"Tek başıma olmayacağım. Çok fazla bilgi vermeden diğerlerini de gemiye almanın bir yolunu bulacağım. Hikayeyi kendi anlatımına uydurmakta iyiyimdir."

Onu duymuştum ama hâlâ ikna olmamıştım.

"Ne kadar çarpıtırsan çarpıt, bu güvenli değil Will. Gerçekleri tam olarak bilmeden onları bir şeye yönlendiremezsin. Her şey olabilir."

"Bunun gayet iyi farkındayım." Öfkeyle nefes verdi. "Sadece güven beni."

Başımın tepesini öptü ve geri çekildi, kollarını indirdi. Yanlarına.

"Sana her zaman güveniyorum," dedim ona ve sonra derin bir nefes vererek ekledim, "Ben burada kalacağım. Kapıyı arkandan kilitleyeceğim ve yapman gereken her neyse onu yaptıktan sonra eve gel. Lütfen. Sen buraya dönene kadar rahat etmeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum." Alnıma son bir öpücük kondurdu ve sonra kapıya yöneldi. "Ve buraya, senin yanına dönene kadar rahat etmeyeceğim."

Gitmek için kapıyı açtı ve ben de kapı aralığında durup onun koridorda uzaklaşmasını izledim. Yine de mutlu değildi ve arkasını dönerek şöyle seslendi: "O kapının kilidini duymak istiyorum. Duyana kadar gitmeyeceğim."

Gülümsedim ve dediğini yaptım. Ne de olsa, benim için bu kadar çok şey yaptıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

GÖREVLİ

Bodruma girdim, etrafı tararken acele etmedim, sanki ilk kez görüyormuşum gibi takdir ettim. Duvara boyanmış ters haçlar bu odaya ayrı bir hava katıyordu. Çizikler ve izler, tekrar tekrar dinlemekten keyif alacağım bir hikâye anlatıyordu. Mekânın havası ürkütücü bir zevkti. Mükemmeldi ve burada kendimi evimde hissediyordum.

Oyuncularım onları ayırmadığım için şanslıydı. Burada birlikte kalmalarına izin vermiştim. Ama şimdi, üzerinde uyudukları, ağladıkları, bağlandıkları yatak gitmişti. Onun yerini, her birinde konuklarımdan birinin oturduğu ve beni karşılamaya hazır olduğu yarım daire şeklinde sandalyeler almıştı.

"Beyler," diye anons ettim, kollarımı kaldırarak odanın etrafını işaret ettim. "Bugün burada bana katılabildiğinize çok sevindim."

Önümdeki koltuklara yığılmış, çürümüş, şişmiş, acayip bir şekilde çirkinleşmiş yüzlere baktım. Cevap veremedikleri gerçeğine gülümsemekten kendimi alamadım.

Oda, konuklarımdan her birinin yaydığı keskin ve pis kokulardan dolayı ekşi ve keskindi. İstenmeyen bir ziyaretçi gibi havada asılı duran bir koku. Bertaraf etmekten çok mutlu olacağım bir misafir. Bugün Hayalet maskemi takmış olmam iyi bir şeydi; kafatası ön yüzü biraz daha rahat nefes almama yardımcı oldu. Kendimi gizlemek için maskeye ihtiyacım olduğundan değil. Yüzümü görmeleri önemli değildi. Göremezler, duyamazlar, tadamazlar, dokunamazlar ya da hiçbir şey yapamazlardı.

Nasıl yapabilirlerdi ki?

Hepsi ölüydü.

"Bazılarınızın buraya tek parça halinde geldiğini görmek güzel." Cellada dönerek, "Sen hariç Fraser," diye ekledim. Yüzümü buruşturdum, gözlerim sandalyenin üzerine yığılmış ceset parçalarının üzerinde gezindi, kafası düzgünce en tepeye tünemişti. "Ama kabul etmelisin ki, sonun uygun bir son oldu. Beni ve sayısız kişiyi kırdın. Ve şimdi, sonsuza kadar onarılamayacak şekilde kırılmış olarak yaşayacak olan sensin." I

boynumu bir o yana bir bu yana kırarak hissettiğim gerginliği esnetti. "Bir adım daha ileri gidip seni farklı yerlere dağıtabilirim. Parçalar halinde dinlen."

Güldüm ve yaptığım işe hayranlıkla bakmak için geri çekildim.

"İyi iş çıkarmışsınız. Gerçekten zorluğun üstesinden geldiler." Kendisi için öngördüğüm bin kesikle ölüm sonunu tam olarak elde edemeyen Mario'ya baktım. "Sen hariç, Mario. Senin bölümünü berbat ettiler ama sanırım hiçbir şey mükemmel değildir. Yine de hikâye henüz bitmedi, yani telafi etmek için hâlâ zaman var."

Odanın köşesindeki masaya doğru yürüdüm. Orada yığılı olan aletleri tarayarak bir et satırı seçtim ve onu alıp havada çevirerek ilk sandalyeye yöneldim.

"Birinci aşama tamamlandı. Şimdi ikinci aşamaya geçme zamanı ve siz erkekler" -baltayı her birine doğrulttum- "hala rolünüzü oynamanız gerekiyor."

Satırı yukarı kaldırdım ve Wilson'ın çürüyen etine olabildiğince sert bir şekilde indirdim. Bıçak kemiğine saplandı ama onu çekip çıkardım ve tekrar yere vurdum.

"Hak ettiğin ölümü aldın, ama intikam? Bu hâlâ gerçekleşmedi. Benim istediğim şekilde değil. Dünyanın senin kim olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Wilson'ın vücut parçası sonunda taş zemine düştü ve ben de bir sonraki konuğa geçerek kemiği temiz bir şekilde kesene kadar doğradım.

"Perdeleri geri çekip son selamınızı verme vakti geldi. Ve en iyi kısmını bilmek ister misin?" Paul Masters'ın kulağına fısıldamak için eğildim. "Bunu yapacak olanlar kızınız ve müstakbel damadınız olacak."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Vay, vay, v a y . Bu geçmişteki sikik erkeklerin hayaleti değil mi?" diye bağırdı Colton, ben içeri girerken Sığınak'ın ana odasında.

Uzakta olduğum için tepki alacağımı biliyordum ve bu benim için sorun değildi. Daha azını beklemiyordum. Benimle şakalaşmalarını tercih ederdim, böylece aklımı kurcalayan gerçek meseleler hakkında konuşmaktan kaçınabilirdim. Küstah olmak bana daha kolay geliyordu. Bunu biliyorlardı ve ben de sırtarak onlara karşılık verdim.

"Sonunda onu dinlendirmeye karar verdik," diye devam etti Colton. "Varlığınla bizi onurlandır ve biraz iş yap?" Konuşurken göz kırptı ve bar alanından çıkıp bana doğru yöneldi.

"Bir ara dünyaya geri dönmeliyim," diye cevap verdim, sanki geri dönen bir kahramanmışım gibi göğsümü şişirerek.

Temizlikçilerin süpürmekte olduğu dans pistinde Adam'ın sinsi sinsi dolaştığını hissettim. Sonra Adam'ın rottweiler cinsi köpeği Tyson, odanın arka tarafındaki açık ateş çıkışından içeri daldı. Bize doğru koştu, koşarken keskin pençeleriyle cilalı zemine vuruyordu, Adam'ın yanına oturmak için durdu, nefes nefese bize bakarken dili dışarı sarkmıştı. Tyson'ın başını kaşımak için uzandım ve bunu yaparken Adam kulağımdaki derme çatma bandajları fark etti.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu kulağımı işaret ederek.

"Önemli bir şey değil, sadece bir sıyrık," diye cevap verdim, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyordum, ama o hiç oralı olmadı. Yaramı gizlemekte pek de başarılı olmayan bandajı çekip çıkarmak için uzandı. Kulağımın halini görünce yüzünü buruşturdu, dişlerini sıktı ve yemin ederim burnundan buhar çıkmasını bekliyordum. Öfkeli görünüyordu.

"Bu hiçbir şey değil. Bunu sana kim yaptı?" Adam ses tonundaki zehri gizleyemiyordu, ne olursa olsun savaşa gitmeye hazırdı. Yaralanmışım ve bu yüzden kan istiyordu. Bundan daha fazla bir nedene ihtiyacı yoktu.

"Bu uzun bir hikâye." Geri çekildim ve yüzümün yan tarafından sarkan bandajı kulağımın üzerine doğru düzeltmeye çalıştım. Gerçi bu anlamsız bir hareketti. O zaten görmüştü.

Colton şimdi daha da yaklaştı, alnını sıktı, gözlerini bana dikti ve tısladı, "Tanrım. Bok gibi görünüyorsun, dostum. Hayalet gibi görüldüğünü söylerken şaka yapıyordum ama lanet olsun, tam olarak öyle görünüyorsun. Neler oluyor?"

Bryony'nin güvenine ihanet edemezdim ama doğru olanı yapmakla mantıklı olanı yapmak arasında kalmaktan da nefret ediyordum. Daha önce arkadaşlarıma hiç yalan söylememiştim ve şimdi de söylemeye başlamayacaktım.

"Size söyleyemem," dedim onlara.

Colton kollarını göğsünde kavuşturmuş, önümde durup detaylandırmamı beklerken bacaklarını açmıştı. Adam yanımda kısık bir hırıltı çıkardı ama bunun beni etkilemesine izin vermedim.

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Lütfen anlat. Sana anlatabilseydim, anlatırdım. Ama anlatamam. Henüz anlatamam."

Adam göz hizamda durmak için hareket etti.

"Haftalarca süren telsiz sessizliğinden sonra buraya dönüyorsun, ölü gibi görünüyorsun ve kulağının yarısı kopmuş durumda ve bizden her şeyin yolunda olduğuna inanmamızı ve nerede olduğunu sorgulamamızı mı bekliyorsun? Sikerim öyle işi. Bilmemiz gerekiyor. Bir sorun varsa, düzeltiriz. Birlikte. Bunu biliyorsun. Söyle bize, hangi cehennemdeydin ve bunu sana kim yaptı?" Adam oyun oynamak için burada değildi. Son derece ciddiye.

"Bunu kendime yaptığımı söylesem bana inanır mıydınız?" Omuz silktim, önemsizmiş gibi göstermeye çalıştım.

"Hayır," diye karşılık verdi Adam.

Havada artan gerginliği hissedebiliyordum. Öfke yükseliyordu. Onları oyalamama ve belirsiz açıklamalarla saçmalamama izin vermeye hazır değillerdi, ki bu benim de yapmaya hazır olmadığım bir şeydi. Dediğim gibi, onlara yalan söylemedim, bu yüzden bir sonraki stratejim kaçınmaktı.

"Şu anda bana güvenmeniz gerekiyor," diye yalvardım. "Sana her şeyi anlatacağım ama bugün değil."

Adam'ın gözlerinde hâlâ öfke vardı ama Colton sadece temkinli görünüyordu.

"Bryony iyi mi?" Colton sordu, sesi şimdi daha sakindi.

"O iyi." Yüz ifadesinden bana inanıp inanmayacağını bilemediğini anlayabiliyordum, o yüzden ekledim, "Onu Kate'lere bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, o iyi."

Ne dediğimi anlamak için gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı.

"Tamam. Size güveniyorum. Bundan hoşlanmıyorum ve neler olduğunu bilmek istiyorum ama doğru şeyi yaptığınıza ve mümkün olduğunda bize anlatacağınıza güveniyorum. Her ne *olursa* olsun."

"Benim için sorun yok," diye bağırdı Adam. "Bize neler olduğunu hemen anlatmalısın. Bir şeylerle uğraşmak gerekiyor ve biz böyle şeyleri görmezden gelmeyiz," dedi kulağına başını sallayarak.

Adam cevap vermemi beklemedi, cep telefonunu almak için bara doğru yürüdü ve sonra tekrar benim durduğum yere geldi.

"Bu konuda hiç mutlu değilim," diye homurdandı. "Bir şey oldu ve biz bir ekip olarak çalışıyoruz. Bunu biliyorsun. Birini incitirsen, hepsini incitirsin." Bana ters ters baktı. "Ama bunu düşünmen için sana bir gün vereceğim. Bir gün. Yarın ava çıkıyoruz."

"Bugün avlanabiliriz, eğer seni bir yere götüreceğime güveniyorsan, soru sormadan." Omuz silktim.

"Bunu söylemeye gerek yok," diye cevap verdi Adam, çenesi titriyordu ve bakışları bana yardım etme teklifinde kararlı olduğunu kanıtlıyordu.

Colton sırtarak, "Duyduk duymadık demeyin," diye ekledi. "Ben gidip arabayı çalıştırayım." Ama Adam onu durdurmak için kolundan tuttu.

"Biz senin arkadayız," dedi Adam. "Ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağız. Bizden isteseydiniz savaş başlatırdık, buna şüphe yok. Ama şu anda" -telefonuna dokunmaya başladı

-"Tetanos ya da kangren falan olmadan önce birinin gelip bunu düzgünce dikmesi gerekiyor." Kulağına baktı, sonra yazmaya devam etti. "Dikiş atıldıktan ve seni kontrol ettikten sonra buradan gidiyoruz."

Adam herhangi birimiz için kurşun yemeyi göze alabilecek bir adamdı. Daha sonra onu hastaneye götürdüğümüzde muhtemelen kötü sürüş becerilerimiz hakkında sızlanırdı ama o kurşunu atardı, hiç şüphesiz.

"Bitti," diye sertçe duyurdu telefonunu cebine koyarak. "Doktor bir saat içinde burada olacak."

Maaş bordromuzda acil tıbbi durumlar için kullandığımız birkaç gizli çalışanımız vardı. İhtiyacım varmış gibi hissetmiyordum ama başımla onayladım.

Colton, "Bunu hallettiğimize sevindim," diye cevap verdi. "Ve sana kimin zarar verdiğini bulduğumuzda, o şerefsizlere hak ettikleri cezayı vereceğiz... sağır cezası."

Ve böylece, ne söylediği umurunda olmayan o sapkın şakacı haline geri döndü.

"Ya da kulaktan kulağa oynayabiliriz." Omuz silkti. "Bryony'nin kulağını koparmasıyla ilgili bir şaka yapardım ama ben bile çizgiyi nereye çekeceğimi biliyorum." Colton sırttı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Nerede olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Colton. "Ve kimi öldürdüğümüzü. Anlatmaya hazır olduğunda, can kulağıyla dinliyorum."

Tyler odaya dalıp, "Hey! Hepinizin gelip bunu görmesi gerek!" diye bağırırken Adam, "Keser misin lan şunu?" diye tersledi. Hemen. Bu lanet olası bir sapkınlık."

Dikkatimizi çekmek ve neyle ilgili olduğunu görmek için takip etmemizi sağlamak için çarpık bokun duyurusu gibisi yoktu. Zamanımıza değeceğini biliyorduk.

Adam, Tyson'ı kovaladı ve o da Jake'in buzdolaplarını doldurduğu bara doğru koşarak gitti ve onu izlemek için serin fayansların üzerine uzandı. Hepimiz Tyler'ı kapıdan şapele giden dar koridora kadar takip ettik.

Saniyeler sonra şapele vardığımızda Devon'ın odanın karşısında, binanın yan tarafındaki açık kapıda durduğunu gördük. Haftalar önce atladığım otoparka açılan kapı. Ayaklarının dibinde yerde duran siyah bir sırt çantasına bakıyordu ve yaklaştığımızı duyunca, "Bu berbat ve ilgi çekici, yalan söyleyemem. Aynı anda hem seviyorum hem de nefret ediyorum." Konuştuğu süre boyunca gözlerini sırt çantasından ayırmadı.

İçinde her ne varsa, tüm dikkatini ona vermişti.

"Birisi o sırt çantasını bizim için basamağa bırakmış," diye araya girdi Tyler. "Not yok. Hiçbir şey yoktu. Sadece bu." Söz konusu çantayı başıyla işaret etti, sonra bana döndü, "Zahmet edip tekrar bize katıldığını görmek güzel. Bana yaklaşık yirmi vardiya borçlusun."

"Daha yüksek sesle konuş, seni duyamaz," diye mırıldandı Colton, çantaya ulaşmak ve Devon'u bu kadar büyüleyen şey her neyse onu görmek için yanımızdan geçerken. İçine baktı, sonra yüzünü buruşturarak geri çekti, "Lanet olsun. Hediyeler arasında bu gerçekten boktan."

"Bu da ne böyle?" Adam oraya doğru giderken sordu.

Sırt çantası ayaklarımın dibine geldiğinde durdum ve aşağıya baktığımda damarlarımda bir adrenalin patlaması hissettim, içinde ne olduğunu gördüğümde içimde hastalık ve öfke dönüyordu.

Bir yığın kanlı, kesik el.

"Lanet olsun." Adam geri çekildi; hepimiz çekildik. "Güvenlik kameralarını kontrol ettin mi?" Tyler'a bakmak için döndü.

Tyler telefonuna dokunmaya başladı, güvenlik kameralarımızı taradı, sonra Adam'a orada ne yakalandığını göstermek için çevirdi.

Karanlık bir figürün arka kapımıza doğru yürüdüğünü, sırt çantasını basamağa bıraktığını ve uzaklaştığını izlerken "Koyu renk giysiler," dedi. "Kapüşon yukarı çekilmiş. Göze çarpan bir şey yok. Bunun dışında." Tyler, otoparkın diğer tarafından çekilmiş bir açıyı gösteren videoyu dondurmak için tıkladı. Ve orada, kaputun altından bana bakan bir kafatası maskesi vardı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı.

Elleri bırakanın tam olarak kim olduğunu biliyordum. Ayrıca kimin elleri olduğu konusunda da oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Sanırım benim için bırakılmışlar," diye açıkladım ve hepsi dönüp bana bakarak detaylandırmamı beklediler.

Ben sustuğumda Adam, "Devam et," diye ısrar etti.

"Dediğim gibi, size henüz hikâyenin tamamını anlatamam ama sanırım onları benim için bıraktı. Beni izlediğini bilmemi istiyor. Hâlâ bana ulaşabileceğini."

Hepsi hırladı ve küfretti, dışarıda bir düşman olduğu için öfkeliydiler ama kim olduğunu ya da neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı çünkü ben konuşmuyordum.

"Lanet olsun Will. Bizi ona götür ve o ölsün," diye bağırdı Colton.

"Benim planım da bu zaten," diye cevap verdim, bıkkın ve parçalanmış hissediyordum, yolumu bulmaya çalışıyordum.

Adam telefonunu çıkardı ve bir arama yapmaya başladı.

"Hey, Tom," dedi cevap verdiklerinde. "Gelip bir şey almanı istiyorum." Polis teşkilatındaki adamımız Tom cevap verince sustu. "Parmak izi almanı istiyorum. Benim için birkaç kimlik ayarla." Konuşurken oflayıp pufladı ve başını salladı. "Hayır, eller cesetlere bağlı değil. Az önce kapımıza bir çanta dolusu ceset bırakıldı, o yüzden tutuklamaya gerek yok. Sadece kimin elleri olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Adam konuşma devam ederken başını salladı, sonra aramayı kapatmak için telefonuna aniden dokundu ve kot pantolonunun arka cebine soktu.

"Tom bize birkaç kimlik bulacak. Çantanın göl kenarındaki yerel parkta bulunduğunu söyleyecek. Köpeğini gezdiren bir vatandaş tarafından tesadüfen bulunmuş. İsimlerimizi yazmayacağına söz verdi."

Hepimiz başımızı salladık ama isimlerimizin asla çantadan çıkmayacağını biliyordum. O elleri bir kartvizit olarak bırakmıştı. Beni dumana boğuyordu ama bu sefer ben ona hazırdım.

Colton, "Görünüşe göre herkes iş başında," diye şaka yaptı ama ilk kez gülmedim.

"Minibüse yükleyebildiğiniz kadar silah yükleyin," diye açıkça talimat verdim. Tamamen işle ilgiliydim, başka bir şey için zamanım yoktu. "Yolculuğa çıkıyoruz. Umarım Newgate Ormanı'nı seviyorsundur, çünkü birazdan o lanet yerin her yerinde olacağız."

Otuzuncu Bölüm

Kapıdan çıktığı anda duraksadım ve gitmesine neden izin verdiğimi sorguladım. *Belki de onunla* gitmeliydim, diye düşündüm kendi kendime, çünkü bu dairede tek başıma olmak düşündüğüm kadar rahatlatıcı gelmiyordu. Yerleşmekten başka bir şey hissetmiyordum. Sürekli diken üstündeydim, bir şeyler olmasını bekliyordum.

Televizyon izlemeye çalıştım ama konsantre olamadım. Kate'in odasında birkaç kitap vardı, ben de okumaya çalıştım ama aklım sürekli karanlık yerlere gidiyordu. Binanın her gıcirtısı ya da pencere ve kapılardan giren her rüzgâr sesi beni geriye getirdi.

İyi değildim.

Ondan çok uzaktaydım.

O bodrumdan kaçmış olabilirdim ama bodrum hâlâ beni etkisi altına alıyordu.

En zayıf olduğum anlarda babamı ve son anlarında nasıl acı çektiğini, hak etmediğini bildiğim ıstıraplar yaşadığını düşündüm. Şimdi onun mirası buydu ve bana hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım ve katlanacağım bir suçluluk, acı ve pişmanlık değirmen taşı bırakıyordu.

Belki de bir terapist bulmamın zamanı gelmişti. Bu şeytanlarla ne kadar erken yüzleşmeye başlarsam o kadar iyi olacaktı. Bu şekilde devam edemezdim çünkü sarmala girdiğimi biliyordum ve bunu istemiyordum. Kendi yarattığım başka bir cehennemde kapana kısılmak istemiyordum.

Ön kapının dışında bir ses duydum; biri kapının kolunu çevirmeye çalışıyordu ve o anda tüm vücudum buzlu suya gömülmüş gibi hissettim. Korku midemi bulandırırken içimden dehşet fışkırdı ve koltuktan fırladım. Dairedeki her ses yoğunlaştıkça başım dönmeye başladı. Bir kaçış yolu planlamaya başladığımda gözlerim sağa sola kaydı, bedenim gerildi.

O buradaydı.

Will'in gittiğini görmüştü.

Will'in yeterince uzakta olduğundan emin olmak için zaman kolluyordu ve sonra başladığı işi bitirmeye hazır bir şekilde buraya gelmişti.

İşte bu kadar.

Son hesaplaşmam.

Kapı kolu tekrar tıkırdadı ve mutfığa koştum. Çekmeceyi açarak gördüğüm ilk bıçağı kaptım ve pencereye bakıp bunun yeterince iyi bir kaçış yolu olup olmadığına karar vermeye çalışırken bıçağı sıkıca kavradım. Sonra kapıya baktım, onunla yüzleşmeyi ve bu işi sonsuza dek bitirmeyi düşündüm. Hangisini seçeceğimi bilmiyordum ve zaman benim tarafımda değildi.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve tam pencereye doğru fırlamak üzereydim ki, "Bryony! Orada değilmişsin gibi davranma! Colton evde olduğunu söylemek için mesaj attı bile. O yüzden aç şu lanet kapıyı, olur mu?"

Rahat bir nefes aldım. O değildi. Shelley'di. Ama bıçağı düşürmedim. Kilidi açmak için kapıya doğru yürürken bıçağı sıkıca tutmaya devam ettim.

Kapıyı açtığımda Shelley'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayağını yere vurarak durduğunu gördüm. Sonra kaşları çatıldı ve gözleri ona salladığım bıçağa takıldı.

"Kız kardeşini haftalarca ektikten sonra onu selamlamak için güzel bir yol," diye azarladı.

Kolumu indirdim ve ona izin vermek için kapı aralığından geri çekildim.

İç

nde "Özür dilerim, sizi başka biri sandım."

e. Yanımdan geçip giderken kaşlarını kaldırıp bana baktı. Oturma odası.

"Will sapıkça şeylerden hoşlanır mı? Onu kapıda oyma bıçağıyla karşılamandan hoşlanıyor mu?" Kanepeye çöktü, sonra arkasından içeri girip ona her zamanki alaycı yanıtımı vermeden oturduğumu görünce yüzü yumuşadı. "Colton döndüğünü söyledi ama kimseyle görüşmek istemediğini söyledi. Bunun için teşekkürler bu arada. Bu beni gerçekten özel hissettirdi."

"Will başka ne dedi?" Saklandığım gerçeğine yaptığı iğnelemeyi görmezden gelerek ama ne bildiğini öğrenmekte tereddüt ederek sordum.

"Birkaç gün içinde nerede olduğunu çocuklara söyleyeceğini söyledi. Bundan daha fazlasını söylemedi." Ağzını kapattı, duraksarken burun delikleri alevlendi, sonra ekledi, "*Neredeydin* lan sen?"

Öne doğru oturdum, aptal gibi ağzımı açıp kapadım ve Shelley iç çekti. "Will'le biraz baş başa kalmanızdan yanaydım ama en azından birkaç mesajıma cevap verebilirdin."

"Wi-Fi berbattı. Özür dilerim," diye yalan söyledim, içimi görmemesini umarak.

"Sana her gün mesaj attım. Onları okumadın bile."

Onun üzgün olmasından nefret ediyordum ve en kötüsünü bile bilmiyordu.

Bana kanıtları göstermek için cep telefonunu çıkardı, teslim edildiğini ancak okunmadığını gösteren her mesajı k a y d ı r d ı . Kulağa ne kadar korkunç gelse de, bu beni biraz rahatlattı. İlk gün gönderdiklerinden sonra o mesajları okumamıştı. "Telefonlarımızı kaybettik," dediğimde kaşlarını kaldırdı

Tekrar.

"İkiniz de mi?"

"Evet. Aynı çantanın içindeydiler ve yerel bir barda kaybettik. İçkiyi fazla kaçırmıştık." Bu yalanların dilimden bu kadar kolay dökülmesi korkutucuydu.

Will dün gece eve döndükten sonra servis sağlayıcılarımızı aramış ve her iki hattı da iptal ettirmişti ama bunu ona söylemek istemedim. Sarhoş bir gecenin ardından telefonlarımızın kaybolmasıyla ilgili bir hikâye çok daha inandırıcıydı ve daha az soruya daha fazla yalan uydurmam gerekecekti.

"Ankesörlü telefon kullanabilirdin. Burada aklımı kaçırıyorum. İki kız kardeş evden kaçıyor ve ben de annemin ikiniz için de strese girmesini önlemek için geride kalıyorum."

"Kate'den haber almadın mı?" Odak noktasını benden ablama kaydırarak sordum.

Shelley başını salladı.

"Hayır. Yaklaşık üç hafta önce bir süreliğine izole olacağını söyleyen bir e-posta gönderdi. Vahşi doğa kampıyla ilgili bir şeydi ama o zamandan beri ondan haber alamadım. Bana endişelenmememi söyledi ama nasıl endişelenebilirim ki?"

değil mi?" Derin bir iç geçirdi. "Seni özledim, Bee. İkinizi de özledim."

Bıçağı yanımdaki kanepeye bıraktım ve ona uzanıp sarıldım.

"Özür dilerim. Sana bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

O da bana sarıldı, bırakmak istemedi ve sonra kıkırdadı.

"Oyuncu Will'le geçirdiğin onca hafta. Eminim bana anlatacak hikâyelerin vardır." Geri çekildi ve bana şeytani bir göz kırptı.

"Sanırım bu konuşmayı yapmadan önce bir içkiye ihtiyacımız olacak," diye şaka yaptım, suçluluk duygusu hâlâ üzerimdeydi ama mutfağa doğru ilerlerken onunla savaştım.

Birkaç saat boyunca kız kardeşimle oturdum ve Will'le sapıkça bir tatildeymişim gibi davranmaya çalıştım. Ama olanların gerçekliği, babamızın sonsuza dek gitmiş olduğu gerçeği aklımdan çıkmıyordu, bu da onun gözlerinin içine bakamadığım anlamına geliyordu. Sonunda gitmek için ayağa kalktığı anda ondan bir iyilik istedim.

"Benim için bir şeyler alabilir misin? Alışveriş listemi okuduğunda beni yargılama," diye yalvardım ve Kate'in bürosuna gidip çekmeceyi açarak bir kalem ve defter çıkardım. Birkaç şey karaladım, defterden bir sayfa kopardım, katladım ve Shelley'ye uzattım.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve açmaya gitti ama ben elimi kaldırdım.

"Lütfen gidene kadar okuma. Genelde utangaç olmadığımı biliyorum ama bugün öyleyim, tamam mı? Ve oradaki her şeyi bulmak için birkaç dükkâna gitmen gerekebilir."

"Tamam." Kaşlarını çattı, listeyi kot pantolonunun cebine koydu ve sonra son bir kez sarılmak için yanıma geldi. "Geri dönmen çok güzel, Bee. Beni bir daha bu kadar uzun süre bırakma, tamam mı?"

"Anlaştık."

O gitti ve ben de kapıyı arkasından kapatıp kilitledim, her bir sürgüyü kontrol edip tekrar kontrol ettim. Sonra döndüm ve daha önce elimde tuttuğum bıçağın kanepenin üzerinde yattığını gördüm. Belki de korunmam için

İhtiyacım olursa diye birkaç bıçağı etrafta saklamak o kadar da çılgınca bir fikir olmazdı.

Mutfağa doğru yürüdüm, çekmeceyi tekrar açtım ve alabildiğim kadar bıçak aldım. Sonra dairenin içinde dolaşarak onları kanepenin kenarına, bir saksıya, yatağın altına, banyo dolabının içine koydum. Eve geldiğinde Will'i bunlar hakkında uyarmam gerekecekti. Elini bir yere koyup benim yüzümden yaralanması riskini göze alamazdım. Ama paniğe kapılmış zihnime göre bu plan iyi bir plandı. Akıllıca bir plan. Bir dahaki sefere ikimizden biri için geldiğinde hazır olacaktık.

Bölüm Otuz Bir

WILL

Newgate Ormanı'nı karış karış aradık ama hiçbir şey bulamadık. Kadının bizi yolun kenarından aldığı yerden itibaren adımlarımızı defalarca takip ettim ama hiçbir şey yoktu. Sadece saatler önce çıktığımız yerde gizli bir sığınak, tuzak kapısı ya da herhangi bir açıklığa dair hiçbir iz yoktu. Zemin hiç bozulmamış gibi görünüyordu. Sadece el fenerlerimizle görmek imkansız hale gelene kadar aradık ve sonra Bryony'ye geri dönme dürtüsü beni alt etti ve isteksizce geceyi sonlandırdık. Arama anlamsızdı ama yarın oraya geri dönecek ve onu bulacaktım. Kendi ellerimle çamuru yırtmak zorunda kalsam bile.

Ona daha önce Sığınak'ta yaptığımız berbat teslimatı anlatmaktan korkuyordum. Ne kadar korkacağını biliyordum, babasının elinin de muhtemelen o çantanın içinde olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O hasta herifin ona sapladığı bıçağa bir yenisi daha eklenmişti ve daha önce sahip olduğu hayatın bir benzerine geri dönmek için mücadele etmesine neden oluyordu. Bu yüzden, Adam'ın izniyle ve ormanda ipucu ararken bana verdiği bazı haberler sayesinde eve dönerken küçük bir sapma yaptım. Bee'yi gülümsetmek için her şeyi yapardım. Kesinlikle her şeyi.

Sonunda daireye döndüğümde, onu ürkütmek istemediğimin bilincinde olarak kapıya hafifçe vurdum ve seslendim, "Bee, sadece benim. Kapıyı açmak güvenli."

Kapıyı açmaya başladığında sürgülerin kilidinin açıldığını duydum ve şaşkınlığımı hemen görmemesi için kapının yanındaki zemine sakladım.

"Acele ettin," diye azarladı beni içeri alırken.

"Yapacak bir sürü işim vardı. Ama merak etme" - cebimden yeni cep telefonumu çıkardım ve ona uzattım - "artık beni takip edebilir, mesaj atabilir, her lanet günün her dakikasında arayabilirsin. Yeni numaramı senin için oraya programladım."

Gülümsedi, özür diler gibi görünüyordu. "Çok naziksınız, teşekkür ederim." Telefonu sehpanın üzerine bıraktı ve sonra dönüp bana baktı. "Shelley erken geldi."

Suçlamalardan kaçınmak için ellerimi kaldırdım. "Tek kelime etmedim, söz veriyorum."

"Biliyorum." Gözlerini yere indirdi. "Colton'ın döndüğümü haber vermek için ona mesaj attığını söyledi. Onlara söylemediğini biliyorum." Duraksadı ve sonra sordu, "Başka bir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Sana bir söz verdim ve bunu bozmayacağım. Bana güvenebileceğini biliyorsun." İçini çekti ve gülümsedi çünkü haklı olduğunu biliyordu. "Shelley'e anlattın mı... bilirsin işte?" 'Babana ne oldu' demeye dilim varmadı. Ama o başını sallayarak anlatmadığını söyledi. "Yine de yakında bir şeyler söylemeliyiz, Bee. Özellikle de bugünden sonra."

Aynı fikirde olmadığını göstermek için sırtının yükseldiğini gördüm. "Neden? Bugün ne oldu?"

Her şeyi ağzımdan kaçırmayı, yara bandını yırtıp atmayı düşündüm ama kendimi durdurdum.

"Bir gelişme oldu."

"Ne gelişmesi?" Onu bu kadar savunmasız gösteren panik hali içimde şok dalgaları yarattı. Öyle ki arkamı dönüp o pisliğin izini sürmek ve ona hak ettiği sonu vermek için geri dönmek istedim. Ama yerimde durdum. Henüz onun kırılğan huzurunu yok etmeye hazır değildim.

"Bu konuşmamız gereken bir konu ama bence bir süre daha bekleyebilir. Bugün yeterince büyük bir gerçeklik dozu almış gibi görünüyorsun ve her neyse, senin için bir şeyim var."

"Benim için bir şeyin mi var?" Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

Genişçe gülümsedim, ön kapıya geri döndüm ve orada sakladığım kutu ve erzak çantasını almak için kapıyı açtım.

"Bütün bunlar da ne?"

Kutuyu kollarımın arasına aldım ve kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım, hepsini oturma odasına taşıdım. Taşıdığım her şeye şüpheyile baktı.

"Sana bir şey aldım." Kutuyu yere, çantayı da kanepenin yanına koydum ve sonra diz çöküp ona baktım. "Sana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey. Terapiyi denemek istediğini biliyorum ve bunun yüzde yüz arkasındayım, ama iyileşmenin başka yolları da var ve bunun onlardan biri olabileceğini düşündüm."

Karton kutunun kapaklarını kaldırdığımda yumuşak, küçük bir kafa neler olduğunu görmek için dışarı çıktı.

"Aman Tanrım!" Bryony elini ağzına götürdü, sonra yanımda diz çöktü ve kutudan çıkmak için çabalayan rottweiler yavrusunu almak için öne doğru uzandı. "Will, çok tatlı. Nereden aldın onu? Aman Tanrım, ona bayıldım."

"O bir dişi," diye düzelttim, yüzünü yavrunun tüylerine gömüp ona sarılırken. "Adam, Tyson'ın bir yavru doğurmak için kullanıldığını söyledi. Biz kaçırıldıktan hemen sonra doğmuşlar... bilirsin işte." Kaçırıldı, alındı ya da her neyse demek istemedim, bu yüzden omuz silktim. "Bir tane alabilir miyiz diye sordum." Bryony ona sarılırken yavrunun başını okşadım. "Geriye bir tek o kalmıştı. Ona Minik adını verdiler, çünkü yavruların en küçüğüydü, ama bu isme bağlı kalmak zorunda değiliz."

"Hayır. Bunu seviyorum. Değiştirmek istemiyorum. Hey, Tiny." Bryony ona sokuldu, köpek yüzünü yalayıp onu severken onu öpücüklere boğdu. "Ben senin yeni annenim," diye mırıldandı Bee ve onu okşarken ışıldadığını görünce içime bir sıcaklık yayıldı. O an doğru şeyi yaptığımı anladım. Bee her zaman sert davranmayı severdi ama güçlü ve besleyici bir yanı da vardı. Tiny buraya geldiği için şanslı bir yavruydü. "Ama nerede uyuyacak? Köpek yatağımız yok. Peki ya yemek?"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım, kanepenin yanındaki çantayı aldım ve ona aldığım köpek mamasını, birkaç çiğneme oyuncağını, bir su kabını ve minder büyüklüğünde küçük, kabarık bir köpek yatağını gösterdim.

"Hepsi halledildi."

Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu görüldüğünü görünce gülümsedim.

"Sanırım bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey." Tiny aynı fikirdeymiş gibi havladı.

"Sen dünyayı hak ediyorsun, Bee. Ben de bunun için buradayım." Ona yaptığımız doğumdan bahsetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama bilmesi gerekiyordu. "Dinle, sana bugün Sığınak'ta olan bir şeyi anlatmam gerekiyor."

"Bu anı bozacak mı?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Bunu şimdi mi duymam gerekiyor yoksa biraz daha bekleyebilir mi?"

İçimi çektim. Kaçınılmaz olanı erteliyordum ama o haklıydı. Belki bir ya da iki saat bekleyebilirdi.

"Peki. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Güzel." Bee, Tiny'yi kucaklarken ona sokuldu ve bana hem seksi hem de yaramaz bir bakış attı. "Çünkü benim de sana bir sürprizim var. Şey... tam olarak sürpriz sayılmaz. Ama deneyebileceğimizi düşündüğüm bir şey var."

Otuz İkinci Bölüm

Aldığım her nefeste kendimden ve akıl sağlığımdan şüphe ederek yutkundum.

"Deneyebileceğimiz bir şey mi?" Will bana tekrarladı. "Bana garip bir vudu büyüü falan yaptırmayacaksın, değil mi?"

İçi boş bir kahkaha attım, oturdum ve Tiny yere kaçmaya çalışırken onu kucağıma alıp sarıldım.

"Sanırım bir bakıma benzer bir havası olduğunu söyleyebilirsiniz. Birkaç şeytani kovmak için bir yol düşündüm. Ama buna sonra geleceğiz. Bu küçük hanım şimdi benim ilgimi istiyor."

Minik'i öpmek için kaldırdım, kollarımda ne kadar yumuşak ve sıcak hissettiğine bayıldım. Yumuşak, sıcak ve masum. Korumak ve bakmak tamamen bana aitti.

Will'e baktım, sevginin içimde şiddetle yandığını hissettim. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum.

Tiny'nin küçük başına yüzüncü öpücüğü kondururken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bunu zaten söylemiştin." Yanıma oturdu, onu okşadı ve bana gülümsedi. "Ama rica ederim. Eğer yüzünü güldürecek bir şey olursa yaparım. Buna değer."

Küçük köpek yatağında uyuyana kadar Tiny ile oynadık. Sonra, gece boyunca uyuduğundan emin olduğumda, Will'in elini tuttum ve onu yatak odasına götürdüm.

Yatağın üzerinde Shelley'den benim için almasını istediğim şeylerle dolu bir çanta vardı. Daha önce bunun dünyadaki en iyi fikir olduğunu düşünmüştüm. O şerefsiz ve bize yaşattıklarına iki parmağımı kaldırmanın bir yolu ya da en azından bu yola girmek için iyi bir başlangıç. Bunun bazı duygularımı kontrol etmemi sağlayacağını, kâbus gibi düşüncelerimi tersine çevireceğini düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim.

Will'in endişemi ve gerginliğini hissettiğini tahmin ettim çünkü elimi sıktı ve hafif bir kıkırdamayla, "İyi misin?" diye sordu. Sonra boğazını temizledi. "Aptalca bir soru, biliyorum. İyi değilsin. Ama şu anda gergin görünüyorsun. Neden gerginsin, Bee?"

Elini bıraktım ve avuçlarımı göğsüne dayadım, ona baktım ve bir sonraki söyleyeceğim şeye nasıl tepki vereceğini tahmin etmeye çalıştım.

"Açık fikirli olmana ihtiyacım var. Bugün aklıma bir fikir geldi. Şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir olabilir ama aklıma geldi ve bunu seninle paylaşmak istiyorum."

"Tamamyy," dedi, kelimeyi uzatarak ve kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Benimle her şeyi paylaşabileceğini biliyorsun. Ben yanında gergin olman gereken son kişiyim."

"Biliyorum," diye cevap verdim, geçici güven patlamasını kullanarak yatağa doğru eğildim ve çantayı ters çevirerek içindekileri görmesi için yorganın üzerine boşalttım.

Yatağın üzerine saçılmış kayganlaştırıcı, boncuklar, vibratörler ve diğer oyuncakları görüp sırtıttığında ilk başta yüzü hınzırca parladı. "Sik beni." Başını salladı ve etkilendiği için kaşları çatıldı. Ama sonra maskeyi gördü ve çenesi gerildi. "Bu ne?" diye sordu, ne olduğunu çok iyi bildiği maskeyi göstererek.

"Bu bir Çığlık maskesi. Bilirsin, Hayalet Surat."

"Ne olduğunu biliyorum. Ayrıca biz o yerdeyken bir tane taktığını da biliyorum. Onu neden buraya getirdin?"

Midem bulandı.

Mutlu değildi.

Tüm bunları ona gösterdiğimde nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama bana kızmasını da beklemiyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hepsini toplayıp çantaya geri koymak için. "Aptalca bir fikirdi."

"Hayır." Will beni durdurmak için elimi tuttu. "Aptalca bir fikir değildi. Sadece bana maskeyi açıklamamı istiyorum. Lütfen." Çantayı elimden aldı ve yatağın üzerine geri boşalttı. Sonra çantayı elinde b u r u ş t u r d u ve köşeye fırlattı. "Konuş benimle."

Bir an durdum, nefes alıp verdim, beynimde dönüp duran rastgele düşüncelere anlam vermeye çalıştım. Sonra da daldım,

Ne söylediğimi fazla düşünmemeye çalışıyordum.

"Her gece gözlerimi kapattığımda gördüğüm şey bu." Maskeyi işaret ettim. "Ne zaman uykuya dalsam, o lanet maske peşimi bırakmıyor. Mutfakta durup bir fincan çay yapıyorum ve o lanet şey aklıma geliyor ve korkudan felç oluyorum. Beni ele geçirdi Will ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum çünkü bizi babamı öldürmeye gönderdiğinde taktığı maske buydu. O lanet maske beni rehin aldı, hâlâ o lanet bodrumda sıkışıp kaldım ve çıkmak istiyorum. Çıkmam lazım."

Omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakana kadar bu kadar nefessiz kaldığımı fark etmemiştim.

"Sorun yok, sadece nefes al, Bee. Nefes al." Ve sonra benimle birlikte nefes almaya başladı, pantolonu benimkini düzenliyor, beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Başımı salladım ve onunla birlikte nefes alıp verdim.

"Güzel." O da başını salladı. "Bu iyi. Bu konular hakkında konuşmaya ihtiyacın var. Onlarla yüzleşmek iyidir. Yardımcı olacaktır. Ama daha çok erken olduğunu unutmamalısın. Yürümeyi öğrenmeden koşamazsın. Bebek adımlarına ihtiyacımız var. Bunu böyle atlatacağız."

Haklı olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda bunu denemeye karar verdiğimi hissediyordum ve şimdi geri adım atmak istemiyordum.

Will, sanki düşüncelerimin içine girmiş ve ondan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlamış gibi, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye sordu.

Bakışlarımı onunkilere diktim, kalp atışlarım hızlanırken, "Bunu takmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Yutkundu ama yüz ifadesi ne hissettiğini ele vermiyordu.

"Neden takmamı istiyorsun?"

"Böylece kontrol bende olabilir." Düşüncelerimi toparlamak için bir kez daha durakladım. "Geriye dönüşleri ve görüntüleri başka bir şeyle değiştirmek istiyorum."

"Bunun işe yaramayabileceğini biliyorsun. Ya da daha kötüsü, beni o halde görürsen kendini geri koyabilirsin. Travmayı yeniden tetikleyebilir. Bu riski almak istediğimden emin değilim. Henüz değil. Hâlâ çok taze Bee."

"Ama ya bana yardımı dokunursa? Ya kâbuslarım iyileşirse?"

Sesim tiz ve umutsuz çıkmıştı.

"Uzun bir süre kâbuslar göreceksin. Babanı kaybettin ve bu acımasız ve korkunç bir şeydi. Bundan kaçış yok. Hızlı bir çözüm yok."

"Ama bu bir tür düzeltmenin başlangıcı olabilir."

Will başını geriye yasladı, gözlerini tavana dikti ve ağır bir iç çekti. Sonra başını eğerek bakışlarını tekrar bana odakladı.

"Kararını verdiğini görebiliyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, değil mi?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ve yüzümü ellerinin arasına aldı, dudakları yüzümde gezinirken şöyle dedi: "Senin için her şeyi yaparım. Ama iyi olacağını bilmem gerek. Hiçbir şeyin sana zarar vermesini istemiyorum."

Öne doğru eğildim, onu öptüm ve gözlerimi kapatarak tüm duyularımın ona odaklanmasını sağladım. Tadı, dokunuşu, hepsi. İçinde boğulmak istiyordum.

"Zayıf hissetmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadım. "Senin dışında hiçbir şeyin beni ele geçirmesini istemiyorum."

"Sen zayıf değilsin." Beni nazikçe öperken başparmağı yanaklarımı okşadı, hayalet öpücükler dudaklarımın üzerinde gezindi. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. İyileşmeyi zayıflıkla karıştırma."

"Ama bana yardım edecek misin? İyileşmeme yani?" Gözlerimi açtığımda bana öyle dikkatle bakıyordu ki kalbim göğsümde pır pır etti.

"Her zaman. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Burada dururken, olayların nasıl geliştiğine inanamıyordum. Bu harika adam yanımdaydı ve duyacağımı hiç düşünmediğim türden şeyler söylüyordu. Yüzü şefkatle parlıyordu, elleri üzerimdeydi; sıcak ve rahatlatıcıydı, her şeye rağmen kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Bunu başka biriyle yapamazdım. Sadece onunla. Çünkü ona tüm kalbimle güveniyordum.

Ondan bunu istediğim için çok gergindim ama o bana kendimi deli gibi hissettirmedi. Elbette, bunu neden yapmak istediğimi sorguladı. Kalbinde benim çıkarlarım vardı. Ama bana kendimi bir ucube gibi hissettirmedi.

"Teşekkür ederim," dedim, ona layık olmadığımı hissederek.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Bee. Neye ihtiyacın olursa, ben o." buradayım.

Başparmağıyla yanaklarıma son bir kez dokundu ve
Sonra ellerini indirdi ve yatağın üzerindeki koleksiyona bakmak için döndü. Maskeyi alıp takmaya gitti ama onu durdurmak için elini tuttum.

"Burada olmaz," diye yalvardım ve kaşlarını kaldırdı. "Yani, onu benim önümde giyme. İçeri bunu giyerek girmeni istiyorum."

Kaşlarını çattı, endişesi yüzüne
kazınmıştı. "Emin misin?"

"Evet. Bir sürpriz unsuru olmasını istiyorum." Yanaklarımla kızardığını hissettim. "Kontrollü bir sürpriz," diye ekledim ve o da sırtıttı.

"Sen nasıl istersen prenses."

Elindeki maskeye son bir kez baktı, sonra bakışları benimkilerle buluştu, gözleri ifademdeki bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi kısıldı. Saniyeler geçti ve sonra hafifçe başını salladı. "Hemen dönerim o zaman," dedi ve gitmek için döndü.

Kapıyı nazikçe kapattı ve ben ne yapacağımı bilemez bir halde yumruklarımı sıkarak orada dikildim. Elbisemi çıkarmaya karar verdim, başımın üzerinden çekerek beni siyah iç çamaşırlarımla ayakta bıraktı. Elimi karnımın üzerinde gezdirdim, karnımda sinirler uçuşuyordu. Sonra odayı taradım, yatağın üzerine yığılmış eşyaları topladım ve yan masanın üzerine yerleştirdim. İçimde gergin bir dalga dalgalandı, dikkatimi dağıtmaya çalışarak yorganı düzeltirken midem taklalar attı.

Ne düşünüyordum ki?

*Ondan bunu yapmasını
istememeliydim. Ondan çok fazla şey
bekliyordum.*

Rastgele sorular ve kafamı kurcalayan şüpheler beynime hücum etti ama yatak odasının kapısının açılma sesini duyduğumda onları kapattım, derin bir nefes aldım ve kâbusumla yüzleşmeye hazırlandım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Arkamı döndüğümde kalbim göğsümde tekledi. Bir anda ciğerlerim ağırlaştı ve nefes almakta zorlandım. Tek yapabildiğim nefes nefese kalmaktı, sanki sudan yeni çıkmışım ve beni hayata döndürmek için o ilk tatlı nefese ihtiyacım varmış gibi havayı yutuyordum. Göğsüm nefes nefese kalmıştı ve kulaklarımda bir alarm gibi çınlayan sesler beni hem uyarıyor hem de uyandırıyor.

Gözlerimi ona diktim.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Benim eller salladım, ve benim vücut keçe gibi o oldu paniğe ve başka bir şeye, beklemediğim bir şeye sürükleniyordum.

Şehvet.

Kendimi beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyordum, ancak mevcut olmak, iki ayağım da yere sağlam basarak bu fikre adım atmak ve bu fikre sahip olduğumda yapmak için yola çıktığım şeyi yapmak istiyordum. Hareket etmeye çalışırken bedenimin kendime ait olduğunu hissetmiyordum ama olduğum yerde kalmaya devam ettim. Tehlike ve arzunun karışımı içimde titreşiyordu.

Çok etkileyiciydi.

Bir dehşet görüntüsüydü ama bir o kadar da seksiydi.

"İyi misin?" diye sordu kapının yanında dururken, sesi maske yüzünden boğuklaşmıştı.

"Evet."

Henüz başka bir şey söyleyemedim. Hâlâ önümde gördüklerim karşısında hipnotize olmuş durumdaydım.

Üzerinde sadece siyah boxer şortu vardı. Karnındaki ve göğsündeki kaslar, yatağın başucundaki ince ışığın parıltısında parlıyordu. Will sadece filmlerde ya da dergilerde görebileceğiniz türden bir vücuda sahipti. O mükemmel V'si ve koyu renk saçlarıyla, o boxerların altında benim için sahip olduğu şeyi ima eden mutlu iziyle mükemmel bir şekilde yırtılmıştı. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ve kendimi vücudunu taramaktan, onu içime çekmekten alıkoyamıyordum. Sıkı bacakları ve kaslı kalçalarından, sıkı karın kaslarına ve göğüs kaslarına kadar ve sonra ben

durdu, siyah beyaz maskeye baktı - bodrumdaki ekranda görüldüğünden beri beni rehin tutan görüntü.

"Konuşma," dedim ona. "Henüz değil."

Başını salladı ve olduğu yerde kalarak benim yönlendirmeme izin verdi. Tüm kontrolü bana verdi.

Maskeye, bana çok fazla öfke ve acı veren silikon yüze dik dik baktım. Hayatımı mahveden maskeye. Kullandığı pek çok maskeden biriydi ama beynimde yer *etmiş* olanıydı. Her santimini incelerken nefes alış verişim daha da düzene girdi. Eğimli gözlerden, daha yakından baktığınızda içi boş ve biraz hüzünlü. Burun, boş bir alan, bir hiçlik deliği. Ve sonra ağız, o uzun çığlık, ama ona baktığımda acı içinde çığlık attığını, haykırdığını hayal ettim.

O maskenin altında Wille'in olduğunu bilmek daha az üzücü olmasına yardımcı oldu, ancak bugün onunla yüzleşmek de onu farklı bir ışık altında görmemi sağladı. Bu bir maske, bir örtü, başka bir şey değil. Ve bu geceden sonra, tek istediğim buydu. Kabus değil, sadece bir görüntü.

"Görünüyorsun..." Konuşacaktım ki Will araya girdi.

"Korkutucu mu?"

"Hayır." Orada durup devam etmemi beklerken göğsünün inip kalkmasını izledim. "Seksi görünüyorsun."

"Sen de fena görünmüyorsun," diye cevap verdi, vücudumu tepeden tırnağa tarayarak. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Bu arada, senin yönetmene izin veriyorum. Sen söylemedikçe hareket etmeyeceğim, konuşmayacağım, sana elimi bile sürmeyeceğim."

"Konuşabilirsin," diye cevap verdim. "Ama sadece seninle konuşulduğunda."

Emrimle alçak sesle, zar zor duyulabilen bir hırıltı çıkardığını duydum ve ona bir adım daha yaklaştım, erkeksi kokusu etrafımdaki havayı dolduruyor, başımı döndürüyordu. Yeterince yakın durduğumda, göğsü neredeyse benimkine değecekti, parmaklarımı göğüs kaslarından aşağı doğru sıyırdım, karın kaslarının üzerinde gezdirdim ve sonra parmak uçlarımı hafifçe boxer'ının bel bandında gezdirdim, elimi içine sokup ona dokunma, onu sıkıca kavrama, serbest kalmak için yalvarana kadar sikini okşama dürtüsüyle savaştım.

"Bu maskeyi takmak hoşuna gidiyor mu?" İhtiyaçtan boğuklaşan sesimle sordum.

"Seninle yeni şeyler denemeyi seviyorum." Bana baktı ama ellerini iki yanında tuttu. "Her zaman maceraperest oldum, ama aynı şekilde hisseden birini hiç bulamadım. Bu hoşuma gidiyor. Birbirimize karşı bu şekilde davranabilmemiz hoşuma gidiyor."

Dudağımı ısırdım, gözlerim boxer'ının önündeki belirgin şişkinliğe kaydı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Elimi üzerinde gezdirdim, sikinin dış hatlarını okşadım ve sonra taşaklarını avuçlamak için aşağıya indim. "Seninle oynamamı ister misin? Sert ve hızlı mı, yoksa yumuşak ve yavaş mı?"

"Her santimimle oynamanı istiyorum. Ne kadar sert olursa o kadar iyi. Beni em ve daha fazla dayanamayana kadar becer."

Sırıttım.

"Oh, bunu yapmaya niyetliyim." Taşaklarını hafifçe sıktım, sonra tekrar sikini okşadım, parmaklarımın altında büyüdüğünü ve nabız gibi attığını hissettim, onu tatmak, ona daha önce hiç inlemediği kadar inletecek şeyler yapmak için acıktım.

Yan taraftaki oyuncak masasına baktım ve "Bunlar senin için mi yoksa benim için mi?" diye sordu.

"İkisi için de." Maskeye baktım, ona hükmetme ihtiyacım diğer her şeyin önüne geçmişti.

"Sanırım o zaman güvenli bir kelimeye ihtiyacım olabilir," diye şaka yaptı. "Köfteye ne dersin?"

"Köfte mi?" Ona baktım ve sorgulayan bir bakış attım.

"Evet. Biliyorsun, aşk için her şeyi yaparım ama siktir et, bunu yapmayacağım."

Homurdandım.

"Seni tanıyorum, Will Stokes." Elimin biraz daha ilerlemesine izin verdim, siyah kumaşın arasından onun uzunluğunu kavradım ve okşadım, sertliğini avucumda sıktım. "İçimden bir ses güvenli bir kelimeye ihtiyacın olmayacağını söylüyor." Ona doğru eğildim, yüzüm maskenin kenarına değerken kalp atışlarım hızlandı ve fısıldadım: "İğrenç şeyleri sevdiğini biliyorum ve aklını başından almak üzereyim."

Uzun, alçak bir inilti çıkardı.

"Hadi bakalım."

Arkama yaslandım, güç ve baskınlık hissi üzerime çöktü, beni rahatlık alanımın dışına itecek şeyler yapmaya ve söylemeye teşvik etti. Uçurumun kenarından düşmek ve onu da yanımda götürmek istiyordum. Aramızda hiçbir engel, hiçbir duvar olsun istemiyordum. Hiçbir şey masanın dışında değildi.

Parmak uçlarımı kemerinin lastiğinin altından geçirdim ve ellerimi aşağıya kaydırarak boxerını kışının üzerinden kalçalarına doğru ittim. Aleti uzun, kalın ve ağırdı, onu serbest bıraktığımda karnıma çarptı ve tenimde ıslak bir prekum damlası bıraktı. Parmağımı damlanın üzerinde kaydırdım ve sonra parmağımı ağzıma soktum, onu tadarken takdirimi mırıldandım. Yanıt olarak hırladı ama konuşmadı. Kurallarına uyuyor, bana ne kadar iyi bir çocuk olabileceğini gösteriyordu.

Boxeri yere düştü ve tekmeleyerek çıkardı. Aleti geriliyordu, damarları zonkluyordu, dikkat çekmeye can atıyordu, ben de elimi kaldırdım, dilimi dışarı çıkardım ve avucumu yaladım. Sonra horozunun tabanını kavradım, onu sıkarken ona "Mükemmel bir maske takıyorsun" dedim, ne kadar büyük olduğunu, ipeksi ve sert olduğunu, daha sert sıkıldığında her damarın patladığını sevdim.

"Öyle mi?" diye inledi, kalçaları öne doğru sallanıyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

"Evet. Çünkü seni çılgılık çılgılığa bırakmak üzereyim."

Kıkırdadı ve ona uzun, sert bir vuruş yaptım, başparmağımı ucunda gezdirdim ve sonra başını daire içine alırken narin alt tarafıyla alay ettim. Bu anda hissettiğim güçten besleniyordum, onun ve kendi parçalanmış düşüncelerimin üzerinde çok fazla kontrolüm olduğunu biliyordum.

"Sikini emeyeceğim, dilimle başını güzelce ve yavaşça daire içine alacağım. Sonra seni tatmak için zaman ayıracağım, seninle alay edeceğim. İşim bittiğinde, her bir lezzetli santimini boğazımdan aşağıya alacağım. Sıcak, sıkı boğazım şimdiye kadar hissettiğin en iyi şey olacak. Söz veriyorum. Ve seni kızdırdığımda, dilimle, ağzımla, ne kadar sert emebildiğimle seni çılgına çevirdiğimde, boğazımdan aşağı boşalmana izin vereceğim. Bana vereceğin her damlayı alacağım ve buna bayılacağım. Sen de seveceksin."

"Seveceğimi biliyorum," diye homurdandı, başparmağını dudaklarımda gezdirmek için uzandı ve sonra ağızma soktu.

Ona izin verdim, başparmağını emdim ve dilimi tam olarak ona tarif ettiğim şekilde döndürdüm. Sonra yavaşça geri çekildim ve ona sırtırken parmağının ağızımdan çıkmasına izin verdim.

Sessiz bir inilti çıkardı, ihtiyacı benimki kadar çaresizdi ve dizlerimin üzerine çöktüğümde heyecan beni ele geçirdi.

Taşaklarını avuçladım, horozunun tabanından ucuna kadar yalarken onları nazikçe okşadım. Sonra dilimle başının etrafında daireler çizdim, onu ağızma alıp tadına baktım, dilimi üzerinde ve etrafında döndürdüm. Çok lezzetliydi ve teninin dilime karşı verdiği his amımın karıncalanmasına, kalçalarımın arasında ıslaklık birikmesine neden oldu. Taşaklarını nazikçe gıdıklamak için tırnaklarımı kullandım, parmak uçlarımla onu sıyırdı, alayıma yanıt olarak cildinin nasıl gerildiğini hissettim. Onu kontrol edebilmeyi, dokunuşlarıma bu şekilde tepki vermesini sağlamayı seviyordum.

Sikinin başını yaladım ve öptüm, tatlı ıstırabını uzattım. Elim onu sıkamak için tabanını kavradı ve sonra elimi birkaç kez yukarı ve aşağı pompaladım. Kalçaları şimdi biraz daha hızlı sallanıyordu ve daha fazlasını istediğini söyleyebilirdim. Ama hızını ben belirliyordum. Kontrol tamamen bendeydi. Onu ağızımdan çıkardım, tuttum ve sikinin ne kadar muhteşem görüldüğüne baktım, sert, kızgın ve tükürüğümle parlıyordu.

"Sanırım bu senin en sevdiğim yerin." İçimi çektim ve sonra dilimi çıkardım, taşaklarını yaladım ve dilimi boyu boyunca gezdirdim.

Dudaklarımı onun etrafına sardım, sikini ağızma ittim ve iki elimle kıkını kavradım. Büyüktü ve onu boğazıma sığdırmak için yutmam gerekiyordu, ama pes edecek biri değildim ve gözlerim sulanmasına rağmen onu aldım, dudaklarım sikinin tabanına sıkıca sarılana kadar onu boğazıma ittim. Emdim, geri çektim, tam ucuna kadar geri çektim, sonra tekrar aşağı ittim. Bu hareketi defalarca tekrarladığımda inlemesi, tırnaklarımı kıkına geçirmeme neden oldu ve kalçalarını daha sert, daha hızlı içime sokmaya zorladı.

"Saçını tutabilir miyim?" diye homurdandı, ben de başımı sallayarak emmeye ve başımı sikinin üzerinde aşağı yukarı sallamaya devam ettim.

Parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasından geçirdi, sıkıca kavradı ve sonra beni daha sert bir şekilde üzerine itmeye başladı. Bu ona biraz kontrol sağlıyordu ama izin istemişti, ben de izin verdim. Ayrıca, kafamı ittiğini ve doyamadığı için içime girdiğini hissetmek çok tahrik ediciydi.

Aleti dilimin üzerinde zonkluyor, taşakları çeneme çarpıyor ve eli saçlarımı büküp çekiyordu. Sikini boğazımdan aşağı kaydurdum ve sertçe yuttum, ona hissettirdiklerimin içinde kaybolurken haykırmasına ve başını geriye atmasına neden oldum.

Sonra yapmak istediğim şeyi yaparak geri çekildim ve sikinin ağzımdan düşmesine izin verdim. Peşinde olduğu orgazm hâlâ bir fısıltı uzağındaydı ama henüz ona sahip olamazdı. Ben hazır olana kadar olmazdı.

"Yatağa uzan," diye emrettim önünde diz çöktüğümde, siki tam bana dönüktü. "Sırt üstü uzan ve ellerini başının üstündeki karyola çerçevesine koy."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi, yatağa doğru adım attı, sırtına tırmandı ve ellerini ona söylediğim şekilde konumlandırdı.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye takıldım. "Pis, kirli bir çocuk." Konuşurken maskeye baktım, beni uyandırdığı korkuya bağlayan zincirler şimdi düşüyordu, duvarlar yıkılıyordu ve yine de yapmak istediğim çok şey vardı.

"Ne kadar pis olmamı istersen o kadar pis olacağım," diye cevap verdi ve ben de üzerine tırmandım, dört ayak üzerinde durarak ona baktım. Gözlerimi maskeden ayırmadan kelepçelere uzandım. Sonra kelepçeleri bileklerine geçirdim ve onu güvende tutmak için kelepçeleri karyola çerçevesinden geçirdim.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Pis olan ben olacağım." Sonra yatağın dibine süründüm ve diz çöktüm, ona baktım, sadece benim için zincirlenmişti, ona vermem gereken her şeyi almaya hazırdı. Aleti karnının üzerinde duruyordu, hala kaya gibi sertti ve tükürüğümle parlıyordu, bu yüzden elimi etrafına sardım ve ona birkaç pompa yaptım. Kalçalarını kaldırdı, yukarı doğru itmeye çalıştı ama ben homurdandım ve başımı salladım, elimi çekip onu azarladım. "Sen

bunu kontrol edemezsin. Ne zaman boşalacağını ben söylerim. Ve boşaldığında, şimdiye kadar yaşadığın en zor orgazm olacak."

Cevap vermedi ama çıkardığı inilti yeterli bir ödüldü.

"Bacaklarını aç," dedim ve dediğimi yaptı.

Taşaklarını okşadım, derisinin gerginleşmesini dikkatle izledim ve sonra, siki seğirip ilgi için yalvarırken, parmaklarımı aşağı doğru hareket ettirdim, perine bölgesini ovdu ve masaj yaptım. Kalçalarım yatağın üzerinde sallanıyor, sürtünme arıyor, ona ne kadar iyi hissettirdiğimden uzun ve tatmin edici bir "Ah" çıkarıyordu. Parmaklarım daha önce hiçbir erkeğe dokunmadığım bir yere dokunana kadar aşağıları ovuşturdu ve araştırdı. Ve kocaman bir nefes verdiğinde hissettiğim güç sarhoş ediciydi. Parmağımın ucunu içine soktum ve nefes alış veriş değişti, küçük pantolonlar ve sonra nazikçe araştırdığımda derin iç çekişler.

"Bunu beğendin mi?" diye sordum.

"Evet." Sesi zar zor konuşabiliyormuş gibi geliyordu. "Düşündüğümde çok daha fazla."

İlginçti.

Demek bu onun için de bir ilkti.

Parmağımı geri çektim ve komodinden daha küçük, ince vibratörlerden birini aldım, kayganlaştırıcıyı açtım ve vibratörün üzerine sıktım, sonra birazını kıcına sürdüm.

"Benim için rahatlamana ihtiyacım olacak," diye emrettim, vibratörü girişine yerleştirdim ve ne diyeceğini bekledim.

Derin bir nefes aldı ve bacakları biraz daha genişledi, ucu içine ittiğimde dizleri gevşedi. Aleti karnına doğru seğirirken üzerindeki damarlar nabız gibi atıyordu ama ben ona dokunmadım, o da kendine dokunamadı. Vibratörü daha da içeri ittim, onun almasını izlerken amım zonkluyordu ve sonra titreşimi açtım ve kalçaları yukarı fırladı, sırtı sertleşti ve haykırdı, "Lanet olsun. Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Durmamı istiyor musun?" Maskeye bakarak sordum, maskeyi bir hayvan gibi ağlatıp miyavlatırken gülümsedim.

"Hayır. Sikeyim hayır," diye yalvardı, vibratörü içinde dolaştırırken kalçaları sallanıyordu. "Bu nasıl bir vudu boku böyle? Sanki içimde gizli bir nokta buldun ve... woah!" diye bağırıyordu

Biraz daha içeri ittiğimde, o noktaya daha da iyi vurması için açtım. "Sik beni, bu delilik."

Çılgınca ve uzun zamandır yaptığım en erotik tatmin edici şey. Belki de hiç.

"Görünüşe göre sende yeni bir ucubelik seviyesinin kilidini açtım," diye cevap verdim, gözlerim onun sikine ve içine girdiğim yere odaklanmıştı.

Maskenin hiçbir anlamı
yoktu. Ama bu?

Bu her şeydi.

Ben onu itip çekerken, içinde daireler çizip yuvarlanırken, kıvrınması spazmlara dönüşene, sırtı yataktan kalkana kadar onunla alay ederken yatakta kıvrandı ve ben daha sikine dokunmadan boşaldı, beyaz döllerini karnına ve göğsüne fışkırdı. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Vücudu bir süre kaskatı kesildi, coşkusunun içinde kaybolurken kasları gerildi. Ve bunu yaptığımı bildiğim için içimi bir memnuniyet dalgası kapladı. Benim yüzümden böyle hissetmişti.

Sonunda vücudu yatağa doğru gevşedi, vibratörü çıkardığımda bacakları titriyordu ve sonra, onu kızdırmayı henüz bitirmediğim için, perineumunun üzerinde, taşaklarının üzerinde ve zonklayan, tükenmiş horozunun uzunluğunda gezdirdim.

"Kadın," diye nefesi kesildi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu o kadar da kötü bir yol olmazdı, değil mi?" Kıkırdadım.

"Hiç de değil. Böyle mutlu bir şekilde gideceğim, beni uçurumdan cehenneme itmek için birbiri ardına akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşayacağım."

"Cehenneme gitmeyeceksin," dedim ona.

"Her gün senin tarafından böyle becerilmem anlamına geliyorsa gidiyorum." "Ve gece," diye ekledim.

Vibratörle onu kızdırmaya devam ettim ve tekrar sertleşmeye başladığında gülümsedim. Dayanıklılığı etkileyiciydi ve bu gece onu ne kadar zorlayabileceğimi test etmek için sabırsızlanıyordum.

"Sanırım şimdi sıra bende," dedim, doğruldum, onu memnun etmek için iç çamaşırlarımı yavaşça çıkarmaya hazırdım. Etrafıma uzanarak sütyenimin kancasını açtım ve kollarımdan aşağı düşmesine izin verdim.

Sütyenimin yere düşmesine izin verdiğimde "Kahretsin, çok güzelsin," diye inledi ve memelerimi tuttum, onun için sıktım, onları ittim

sonra başparmaklarımı kullanarak meme uçlarımı sıyırdım.

Kendimle oynarken ona, bana dokunan ellerin onun olmasını dilediğimi ve onu içimde hissetmek için sabırsızlandığımı söyleyen bir bakış attım. Bu ona işkence etmenin ve onu kışkırtmanın en iyi yoluydu. Bana dokunamıyordu ama bu sadece bir sonraki adım için beklentimi artırıyordu. Bunu sevdiğini biliyordum. Ben de seviyordum.

Başım eğik, kirpiklerimin arasından ona bakarken, bakışlarım karanlık ve seksiydi, ellerimi karnımda gezdirdim, sonra iç çamaşırama soktum. Siyah dantelleri kalçalarımın altına kaydırdım ve çıkarıp yere attım. Sonra yatakta emekleyerek onun üzerine çıktım, dizlerim kalçalarının iki yanında, siki neredeyse amıma değecekti. Çok yakındı ama yeterince yakın değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sür beni, nasıl istersen," diye homurdandı.

"Oh, niyetim var," diye cevap verdim, sikini elime aldım ve ıslaklığında onu ovuşturdum.

Amımın içinde kaydığını hissetmek, klitorisimle alay etmek, hepsi çok fazla oldu ve içimde olması için daha fazla bekleyemedim. Bu yüzden kalçalarımı onun üzerine yerleştirdim ve yavaşça kendimi onun sikinin üzerine indirdim, gözlerimi kapattım ve kalınlığı beni en yüce şekilde gererken başımı geriye attım.

"Harika hissediyorsun," diye bağırdım, kendimi yukarı kaldırdım ve sonra tekrar ona çarptım. Başımın öne düşmesine izin verdim ve vücudumu geriye yaslayıp onu becerirken kalçalarını kavrarken maskeli yüzüne baktım.

Kalçaları içime doğru kalktı ama yukarıdaki pozisyonumdan güç bendeydi, kontrol tamamen bendeydi. Ona binme şeklim çiğ ve vahşiydi ama başka türlü olamazdı. Onu böyle istiyordum. Mükemmeldi. Bizdik. Alabildiğim her zevki alıyordum ve inlemelerinden anladığım kadarıyla o da alıyordu.

Zevk dalgaları artık içime daha sert yayılıyordu ve yaklaştığımı biliyordum. Ona tekrar tekrar çarptım ve parmaklarımı kullanarak klitorisimi ovuşturdum.

"İşte bu prenses. Benim için gel. Sikimin üzerine gel."

Sözleri beni uçuruma sürükledi ve sert bir şekilde boşaldım, içimde hissettiğim patlamalarla amım kasıldı ve onu kavradım.

titremeye ve güçsüzleşmeye başladı. Her lezzetli anın tadını çıkarırken, sikinin kalınlaştığını ve zonkladığını hissettim ve sonra o da boşaldı, vücudu altımda kıvranırken ve kıvranırken ağladı. Kalçalarımı yavaşça ona doğru sallarken, ikimiz için de mümkün olan her saniyelik coşkuyu sıkarken, siki içimde derinlere gömülü kaldı.

"Lanet olsun," diye soludu. "Bu gece sürprizlerle dolu." "En iyi sürprizler," diye cevap verdim.

İsteksizce kendimi onun üzerinden kaldırdım, bunu yaptığım anda onun hissini özlüyordum. Hâlâ soluk soluğa yatağın yanına uzandım ve nefesimi toparlamak için bir süre bekledim.

Zirveden indiğimizde ayağa kalktım ve ıslak bir bez ve havlu almak için banyoya yürüdüm. Sonra tekrar yatağa, onun yanına tırmandım ve ıslak bezle karnını, göğsünü ve sikini sildim. Onun bana her zaman baktığı gibi ben de ona bakıyordum.

"Sonrasında da bakım. Şımartılıyorum" diye inledi. Hâlâ yatağa zincirliydi ama aldırıyor gibiydi.

Maskeyi çıkarmak için uzandım ve bunu yaptığım da saçları her yöne doğru uzadı, bu da onu çok sevimli gösteriyordu, tamamen tatmin olmuş ve tamamen becerilmiş olduğundan bahsetmiyorum bile. Ona çok yakışmıştı.

Elimdeki maskeye baktım ve içimde istenmeyen bir ağırlığın büyüdüğünü hissettim. Sadece belli belirsizdi ama oradaydı, bu yüzden maskeyi odanın köşesine fırlattım. Bu gece için amacına hizmet etmişti; artık ona ihtiyaç yoktu.

Korkumdan sihirli bir şekilde kurtulmuş muydum? Hayır.

Hâlâ üzerimde suçluluk, dehşet ve kederin ağırlığı var mıydı?

Evet.

Ama bu gece, sadece kısa bir süreliğine, untabildim. Dikkatimi dağıtabildim ve anı yaşayabildim. Bu bir tedavi değildi ama bir başlangıçtı. Bir çeşit iyileşmeye giden o uzun yolda bir adımdı. Başka anlar, ileri ve geri adımlar olacaktı ama en azından hareket ediyor olacaktım ve en önemli şey de buydu.

"Bir dahaki sefere..." Ona yaslandım, kolumu beline doladığımda yanağını öptüm. "Sana bunu yaptığımda yüzünü görmek istiyorum."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Bir dahaki sefere, yaptıktan sonra beni yalayarak temizlemeni istiyorum."

Sırıttım.

"Anlaştık.

"

Otuz Dördüncü Bölüm

Siktir git.

Gerçekten.

Hayatımın en güzel gecesini geçirmiştım ve bununla da kalmadı. Gecenin çoğunu onun yeni oyuncaklarıyla oynayarak geçirdik. Ta ki Tiny huzursuzlanıp yatak odasının kapısını tırmalamaya ve içeri alınmak için ağlamaya başlayana kadar. Hayır diyemedik ve onu kucağımıza alıp aramızdaki yatağa yatırdık. Üçümüz birbirimize sokularak uyuduk. Küçüklüğümden beri ilk kez yeniden bir ailenin parçası olduğumu hissettim. Elbette, arkadaşlarım, benim deyimimle kardeşlerim, benim bulduğum ailemdi, ama bu, benim için bir şeydi. *Benim* ailem.

Sabah, güneş perdelerin kumaşını aydınlatıp bizi uyandırırken, telefonumu elime aldığımda Adam ve Colton'dan gelen bir sürü cevapsız aramayla karşılaştım. Sonra Adam'dan bir mesaj geldi,

Geri gelmen gerek. Şimdi. Tom'dan kimlikleri aldık.

Haberler iyi değil.

Bunun iyi bir haber olmayacağını zaten biliyordum. Kimin eli olduğunu da biliyordum ve Bryony'ye söylemek zorundaydım. Bu bir gün daha devam edemezdi çünkü Colton babasının da o kurbanlardan biri olduğunu öğrenecek ve Shelley'ye ne söyleyeceği konusunda kararsız kalacaktı. Bunu bizden duyması adil olurdu. Ona doğru şekilde söylenmeliydi ve bu yolun ne olduğunu kız kardeşi Bryony'den daha iyi kim bilebilirdi ki?

Bee yorganın üstünde Tiny'yi okşayıp onunla oynarken ben de doğrulup yatak başlığına yaslandım.

"Dikkatim dağılmadan önce sana dün gece ne demek istediğimi söylemem gerekiyor."

İçini çekti, Tiny'yi kucağına aldı ve yüzünü yavrunun içine gömdü. Benden kaçıyordu.

"Ciddiyim, Bee. Bunu duymalısın ve bugün Shelley'e de söylemelisin. Arkadaşlarıma söylemeliyim."

"Neden?" Başını çevirip bana baktı ve bugün yapılması konusundaki ısrarımı sorguladı.

"nk o geri döndü."

Gözlerinin açıldığını gördüm, kuduz korkusu gzbebeklerinin büyümesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ne... Ne demek geri döndü?" Vücudu kaskatı kesilmişti ve söylediklerimi düşünürken köpek yavrusunu sıkıca kavramıştı.

"Demek istediğim, dn kilisenin dışındaki kapımıza lanet bir kartvizit bıraktı." Duraksadım, ona her şeyi anlatmanın akıllıca olup olmayacağını düşündüm. Ama sır saklayamazdım, ondan değil. "ldrdğmz, daha doğrusu öldürdüğüm insanlara ait olduğunu tahmin ettiğim bir çanta dolusu el."

Yutkundu ve Minik'i kucağına oturtup bakışlarımı kaçırarak yavruya bakarken titrediğini görebiliyordum.

Tek söylediği "Babam," oldu ve ben de başımı salladım.

"Evet, sanırım yle. Bu da diğerlerine ne olduğunu anlatmam gerektiği ve senin de Shelley ile konuşman gerektiği anlamına geliyor. Senden duymak daha iyi olur."

Köpeği okşadı, sonra yavaş bir nefes verdi. "Haklısın. Onunla bugün konuşmam gerekiyor. Bu hiç adil değil."

"Onu bulup bu işe bir son verene kadar bu iş bitmeyecek," dedim. "Herkes başımıza gelenleri anlattıktan sonra, ormana geri dönüp tekrar deneyeceğiz, yerdeki o kapıyı bulana kadar o lanet yeri araştıracamız."

Başını kaldırdı. "Sonra ne olacak?"

"Sonra... Onu ldreceğim."

Başını sallayarak dudağını ısırdı. "nk o kadar kolay."

"Arkanızda bir ordu dolusu asker varsa öyledir."

"Ama siz bir ordu değilsiniz, değil mi? Büyük taşakları ve daha da büyük egoları olan beş kişisiniz. Onun kendi ordusu olmayacağını size düşündüren nedir?"

"Olabilir." Omuz silktim. "Ama biz geri adım atmayacağız. Asla yapmayız. Ya o ya biz. Ve benim param bizden yana."

"Seni vazgeçirmeye çalışmayacağım bile. Bundan daha iyisini biliyorum." Yatağın b a ř u c u n d a k i telefonuna uzandı. "Sadece

Dikkatli ol lütfen. Shelley'i arayıp benimle buluşmak için müsait olup olmadığını soracağım. Ben hallederim."

Sığınak'a girdim ve basamakları ikişer ikişer çıkarak özel odalarımızın ve oturma alanımızın bulunduğu ikinci kata çıktım. Birkaç dakika sonra kapıyı itip oturma odasına girdiğimde, dördünü de kanepelerde oturmuş, bana bakarken buldum.

"Acele etmemişsin," diye tersledi Tyler.

"Her neyse, o şimdi burada," diye tersledi Adam, önündeki sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayara dokunmak için öne doğru eğildi.

Adam'ın karşısına oturdum ve beklemeye başladım, ama bana ekranı göstermek için dizüstü bilgisayarı çevirdiğinde gördüğüm şeye şaşırmadım.

"Tom'un elinde bir kimlik var." Adam ekrandaki ilk fotoğrafı işaret etti. "Bu Fred Wilson, altmış iki yaşında bir kitap dükkânı sahibi." Bir sonrakini göstermek için hareket etti. "Bu Harold Fraser, altmış sekiz yaşında emekli bir konut destek görevlisi. Ve bu da Mario Cane, altmış beş yaşında, emekli bir temizlikçi." Ekrandaki montajdan bir sonraki fotoğrafı göstermeden önce Colton'a baktı. "Ve bu da Paul Masters." Elini yüzünde gezdirip içini çekti ve daha sakin bir ses tonuyla, "Shelley, Kate ve Bryony'nin babası," diye eklemekten önce arkasına yaslandı.

Colton başını eğdi ve "Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum" diye mırıldandı. Sonra bana baktı. "Onlara ne diyeceğiz?"

İtiraf etmem gerektiğini biliyordum. Kaçırıldığımızda başımıza gelenleri en ince ayrıntısına kadar anlatmalıydım. Nasıl tepki vereceklerinden emin değildim ama onlara tüm gerçekleri anlatmalıydım.

"Ona söylemene gerek yok," diye cevap verdim. "Bryony bugün bunu yapacak. Ve size söylemem gereken bir şey var. Hepinize." Parmaklarımı birbirine geçirdim, itiraf etmek ve hikâyemizi anlatmak konusunda endişeliydim. Ama Adam bir şeyler sakladığımı biliyordu. Bunu yüzümdeki ifadeden anlayabiliyordum.

hafifçe başını salladı ve öne doğru oturdu. Sanırım hepsi içten içe bir şeyler sakladığını biliyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyorlardı.

"Bryony ve ben, yalnız zaman geçirmek için gitmedik." Nefes aldım ve bunu en iyi nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalıştım.

"Devam et," diye ısrar etti Tyler, ne söyleyeceğimi beklerken alnı sıkışmıştı.

"Kaçırıldık."

Bütün iğrenç ayrıntıları açıkladıktan sonra, şaşkın bir sessizlik içinde oturdular.

Sessizliği ilk bozan Adam oldu.

"Bunu bize neden dün söylemedin?"

"Bryony'ye size anlatmadan önce ona biraz daha zaman tanıyacağıma söz verdim. Anlatılacak olan sadece benim hikâyem değil. Onun da hikâyesi."

Adam'ın başı öne düştü. "Orada kilitli kaldığın süre boyunca seni almaya gelmemizi bekliyordun, değil mi?"

Konuşmadım, sadece başımı salladım ve o da bana pişmanlık, öfke ve suçlulukla baktı.

"Lanet olsun. Bok gibi hissediyorum. Tüm bunları yaşadığına ve sana yardım etmek için yanında olmadığımıza inanamıyorum." Adam ağzını kapattı, dişlerini sıkarken çenesi seğiriyordu. "Ama onu bulacağız. O şerefsiz yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Dün bu yüzden ormanı tarıyorduk, değil mi?" Devon sordu. "Sizi orada tutuyordu."

"Evet." Ellerimi yüzüme sürerek iç geçirdim. "Ama bizi bıraktığı deliği bulmaya çalışmak samanlıkta iğne aramak gibiydi."

"Onu bulacağız," diye güvence verdi Adam. "Ve onu da."

"Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum." Colton başını salladı ve yumruklarını sıktı. "İçgüdülerime güvenmeliydim. Her zaman içgüdülerime güvenirim ama bu sefer... kahretsin. Çok özür dilerim, dostum."

"Özre gerek yok," diye cevap verdim ciddiyetle.

Her zaman arkamı kolladıklarını biliyordum. Bunların hiçbirisi onların suçu değildi.

"Yine de özür dilemem gerekiyor," diye söze girdi Tyler. "Dün kaçtığın ve kulüpteki vardiyalarını benim üstlendiğim için sana bok attım. Özür dilerim dostum. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

"Kimsenin acımasını istemiyorum," dedim, ayağa kalkıp oturma odasında volta atarken, aynı anda hem huzursuz hem de bitkin hissediyordum. "Tek istediğim bizi kimin kaçırdığını bulmak için yardımınız."

Tyler, "Güvenlik kameralarını kontrol edebilirim," dedi ama ben başımı salladım.

"Hacklenmiş. Döngü halinde çalışmaya ayarlanmış. Hiçbir şey bulamazsın." Dizüstü bilgisayarı işaret ettim. "Kurbanlar hakkında başka bir şey bulabildiniz mi?"

"Bulduk," diye cevap verdi Adam, klavyeye dokunarak bana başka bir fotoğraf gösterdi. "Hepsi bir zamanlar Clivesdon House çocuk evinde çalışmış. Elimizdeki tek bağlantı bu."

"Onlara gerisini anlat Adam," diye ısrar etti Devon.

Adam kendini toparlamak için durdu, parmaklarını birbirine geçirdi ve ekledi, "Ben de o çocuk evindeydim."

"Ne kadar zaman önce?" Tyler sordu.

"Yaklaşık on dokuz, yirmi yıl önce."

"Onlardan herhangi birini hatırlıyor musun?" Tyler sordu ama Adam başını salladı.

"Orası hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece birkaç dağınık anı, ama somut bir şey yok. Hatırlamak isteyeceğiniz türden bir yer değildi."

Hepsi dönüp bana baktı.

"Peki ya sen Will? Sen de orada mıydın?"

Geçmişimden bir şeyler hatırlamaya çalıştım, bir anıyı tetikleyebilecek herhangi bir şey, ama isim bir çağrışım yapmadı.

"Babam öldüğünde bir süre bakımda kaldık ama orada mı geçti bilmiyorum. Anneme sormam gerek. Oraya gitmiş olsam bile uzun süre orada kalmış olamam. Ve kesinlikle o adamların hiçbirini hatırlamıyorum. En azından kaçırılmadan önce hiçbirinin adını duymamıştım."

O anda Jake oturma odasına girdi, temkinli adımlarla bize doğru yaklaştı ve ellerini kaldırarak böldüğü için özür diledi.

"Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Jake. "Ama aşağıda bar işi için gelen biri var."

"Şimdi olmaz," diye tersledi Adam.

"Biliyorum. Biliyorum," diye özür diledi Jake. "Ama ajansın bu gece gönderebileceği kimse yok ve personelin yarısı izinli olduğu için tek başıma kalacağım, tabii siz barın arkasında bana yardım edemezseniz?"

"Yardım etmeleri için güvenlik görevlilerinden birkaçını ödünç alamaz mısınız?" Colton sordu ama Devon araya girdi.

"Zaten güvenlik konusunda eksikimiz var ve bu şartlar altında, şu anda bu konuda kesintiye gitmemeliyiz, anlaştık mı?"

Adam ofladı pufladı. "Tamam. Gelip bu adamı göreceğim, kontrol edeceğim.

Tamamen boktan biri olmadığına emin misin?"

"Bar deneyimi var ve bu gece başlamak için müsait olup olmadığını zaten sormuş olabilirim." Jake haddini aşmadığını umarak yüzünü buruşturdu.

"O zaman neden onunla röportaj yapmıyorsun?" Tyler Jake'e önerdi.

Adam, "Çünkü tüm personeli inceliyoruz," diye cevap verdi. "Ve her şey düşünüldüğünde, buna sadık kalmamız gerekiyor. Tehlikeye atılmayacağız. Bir daha olmaz."

Adam ayağa kalktı, içinden küfretti ve Jake'in de onu takip etmesiyle odadan çıktı.

Devon sırayla her birimize bakarak, "Bir plana ihtiyacımız var," dedi. "Tyler, bu adamlara bakabilir misin?" Ekranı dokunarak bodrumdaki kurbanları işaret etti. "Polis kayıtlarını, iddiaları, bulabileceğin her şeyi öğren." Colton'a odaklanmak için döndü. "Bugün Shelley ile birlikte olman gerekiyor mu?"

Colton bana baktı. "Bryony'yle konuşana kadar olmaz. Onunla ne zaman buluşacak?"

"Akşamın erken saatlerine kadar olmaz," dedim.

"Tamam. O zaman bana ihtiyacı olana kadar buradayım," diye cevap verdi.

Devon, "Harika," diye karşılık verdi. "Sen ve Will ormana odaklanabilir misiniz? Daha metodik olmamız gerekiyor. Buranın bir haritasını çıkar, nerelerde bulunduğumuzu ve nerelere gitmemiz gerektiğini belirle. Açıklıklara, müştemilata, bir şeyler saklayabileceği her yere bakın. Bir kere

Orada araç izleri, lastik izleri, herhangi bir şey aramalıyız. İkinizi de ormana o götürmüş olmalı. Sizi nasıl içeri soktu ve dışarı çıkardı?"

"Araştırıyoruz," dedi Colton. "Elimizden geleni yapacağız."

"Ben minibüsü yükleyeceğim," dedi Devon, görevimizdeki rolünü belirtirken. "En iyi silahlarımızı ve aletlerimizi al. Bu pisliği bulduğumuzda neye uğradığını şaşırarak."

"Bugün ormanın bu tarafına odaklanacağız," dedi Colton, çıktısını aldığımız haritada ormanın bir bölgesini daire içine alıp hareket edeceğimiz yönü gösteren oklar çizerek. "Eğer ayrılırsak, sen ve ben burada, Adam burada ve sonra Devon ve Tyler bu tarafa odaklanırsa, daha etkili bir şekilde daha fazla yer kaplayabiliriz."

"Bana uyar. Ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyi olur."

"Suya ihtiyacımız olacak." Colton başını kaldırıp bana baktı. "Su olmadan saatlerce arama yapamayız. Gidip alt kattaki bardan birkaç şişe alabilir misin?" Başımı salladım, o da haritayı katlayıp kapıya yöneldi. "Bana iki dakika ver, tamam mı? Shelley'e mesaj atacağım. İyi olduğundan emin olacağım. Sonra da şapele gidip Devon'a yardım edeceğim."

"Aşağıda görüşürüz," diye cevap verdim ve koridora çıktım.

Merdivenlerden önce birinci kata, sonra da zemin kata inerken Adam'ın konuştuğunu ve sorular sorduğunu duyabiliyordum.

"Kaç yıllık bar tecrüben var?"

"Özgeçmişime bakarsan, şehirdeki çeşitli bar ve kulüplerde üç yıl çalıştım. Sandland ve Merivale'de de birkaç yıl."

Son basamaktan indim ve dans pistini geçerek bara doğru yürüdüm. Jake'i barın arka tarafında bira şişelerini kaldırırken görebiliyordum. Adam barın yan tarafında yeni barmen adayıyla birlikte oturuyordu, sırtı bana dönük olan siyah saçlı bir adamdı. Jake, "Ben mahzene iniyorum," diye seslendi. duyduğumu göstermek için elimi kaldırdım.

"Bir barda çalışmayalı birkaç yıl oldu, değil mi?" Adam adama üçüncü dereceden bir bakış atarak devam etti. Bu adamın uzakta olduğu süre içinde bar işinin o kadar değiştiğinden şüpheliydim.

"İki yıl," diye cevap verdi adam. "Ama ben hep çalıştım. Parayla uğraşabilirim, para bozabilirim, stok sayımı yapabilirim, müşterilerle ilgilenebilirim. Çalışkan biriyimdir."

Adam'ın masasının yanından sessizce geçip bara gittim ve buzdolaplarından birini açıp birkaç su şişesi almak için uzandım. Onları barın üzerine yığmaya başladım, kafamda saydım, bizi idare etmek için yaklaşık on, on beş şişeye ihtiyacımız olduğunu tahmin ettim.

"Çok çalışkan olduğundan şüphem yok," dedi Adam açıkça. "Ama bir kitapçı dükkânı bir gece kulübünden biraz farklıdır. Başlangıç için çok daha gürültülüdür. Daha gürültülüdür de. Burada çalışmak için kalın bir deriye ihtiyacın olacak."

"Sanırım üstesinden gelebilirim," diye cevap verdi, sesinde biraz eğlence vardı. "Bazı çok satanlar stoğa girdiğinde kitap dükkânı oldukça kızışabilirdi. Biz küçük, bağımsız bir işletmeydik. Sadece ikimiz vardık ve patronum Bay Wilson zaman zaman... zorlayıcı olabiliyordu. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi."

"Ve bu gece başlamakta özgür müsünüz? Deneme için mi? Önce bir geçmiş araştırması yapmamız gerekecek, hızlı bir referans için eski işverenlerinizden bazılarını arayacağız. Sorun olur mu?"

"Bana uyar. Hatta görmek isterseniz Bay Wilson'dan yazılı bir tavsiye mektubum var."

Hızlıca barın üstündeki şişeleri saydım ve sonra barın arkasından çıkarken Adam ayağa kalktı.

"Tamam, ekibe hoş geldin sanırım." Adamın elini sıktı ve sonra beni işaret etti. "Bu Will, iş ortaklarımızdan bir diğeri. Diğerleriyle bu gece tanışacaksın. Will, bu Isaiah."

İkisiyle de yüzleşmek için döndüm ve Adam kenara çekilip Isaiah görüldüğünde beynimde bir atom bombası patladı.

Boynundaki dövmeyi gördüğümde vücudum tutuştu, gözlerim yuvalarından fırladı. Üzerinde 'ölüm' yazan bir örümcek ağı. Bana sırttı, şeytanın Tanrı'yı ve diğer tüm melekleri sikip attığında yaptığı türden bir sırtıştı ve elini sıkmak için uzattı

Benimkini. Burada olduğuna inanamıyordum ve kendimi ona doğru fırlattığımda içimde bir öfke kükremesi patladı.

"Seni lanet olası alçak!" diye bağırdım, ona ulaşmak için çabalıyordum. Adam doğrudan psikopat moduna geçerek Isaiah'yı duvara çarptı ve benden uzak tuttu.

"Bu o," diye hırladım. "İşte o. O lanet olası ucube bize

."

Isaiah kıkırdadı, kahkahası uğursuz ve alaycıydı.

"Seni küçük bir ziyaret edeyim dedim, *Will*."

Adam şimşek hızıyla yumruğunu Isaiah'nın suratına indirdi. "Kapa şu lanet eneni. Onunla konuşamazsın."

Isaiah sırttı, dişlerine kan bulaşmıştı.

"Tüm yapabildiğin bu mu koca adam?" diye Adam'la alay etti.

"Biliyorsun, ben

Senin için de mi geldi?" diye tısladı, ağzından tükürükler saçılıyordu. "Yine de seni yakalamak daha zordu. Etrafında elikten bir halka var ama o" -başıyla beni işaret etti- "kolay bir hedefti. Aptalca hatalar yapıyor."

Adam ona bir tokat daha attı ve Isaiah'nın yüzü çarpmanın etkisiyle sekti. Ama darbeyi aldıktan sonra çenesini oynatırken yüzündeki sırtışı korudu.

"Sana acı çektirmekten zevk alacağım." Adam yüzünü Isaiah'nın yüzüne yapıştırarak onu tehdit etti. "lmn hayal edebileceğin en acı verici, en işkenceli, en berbat ölüm haline getireceğiz."

"Umarım iyi bir hayal gücünüz vardır," diye karşılık verdi Isaiah. "nk benimkinin daha iyi olduğunu garanti edebilirim. Benimki şeytan'ın yüzünü kızartır." Gözleri Adam'ın kilerden ayrılıp bana dikildi. "Sadece ona sor."

Göz ucuyla Colton ve Tyler'ın koşarak odaya girdiklerini gördüm ve Adam onlara doğru bağırdı.

"Buraya gelin. Bu herifin şapelimizi ziyaret etmesi gerekiyor." Burnunu Isaiah'nın kine bastırmak için döndü ve homurdandı, "Orada *takılmak* için can atıyor."

İkisi de koşup Isaiah'ı tutunduğu duvardan sürükleyerek çıkardı ve yere yatırdı. Tyler arkasından bir rulo koli bandı kaparken Colton sırtına diz çökerek kollarını tuttu

barı. Sonra onu ayağa kaldırmadan önce bantı ellerine doladı.

Onu götürmeye gittiklerinde önünde durdum.

"Sen ölü bir adamsın," diye tısladım. "Bana oynattığın oyunlar, sana yapacaklarımızın yanında bir hiç kalacak."

Ama o sadece güldü.

"Sana daha önce de söyledim Will. Ölü bir adamı öldüremezsin." Beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Beni hâlâ hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Neden hatırlayayım ki?" Alay ettim. "Sen bir hiçsin. Bir hiçsin."

"Ben hiç kimse değilim." Başını dik tutmuş, burnunun ucuyla bana bakıyordu. "Bunu sen de biliyorsun."

"Yeter," diye tersledi Adam. "Çıkarın onu dışarı. Şimdi."

Tyler ve Colton onu dans pistinden şapele giden koridora doğru sürüklerken iki yanında durdular. Ben de Adam'la birlikte hemen arkasından takip ettim.

Isaiah'ı son hesaplaşmasına doğru götürürken Adam bana "İntikam tatlıdır," dedi.

"Öyle değil mi?" dedi Isaiah cevap olarak ve bize son bir kez sırtıtmak için döndü.

Bölüm Otuz Beş

WILL

"Biliyorsun, son birkaç haftadır çok eğlendim ama bu... Sanırım bu şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey," diye alay etti Isaiah onu şapele sürüklerken.

Adam, "Susturun şunu," diye karşılık verdi ama Isaiah sadece güldü.

"Ama beni susturursan, bunu neden yaptığımı nasıl öğreneceksin? Ve itiraf etmelisin ki, ulaşmak için can attığın kısım da bu."

Haklıydı ve söylediği her kelime ona mümkün olan en acımasız şekilde işkence etme dürtüsünü içimde daha da derinleştirdi. Her sırtışı, her sataşması, sadece bizimle aynı havayı soluması bile onu lime lime etmek istememe neden oluyordu.

"Son oyunumuzda bize katılmamış olman çok yazık." Omzunun üzerinden Adam'a bakmaya çalıştı ama Colton suratına bir tokat atarak başını geriye itti. "Belki bir dahaki sefere." Adam, Colton'a yan gözle bakarken kıkırdayarak alay etti. "Sadece senin için özel bir sığınak ayıracağım, *Adam*. Sanırım oyunlarıma katılmaktan hoşlanacaksın."

"Eğer senin bağırsaklarını deşmeyi ve bağırsaklarını Noel süsleri gibi asmayı içeriyorsa, ben varım," diye karşılık verdi Adam.

Isaiah herhangi bir korku belirtisi göstermiyordu. Aslında, yakalandığı gerçeğinden zevk alıyordu. Bugün buraya gelmek, görünmek, bizimle alay etmek ve şapele götürülmek istiyordu. Onun soğuk ve sadist ellerine oynuyorduk. Ama yakında gülmeyecekti.

Eski ahşap kapıları iterek şapele girdik ve silahlarını toplamakla meşgul olan Devon bize doğru döndü. Tutsağımızı içeri taşıdığımızı görünce elindeki bıçakları sunağın üzerine bıraktı ve doğruca yanımıza geldi.

"Size daha sonra bilgi veririz," dedi Adam. "Ama Will'i kaçıran kişi, biz onun kalışı için hazırlık yaparken burada biraz zaman geçirecek. Ona hak ettiği gibi bir karşılama yapacağız."

Devon'ın çelik gibi gözleri Isaiah'ya dik dik baktı. "Mükemmel zamanlama," dedi. "Bağırsak deşme bıçaklarımı daha yeni biledim."

"Ya da kötü zamanlama," diye karşılık verdi Colton. "Bence kör bir bıçak çok daha eğlenceli olurdu."

Isaiah, "Bırak insanı, bir balığın içini nasıl boşaltacağını bile bilmiyorsun," diyerek Tyler'ın karnına sert bir yumruk indirdi.

"Bizimle konuşurken ağzından çıkana dikkat etmelisin," diye tısladı Tyler. "Duvardaki kelepçeleri ve zincirleri görüyor musun?" Bir sonraki tutsaklarını bekleyen prangaları işaret etti. "Oraya gideceksiniz ama baş aşağı mı, çırılçıplak mı, yoksa kan kaybından mümkün olduğunca yavaş ölmeniz için birkaç stratejik kesikle mi gideceğiniz tamamen bize bağlı."

Isaiah burnunu çekti, burnundan kan akıyordu ama başı dik ve gururluydu.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap," dedi kanlı dişlerini göstererek. "Ben bunun için buradayım. İstedğin cevaplar için seni uğraştırmaktan zevk alacağım. Oyunlarınızı oynamaya fazlasıyla hazırım."

Adam sinirlenerek, "Onu zincire vurun," diye emretti. Sonra bana döndü ve fısıldadı, "Annemi ara. O çocuk evinin seninle bir bağlantısı olup olmadığını öğren. Sanırım var." Colton, Tyler ve Devon tarafından zaptedilmekte olan Isaiah'ya baktı. "Kolay kolay dökülmez. Ne kadar çok şey bilirsek, onunla o kadar çok alay edebiliriz. Güç sahibi olmayı seviyor ve bildiği şey onun gücü. Bunu ondan almaya çalışalım."

Bocaladım, içgüdülerim bana burada kalmamı, onu asmaya yardım etmemi söylüyordu. İlk yarayı açan ben olmalıydım ve bunu yaparken gülümsemeliydim.

Aklımdan geçenleri okuyan Adam bana güvence verdi: "Sen onunla konuşana kadar ona dokunmayacağız. Bu tamamen senin. Seni takip edeceğiz."

"Teşekkürler," dedim ve ona son bir kez bakıp döndüm ve annemi aramak için cep telefonumu çıkararak oradan ayrıldım.

Onu aramak için telefonuma dokunurken koridorda dolaştım ve ana salona çıktım. Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam anne. Benim."

"Will!" diye seslendi, benden haber aldığına şaşırmişti. "Ya biri öldü ya da paraya ihtiyacın var, hangisi?"

"Senden hiç para istemedim," diye cevap verdim. "Ve henüz kimse ölmedi..."

"İşte şimdi ilgimi çekti. *Beni* neden arıyorsun? Çünkü en son aradığında on beş yaşlarındaydın ve seni karakoldan almamı istiyordun. Tutuklandın mı?"

"Henüz değil." İçimi çektim. Annemle ilişkim pek iyi değildi. Onu ya da küçük kardeşimi çok sık görmüyordum. Telefonda konuşurken kendimi garip hissediyordum ama cevaplara ihtiyacım vardı ve şapele geri dönmek için çaresizdim, bu yüzden hemen konuya girdim. "Sana çocukluğumuzla ilgili bir şey sormak istiyorum."

Hat sessizleşti ve sonra şüpheli bir ses tonuyla, "Tamam. Neden?" diye sordu.

"Clivesdon House adında bir çocuk yurduna gönderilip gönderilmediğimizi bilmek istiyorum."

Öfkelendi ve beni geri çevireceğinden, belirsiz bir cevap vereceğinden ya da hiç cevap vermeyeceğinden emindim ama vermedi.

"Evet, sanırım yıllar önce gittiğin yer orasıydı. Ama orada uzun süre kalmadın," diye savunmacı bir şekilde cevap verdi. "Ayağa kalkar kalkmaz seni oradan çıkardım. Orada iki, bilemedin üç haftadan fazla kalmış olamazsın."

"Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?" Başparmağım ve işaret parmağımla şakağımı ovuşturdum, anıların bana geri gelmesini diledim, ama hiçbir şey yoktu.

"Sen sadece yedi yaşındaydın. Frankie iki yaşındaydı," diye açıkladı. "Baban öldükten sonraydı. Sosyal hizmetler ikinizi de bakıma almak için geldi. Başa çıkamayacağımı söylediler." Bir an sessiz kaldı. "Elbette saçmalıktı ama o zamanlar dayanacak bir ayağım yoktu. Sizi almalarını engellemeye çalıştım. Elimden gelen her şeyi yaptım."

"Yaptığını biliyorum anne. Seni kötü hissettirmek için sormuyorum. Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Tüm bunları neden şimdi gündeme getirdiğini anlamıyorum. En iyi zamanım değildi, ama tamam, iyi," diye inledi, sonra tekrar konuşmadan önce ofladı. "Sabah erkenden sizi götürmek için geldiler. İkiniz de hâlâ pijamalarınızın içindeydiniz. Frankie'yi sosyal hizmet görevlilerinin arabasının arkasına koydular ama sen onlardan kaçtın, Frankie için güreş figürlerini alman gerektiğini çünkü o n l a r olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini söyledin. Ama onlar senindi. Bu senin, Frankie'yi

kaç ve bana geri dön. Seni eve kadar kovaladılar, iki güreşçi seçmene izin verdiler ve sonra seni götürdüler."

Ve bir şey, beynimin derinliklerinde saklı küçük bir anı aniden canlandı.

On Dokuz Yıl Önce... Clivesdon Evi'nin Hikayesi

Ön kapı gürültüyle çalındığında daha yeni uyanmıştık. Annem hazırlanırken biz oturmuş çizgi film izliyorduk. Mutfakta kahvaltı için yiyecek bir şey yoktu ama sorun değildi. Annem daha sonra alışverişe gidip alacağımızı söyledi. Aptal değildim. Çalmayı kastettiğini biliyordum ama umursamadım. Annem bunu eğlenceli hale getirdi. Bir oyun gibi. Ceplerim doluyken hızlı koşmayı severdim, kazandığımı bilirdim. Annemi birkaç kez yakaladılar ama beni hiç yakalayamadılar.

Kapının çalındığını duyduğumda, annemin her zaman yapmamızı söylediği şeyi yaptım ve kanepenin arkasına saklandım. Ev sahibi her geldiğinde bunu yapardık. Ön kapımızda biri olduğunda çoğu zaman bunu yapardık. Annem eve yabancıların girmesinden hoşlanmazdı. Ama bu sefer kapıyı çalanlar pencerelere vururken isimlerimizi bağırmaya, bizi gördüklerini ve içeride olduğumuzu bildiklerini söylemeye başladıklarında, bunun farklı olacağını anlamıştım. Bunlar yabancı değildi, annemin saklanmamızı istediği türden değillerdi. Ama sonra annemin koridordan onlara bağırdığını ve kapıyı açmayacağını söylediğini duydum. Onlara gitmelerini söyledi. Kapıyı açmazsa polis çağıracaklarını ve onları içeri alacaklarını söylediler, o da vazgeçti. Annem genelde bu kadar kolay pes etmezdi.

Para için geldiklerini sanmıştım. Annemin pek çok kişiye borcu vardı ama onlar doğruca oturma odasına girip beni ve Frankie'yi görmek istediler. Ondan sonraki her şey bir bulanıklık içinde oldu. Frankie pek anlamadı ama bizi bir süreliğine bir yere götüreceklerini söylediler, annemiz bize tekrar bakabilecek duruma gelene kadar kalabileceğimiz yeni bir yer. Anlamamıştım. Artık bize annem bakıyordu ve annem ağlamaya başladığında, bize sarılıp bizi almamaları için yalvardığında, onlar da

yoluna çıktı ve her ne anlama geliyorsa mahkemelere uyması gerektiğini söyledi.

Ona kağıtları verdiler ve sonra Frankie'yi alıp odadan çıkardılar. Kadınlardan biri elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı, Frankie ve diğer kadını takip ettim, ama annemi görmeye çalışarak boynumu büktüm. Midemin çalkalanması bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu, bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım ama elimi tutan kadın bırakmadı. Elimı çevirip onun elinden çekmeye çalıştım ama o sadece daha sıkı tuttu ve diğer eliyle kolumu kavradı.

"Gitmek istemiyorum," diye bağırdım, tekme atarak. "Bunu yapamazsın beni."

Ama o benden daha güçlüydü ve beni yakalamayı başardı. Dışarıda.

Evin içinden annemin ağladığını duyabiliyordum, "Lütfen bebeklerimi almayın. Daha iyi olmaya çalışacağım. Söz veriyorum" dediğini duyabiliyordum ama ona sadece hayır dediler, kendini temizlemeye çalışması gerekiyordu ve eğer bunu yapabilirse, sonraki adımlar hakkında sosyal hizmet uzmanıyla konuşabilirdi.

Kendini temizlemek mi?

Bunu neden söylediler bilmiyorum, birkaç gün önce duş almıştı. Kirli bir anne değildi. Bazen ev kirlenirdi ama o iyi bir anneydi ve biz de elimizden geldiğince yardımcı olurduk, özellikle de şarabını fazla kaçıırıp yatma saatimizden önce uyuyakaldığında.

Frankie'yi her zaman oturma odasına gidip battaniyeyle örtmeden önce yatırırdım. Artık en büyük bendim ve babam ölmeden hemen önce bana evin erkeği olduğumu ve annemle küçük kardeşime bakmam gerektiğini söylemişti. Belki de bizi bu yüzden götürüyorlardı? Yeterince iyi bir iş çıkaramamıştım. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştım.

Önümüzdeki kadının Frankie'yi arabasının arkasındaki araba koltuğuna oturttuğunu gördüm ve içimde bir meydan okuma patlaması oldu. Elimı tutan kadın elini gevşetince şansım yaver gitti ve elimi çekip eve geri koşabildim.

Peşimden geldiğini hissedebiliyordum ama yavaşlamadım. Eğer anneme geri dönebilirim, bir şeyler düşünebilirdik.

Frankie'yi de geri getirmelerini söyledim.

Oturma odasına koştuğumda annemin yerde bir yığın halinde yattığını ve diğer kadının da başında dikildiğini gördüm. Annem ağlıyordu ve diğer kadın sosyal hizmetler ve bakım standartları hakkında konuşuyordu. Kapıdan içeri daldığımı görünce annemin gözleri büyüdü ve başında duran kadın dönüp bana baktı.

"Bunu daha da zorlaştırma Diane," dedi kadın anneme. "Çocukları üzüyorsun. Bu uzun sürmeyecek. Bu size ve onlara yardımcı olmak için geçici bir düzenleme."

Annem başını salladı ve ben de ona ters ters bakarak Frankie'yi geri getirmeleri için söyleyecek bir şeyler bulması için yalvardım. Ama annem sadece bana baktı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"İyi bir çocuk ol ve bu hanımların sana söylediklerini yap Will," dedi, sesi öncekinden daha sakindi ama konuşurken hâlâ hıçkırıyordu. "Frankie'ye iyi bak, birkaç gün sonra seni almaya geleceğim, tamam mı? Benim büyük adamım olup bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım ama yine de gitmek istemiyordum. Frankie'nin de gitmesini istemiyordum.

Odanın köşesinde sabah annemin uyanmasını beklerken oynadığımız oyuncaklardan bazıları duruyordu. Güreş figürlerim yerdeydi ve aklıma bir fikir geldi.

"Frankie'nin güreşçilerine ihtiyacı var." Arkamdan koşarak gelen kadına dönüp baktım ve ona annemin deyimiyle 'yavru köpek bakışları' attım. Bu bakışlar annemde her zaman işe yarardı, belki onda da işe yarar. "Onu geri getirmelisiniz ki hangilerini alacağını seçebilsin."

Ama başını salladı, alnında çizgiler belirdi ve bana, "Frankie arabada kalıyor, senin de gelmen gerek," dedi.

Sonra annem konuştu ve ekledi: "Frankie'nin sana ihtiyacı var Will. Birer tane olmak üzere iki güreşçi al ve doğruca dışarıya, onun yanına git. Korkmaya başlayacaktır. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Tartışmamı istemediği belliydi. En azından burada, oturma odasında.

"Bana güvenmelisin küçük asker," diye ekledi. "Bunu bir tatil olarak düşün. Ve birkaç gün içinde, kardeşinle eğlendikten sonra, gelip seni alacağım." Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

doğru düzgün dinlemem için. "Dinleyeceğim. Söz veriyorum. Seni orada bırakmayacağım. Burası senin evin. Benimle birlikte."

Annemden diğer iki bayana baktım ve sonra tekrar anneme döndüm. Başka seçeneğim yoktu. Gitmek zorundaydım. Gitmezsem polisi arayacaklardı ve ben de annemi tutuklamalarını istemiyordum. Başımı salladım, iki güreşçiye almak için köşeye koştum ve sonra kadının yanında durup elini tuttum. Hangi güreşçileri seçtiğimi bile bilmiyordum. Ama fark etmezdi.

"Doğru olanı yaptın Diane," dedi diğer kadın, annemin yerden kalkıp kanepeye oturmasına yardım etmek için eğilerek. "Çocuklarıyla biz ilgileneceğiz. Şimdi kendine konsantre olmalısın. Bunu bir teşvik olarak kullan. Kendine çeki düzen ver. Onların hak ettiği anne ol."

Başka bir şey
duymadım. Duymak da
istememedim.

Kadının beni götürmesine izin verdim, yolumuzda yürürken bacaklarımın taştan yapılmış gibi ağır ve uyuşuk olduğunu hissettim.

Hepimiz arabaya bindiğimizde, bayanlar bizi birlikte oynayabileceğimiz bir sürü çocuğun olduğu yeni ve güzel bir eve götüreceklerini söylediler. Clivesdon House'un en iyisi olduğunu ve orada harika vakit geçireceğimizi söylediler. Ama dışarıda durup beyaz binaya baktığımda ve pencerede oturup başını ellerinin arasına almış mutsuz görünen bir çocuk gördüğümde yalan söylediklerini anladım.

İçeri girdiğimizde de durum pek iyi değildi. Üst kattan bağırışlar ve birinin kapıları ya da duvarları tekmelediğini duyabiliyorduk. Derin sesler yukarıdakilere bağılıyor, oyun zamanlarını kaybedeceklerini söylüyordu ve çocuk umursamadığını haykırıyordu. Onlara defolup gitmelerini söyledi ve sonra iki adamın koridorda yanımızdan hızla geçip merdivenlerden yukarı koşarak "Obi'nin mola odasında zaman geçirmesi gerektiğini" söylediğini gördük.

Obi'nin sesi korkutucu geliyordu. Burada olduğumuz sürece Frankie ve benden uzak durmasını sağlayacaktım.

Bayanlar bizi televizyon ve birkaç kanepenin bulunduğu bir odaya götürdüler. Yerde birkaç oyuncak, köşedeki masanın üzerinde yapboz kutuları vardı ve Frankie kısa süre sonra oyuncak bir kamyonu dikkatini verdi ve onunla oynamak için koştı. Ben o kadar kolay etkilenmedim ve

Böylece yerde oynayan Frankie'ye ve koridorda bir adamla konuşup ona evden tanıdığım çantaları uzatan kadınlara göz kulak olabiliyordum.

Biz arabada beklerken eşyalarımızı mı topladılar? Bu hoşuma gitmemişti. Onlar bizim eşyalarımızdı. Onların değil.

Onlara bağırarak üzereydim ki Frankie'nin konuştuğunu duydum ve dönüp ilk geldiğimizde pencerede oturan çocuğa baktığını gördüm.

"Ben Frankie," dedi Frankie, kendini tanıtarak. "Senin adın ne?" diye sordu ama çocuk cevap vermedi ve bu beni daha da kızdırdı. "Ben kamyonları severim," dedi Frankie, çocuğun kaba davrandığı gerçeğini görmezden gelerek ve kamyonunu çocuğun oturduğu sandalyenin ayağına vurdu.

Frankie brum-brum sesleri çıkardı ama diğer çocuk ona katılmadı. Sadece Frankie'ye tuhaf biriymiş gibi baktı. Yanlarına gitmek üzereydim ki omzumda bir el hissettim ve diğer hanımlar bize gülümserken başımı kaldırdığımda yanımda duran bir adam gördüm.

"Burada iyi olacaksın," dedi adam omzumu sıkarak. "Adım Bay Masters, ama siz bana Paul diyebilirsiniz. Gündüzleri evi ben yönetiyorum. Geceleri ise Fred adında bir adam, ya da Mister Wilson demeyi tercih ediyor, seninle ilgilenecek, ama çok eğlenceli biri. Söz veriyorum. Daha sonra buraya geldiğinde seni onunla tanıştıracam." Boyuma gelecek şekilde diz çöktü ve gülümsedi. "Merak etme Will. Sen ve kardeşinin yatakları yan yana olacak. Yatakhanelerin hepsi yeni döşendi." Frankie'nin oynadığı yeri başıyla işaret etti. "Ve sanırım kardeşin sana ayırdığım odayı beğenecek. Duvar kâğıdında kamyonlar var."

Paul iyi birine benziyordu ama ona güvenmiyordum. Henüz güvenmiyordum. Bu yüzden sadece başımı salladım.

Elimi tutan kadın, "Sizi Paul ile bırakacağız," dedi. "Seni kontrol etmek için geri geleceğiz, ama bir şeye ihtiyacın olursa Paul bizi arayabilir, tamam mı?"

"Annem bizi almaya ne zaman gelecek?" Başka hiçbir şeyi umursamadan sordum.

"Önce seni buraya yerleştirmeye odaklanalım," dedi soruma cevap vermeden. "Bak, Frankie bir

Arkadaşım oldu bile." Frankie'nin olduğu yere döndüm ama diğer çocuk hâlâ sandalyesinde oturmuş ona bakıyordu. Arkadaş değillerdi.

Annemin ne zaman geleceğini tekrar sormak için geri döndüm ama onlar çoktan kapıya doğru yürüyor ve vedalaşıyorlardı.

Bayanlar gittikten sonra Paul tekrar yanıma geldi ve yeni yatak odamı görmek isteyip istemediğimi sordu, ama ben hayır dedim. Frankie kendi başına oynamaktan memnundu ama ben onu bırakmayacaktım. Paul çantalarımızı bizim için odamıza koyacağını söyledi ve sonra üst kattan biri bağırarak yardım istedi. Obi'nin kontrolden çıktığını söylediler ve Paul özür dileyerek Obi'ye yardım etmek için ayrılmadan önce bize yetişeceğini söyledi.

Frankie'nin kamyonu süpürgeliklere çarptığı yere doğru yürüdüm ve sonra penceredeki sandalyede oturan çocuğa baktım. O da izliyordu ama normalde insanların Frankie'ye bakarken yaptığı gibi gülümsemiyordu. Sıkılmış görünüyordu. Hatta kızgın. Öfkesini Frankie'ye yöneltmesini istemediğim için küçük kardeşimin önünde durdum ve kollarımı kavuşturarak sessiz çocuğa baktım. Sessiz çocuk da bana öylece baktı.

Bir süre öyle kaldık, ikimiz de birbirimize baktık, ama sonra ben yoruldum ve sordum, "Annenin gelip seni almasını mı bekliyorsun? Bu yüzden mi pencerede oturuyorsun?"

İlk başta cevap vermedi ve belki de cevap vermeyeceğini düşündüm. Belki de konuşamıyordu. Ama sonra başını salladı.

"Benim bir annem yok."

"Baban o zaman?" Omuz silktim, şimdi duvara yaslanmış, onun önünde havalı görünmeye çalışıyordum.

"Benim de babam yok."

"Benim de yok" dedim, sonra ekledim, "Bir süre önce öldü. Kanserden." Üzgün olduğunu söylemesini bekledim. İnsanlar genelde bunu yapardı ama o yapmadı.

Hiçbir şey yapmadı.

Sonra birdenbire, "Burası korkunç." dedi. Tekrar konuşmasına şaşırmıştım.

"Obi denen çocuk yüzünden mi?" Gözlerim üst kattaki kavgayı duyabildiğim tavana kaydı ama çocuk başını salladı.

"Obi'yi seviyorum," dedi. "O da karşılık veriyor."

"Dövüşmem gerekecek mi?" diye sordum, midemde yine o korkutucu kasılmayı hissederek. Okulda hep kavgaya karışırdım ama yukarıdaki Obi'nin sesi sert geliyordu.

"Duruma göre değişir," diye omuz silkerek cevap verdi çocuk. "Neye bağlı?"

"Seni seçip seçmediklerine göre."

Otuz Altıncı Bölüm

Clivesdon House'un On Dokuz Yıl Önceki Hikayesi

O ilk gün oyun odasında kaldık. Frankie yerde oynamaktan memnundu ve sıkıldığında odanın köşesine oturup televizyonu izliyordu. İçeri girdiğimizde henüz açılmamıştı ama sessiz çocuk sorun olmadığını söyledi.

Sessiz çocukla konuşmaya çalıştım ama benimle arkadaş olmak istediğini sanmıyorum. Bazen sorularıma basit cevaplar veriyordu. Diğer zamanlarda ise hiç cevap vermedi. Bana hiçbir şey sormadı ve adını da söylemedi. Bunun önemli olmadığını söyledi.

Frankie'yi izlemeyi ve pencereden dışarı bakmayı seviyordu. Dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordum ama "İzin vermezler" dedi. Bunu garip buldum çünkü daha sonra büyük çocukların eve girdiğini gördüm. Onlar dışarıdaydı. Belki de sadece küçük çocukların dışarıda oynamasına izin verilmiyordu.

Daha sonra bir bayan içeri girdi ve bize yemek vaktinin geldiğini söyledi. Bana ve Frankie'ye gülümseyerek onu takip etmemizi işaret etti, ama sessiz çocuğa neden onun da gelmediğini sormak için döndüğümde, kadın "Yemek odasında oturmayı sevmiyor. Burada kendi başına yemek yemeyi tercih ediyor." Kadın çocuğa acıyarak baktı ve ekledi: "Diğer çocuklarla kaynaşmaktan hoşlanmıyor. Kendi arkadaşlığını seviyor."

Ben ve Frankie acıkmıştık, bu yüzden onun peşinden odadan çıktım ve koridordan geçerek yemek odasının gürültüsünü takip ettim. İçeride büyük bir yemek masası vardı ve etrafında bir sürü çocuk oturmuş sosis ve soslu püre yiyordu. Birlikte iki sandalye buldum ve Frankie ile yanıma oturdum.

Bu oda oyun odasından daha kalabalıktı, çok daha gürültülüydü ve *etrafta* ağızlarına yemek tikiştiren, konuşan ve uğraşan çocuklara baktım. Biri oturan başka bir çocuğa püre fırlattı.

çocuk ona bağırdı, "Siktir git. Yemeği ziyan etme."

Yanımdaki çocuk benim baktığımı görmüş olmalı ki, "Yemek zamanı Obi'nin günün en sevdiği kısmıdır" diye fısıldadı. Sonra da yemeği ziyan etmememi söyleyen çocuğu işaret etti.

Demek Obi buydu.

Başımı salladım, Obi denen çocuğu aklıma not ettim, böylece ondan uzak durabilecektim ve kadın Frankie ile benim önüme bir tabak sosis ve püre koyduğunda, biz de diğer çocuklar gibi kürekle yemeye başladık.

Yanımdaki çocuk "Adın ne?" diye sordu.

"Ben Will, bu da küçük kardeşim Frankie," dedim ağızımdaki püreye bakarak.

"Frankie kaç yaşında?" diye sordu, etrafıma bakıp küçük kardeşimin püreyi kaşıkla ağızına götürmesini ve üstünden et suyu akıtmasını izliyordu.

"Neredeyse üç yaşında," dedim öne doğru eğilerek. Bu çocuk iyi görünüyordu ama yine de küçük kardeşimi korumak istiyordum.

"Yeni mi geldin?" diye sordu ve ben de sosisimi çiğnerken başımı salladım.

"Bu sabah geldik."

"Sizi bahçede futbol oynarken görmedim." Bana kaşlarını çattı, ben de omuz silktim.

"Frankie oyun odasında kamyonlarla oynuyordu." Bunu söylediğimde ürperdi.

"Hayalet odası mı demek istiyorsun?"

Çiğnemeyi bıraktım, ağızım açık bir şekilde "Burada hayaletler mi var?" dedim.

"Evet." Kaşlarını kaldırdı ve gözleri önce kapıya sonra tekrar bana kaydı. "Onu görmedin mi, pencerede oturmuş dışarı bakıyordu?"

Yutkundum, sessiz çocuğu düşündükçe içime buz gibi bir soğuk yayıldı.

Yanımdaki çocuğa doğru eğildim. "O gerçek değil mi? Bana oldukça gerçek göründü."

Çocuk güldü ve başını salladı.

"Oh, o gerçek. Ama biz ona hayalet diyoruz, çünkü hiç konuşmuyor. Tek yaptığı her sabah odasından aşıağı inip şu pencerede oturmak. Hibirimizle oynamaz. O odadan nadiren çıkar." Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "O Clivesdon Evi'nin hayaleti." Sonra hayalet gibi bir vuuu sesi çıkardı ve tekrar gülmeye başladı.

Birden masanın öbür ucundan birinin, "Kapa şu saçma sapan hikâyelerini, Ricky," diye bağırdığını duydum ve kafamı çevirdiğimde Obi'nin bize ters ters baktığını gördüm. "Çocuğu rahat bırakın," diye hırladı ve beni mi yoksa sessiz hayalet çocuğu mu kastettiğini anlayamadım.

Yemek bitip tabaklarımızı temizlediğimizde, Ricky ve arkadaşlarını Nintendo'da sıranın kimde olduğunu tartışmaları için geride bıraktım ve Frankie'yi oyun odasına geri götürdüm. Sessiz çocuğun oturduğu yerin yanındaki masada bir tabak sosis ve püre vardı ve birkaç lokma püre yemiş ama başka bir şey yememiş gibi görünüyordu.

"Sosisler güzeldi," dedim ama bana cevap vermedi, sadece oturup güneş batmaya başlarken dünyayı seyretti.

"Ben sosis alayım mı?" Frankie masaya doğru yürüdü ve sessiz çocuğun tabağından ıslak, sosa bulanmış bir sosis alıp tombul eliyle kavradı.

"O senin değil," diye onu azarladım ama sessiz ocuk başını salladı.

"Sorun değil."

Frankie hariç sessizce oturduk, o da sosislerini yalayıp yutuyordu ve sonra halının üzerinde oyuncak bir treni çekerken uf uf sesleri çıkarmaya başladı.

Sonunda kendimi daha fazla tutamadım ve son bir kez sordum: "Adın ne? Bana söylemelisin çünkü akşam yemeğindeki çocuklar senin bir hayalet olduğunu söylediler, ama ben sana hayalet demek istemiyorum ve kafamda sana sessiz ocuk diyorum, ama bu da doğru görünmüyor. Peki, sana nasıl hitap etmeliyim? Kimsenin bilmesini istemiyorsan, kafamdaki ismi kullanabilirim. Ama sana bir isim vermeliyim ve uydurma bir isim değil, gerçek ismini söylemeyi tercih ederim."

Saçmalıyordum; annem susamadığım zamanlarda böyle derdi ama elimde değildi.

Sessiz çocuk derin bir nefes aldı ama cevap vermedi.

"Bir isim uydurmak ister misin? İstersen kendine havalı bir isim verebilirsin, Stone Cold Steve Austin ya da Kurt Angle gibi." Demek istediğimi kanıtlamak için cebimden güreş figürlerini çıkardım, havalı isimleri olan havalı adamlar olduklarını, ama onlara bakmadı.

"Triple H ya da Batista olabilirsin," diye devam ettim ve sessiz çocuk boğazını temizlediğinde sustum, ne diyeceğini duymayı bekledim.

"Zye," diye fısıldadı, sonra biraz daha yüksek sesle, "Bana Zye diyebilirsin," dedi.

"Zye," diye tekrarladım, kulağa nasıl geldiğini görmek için. "Bu iyi bir seçim."

"Bu bir seçim değil. Bu benim adım. Aslında adım Isaiah ama bana Zye denmesini tercih ederim."

Pencerenin dışında hava kararmaya başladı ve Frankie esnemeye başladı.

"Şimdi eve mi gidiyoruz?" diye sordu. "Annem gelip bizi alacak mı?" "Hayır Frankie," dedim ona. "Bu gece burada uyuyacağız." "Burada mı?" Küçük dudağı titremeye başladı. "Ben bundan hoşlanmam."

"Her şey yoluna girecek," dedim ona, yere oturup onu kucağıma çektim. "Bu bir yatıya kalma partisi ve eğlenceli olacak. Ben de seninle olacağım."

"Peki ya Zye?" Frankie sordu.

"Umarım olmaz," diye cevap verdi Zye, pencereden dışarı bakarken gözleri hâlâ dışarıdaki bir şeye sabitlenmişti. "Umarım Obi'nin yatahanesinde uyursun. Benimkinde kalmak istemezsin."

"Neden?" diye sordum. diye sordum, çünkü Obi'yle aynı odada kalma düşüncesi kulağa her şeyden daha kötü geliyordu.

"Bilmek istemezsin."

O sırada Paul odaya girdi ve bize gece müdürü Fred'le yer değiştirmek üzere olduğunu söyledi. Bizi onunla tanıştırmayı teklif etti ama Zye araya girdi, "Frankie yorgun. Onu yatağına götürün." Paul de başıyla onayladı. "Tanıştırma işini başka bir gün yaparız," dedi ve bizi koridora çıkardı.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, bir kadının bizden sonra oyun odasına girdiğini ve Zye'ye yatma vaktinin geldiğini söylediğini gördüm. Eğer odada başka biri olsaydı, bağırmanın o olduğuna yemin edebilirdim,

Kadın başını sallayıp, "Yine başlıyoruz," diye mırıldanırken, "Hayır," dedi Zye değil.

Sessiz çocuk artık o kadar da sessiz değildi ve koşup ona yardım etmem gerektiğini hissettim ama Frankie'nin yanında kalmalıyım.

Paul kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışarak, "İyi olacak," dedi. "Zye yatakhanesine götürülmekten hoşlanmıyor. Kabuslar görüyor."

Onu sorgulamadım, sadece bizi yatakhaneye götürmesine izin verdim ve içeri girdiğimizde, tüm çocuklar yataklarında oturuyordu, bazıları okuyor, bazıları kart oynuyordu. Çoğu pijamalarını giymişti bile. Çantalarımız pencerenin yanındaki iki yatağın üzerindeydi ve Paul bizi onlara doğru götürdü ve yatmaya hazırlanmak için yıkanmamızı söyledi. Bize banyoyu bulmamızda yardım etti, üstümüzü değiştirirken yanımızda kaldı ve sonra saatine bakıp geç kaldığı için küfretti. Normalde vardiyasından sonra bu kadar uzun kalmadığını ama ilk gecemiz için bizi yerleştirmek istediğini söyledi.

Ona Zye'nin iyi olup olmadığını sormak istedim ama "Bir sorunuz olursa Obi'yle konuşun. O sizinle ilgilenir" dediğinde donup kaldım.

Ben olsam Obi'yle konuşmazdım. Bir şeyleri kendim çözmeyi tercih ederim. Ama gülümsedim ve "Teşekkür ederim." dedim.

Ona son bir kez annemin sabah bizi almaya gelip gelmeyeceğini sordum ama saçımı karıştırdı ve "Geldiğinde burada olacak ama yarın olmayacak" dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama bu bir hayır değildi. Önemli olan tek şey buydu.

Daha sonra, ışıklar söndürülüp diğer çocuklar yatağa girdiğinde, yatağımı Frankie'ninkine yaklaştırdım ve elini tutmak için uzanarak içine tırmandım. Obi yatağını kapının karşısına itti, böylece kimse dışarı çıkamadı. Odanın bekçisi gibiydi. Sonra fısıltıyla, "Sessiz ol da hepimiz iyi bir gece geçirelim, tamam mı?" diye bağırdı.

Ona güvenmediğim için olabildiğince uzun süre uyanık kaldım.

Dışarıda, koridorda diğer çocukların bağırışlarını, tartışmalarını, kavgalarını duyabiliyordum ama bizim odamız sessizdi ve sonunda uykuya daldım.

Otuz Yedinci Bölüm

WILL

Clivesdon House'un On Dokuz Yıl Önceki Hikayesi

Ertesi sabah ve ondan sonraki her sabah Zye için her şeye yeniden başlamak gibiydi.

Pencerede oturuyor, konuşmayı reddediyordu. Ara sıra aşağıya, oyun oynayan ya da televizyon izleyen Frankie'ye bakıyor, pencereden bakmaya bir anlığına ara veriyordu. Öğleden sonra biraz açılıyor ve konuştuğumda bana cevap veriyordu ama sadece fısıltıyla konuşuyordu. Sonra, gece olduğunda, yatakhanesine gitmek istemediğini söyleyerek kadınlara bağıırırdı. Onlardan nefret ediyordu. Bu evden nefret ediyordu. Herkesten ve her şeyden nefret ediyordu. Büyük sesini onlar için saklıyordu ve nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Bir gün Frankie çay setiyle oynarken paytak paytak Zye'nin yanına gitti ve ona hayali bir fincan çay verdi. Zye kucığındaki fincana baktı ve "Şanslısın" dedi. Kardeşimin yanımda olmasını kastettiğini düşünmüştüm ama iç çekti ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Keşke Obi'nin yatakhanesinde olsaydım."

İtiraf etmeliydim ki Obi düşündüğüm kadar kötü biri değildi. Çok küfreder ve bir şey başlattıklarında diğer çocukları azarlardı. Ama kendi kavgalarını personele saklardı. Başka bir çocuğa vurduğunu hiç görmedim.

"Yatakhaneleriniz nasıl?" Sorduğumda Zye'nin vücudu kaskatı kesildi ve keskin bir nefes aldı.

"Bilmek istemezsin."

"Bunu çok söylüyorsun." Gözlerimi devirdim, göremediğini biliyordum.

Ben.

"O zaman söylediklerime güven."

Başka bir şey söylemedim. Bazen, oturmak daha kolaydı Zye ile sessizlik. Konuşmak zor bir işti.

Sonra birden Zye ekledi: "Obi seninle ilgileniyor. Ona yakın olursan iyi olursun."

"Seni bizim yatakhaneye yerleştirmelerini istemelisin," dedim ama başını salladı.

"Çoktan sordum. Hep hayır diyorlar."

"Peki Paul'e sordun mu?" Üsteledim. "Paul iyi biri. İsteseydin senin için değiştirirdi."

"Paul sana iyi davranıyor olabilir ama beni görmezden geliyor. Benim bir baş belası olduğumu düşünüyor. Beni dinlemiyor. Asla dinlemez."

Buraya geldiğimizden beri Zye'nin en çok konuştuğunu duyduğum andı bu.

"Ona sormamı ister misin?" Ben önerdim ama Zye sandalyesinde dönüp bana sert bir bakış attı.

"Yapma bunu. Eğer bunu yaparsan, seni benim yatakhaneme taşıyabilir. Olduğun yerde kalmalısin. Orası en iyi oda. Sorun çıkararak bunu mahvetme."

"Ama sorun çıkarmayacağım," diye karşı çıktım.

"Burada her şey sorun yaratır, eğer onların istediklerine karşı söyle."

Zye arkasını döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. I Ona yatakhanesinden neden bu kadar nefret ettiğini ve neden başka odalara girmek ve başka pencerelerden bakmak istemediğini sormaya çalıştım ama beni görmezden geldi.

Konuşma sona ermişti.

Tekrar sessiz çocuk olmaya geri dönmüştü.

Bir gün Frankie kucağımda fasulye torbalarının üzerinde oturmuş Thomas the Tank Engine'i izlerken, çalışanlardan biri bize kek vermek için geldi. Birinin doğum günüydü ve akşam yemeğinden önce ikram olarak kekleri paylaşmak istediler. Tabaklar yanımızda yere konuğunda, Frankie kremaya uzandı, gözleri parladı ve işçi gülerek Frankie'yi almak için eğildi.

Ondan sonra olanlar o kadar hızlı gelişti ki, neler olduğunu zar zor fark edebildim. Bir hareket telaşı dikkatimi dağıttı ve

Zye'in sandalyesinden fırlayıp adama doğru hamle yapmasını, "Dokunma lan ona!" diye bağırarak adamı Frankie'den uzaklaştırmasını ve ikisinin arasında durmasını dehşet içinde izledim.

Zye adama dik dik baktı, nefes nefese kalmıştı ve burun delikleri şişmişti. Onunla dövüşmek ister gibi görünüyordu ve adam... sadece bir adım geri çekilip güldü.

Kapıya doğru geri adım atarken alaycı bir sesle, "Sakin ol Zye," dedi. "Sadece kek." Göz kırptı ve bizden uzaklaşıp gitmeden önce "Sonra görüşürüz," diye ekledi.

Zye, rakibinin üzerine atlamaya hazır güreşçi figürlerimden biri gibi bacaklarını açmış, kapıya bakıyordu. Sonra oflayıp pufladı, üzerinde keklerin olduğu kâğıt tabakları aldı ve odanın köşesindeki çöp kutusuna attı. Frankie onun ne yaptığını görünce ağlamaya başladı ve ben de ona meydan okumaya hazır bir şekilde ayağa kalktım.

Kimse kardeşimi ağlatamazdı.

"Bunu neden yaptın?" Zye yanımdan geçerken onu iterek hırladım. Ama o sadece onu itmeme izin verdi, karşı koymaya bile çalışmadı.

Onu sandalyesine kadar takip ettim ve yumruklarımı sıkarak koluna vurdum.

"Kardeşimi ağlattın, seni pislik," diye bağırdım, onu tekrar ittim, ayağa kalkıp bana bakması için ikna etmeye çalıştım ama yapmadı. Orada öylece oturdu ve kabul etti.

Ağlamanın kesildiğini duyduğumda, Frankie'nin çöp kutusunun üzerinde durduğunu ve pastayı yemek için kaşıkladığını görmek için döndüm.

"Yapma bunu." Onu durdurmak için yanına koştum. "Bu kirli."

"Onlardan gelen her şey kirli," diye atıldı Zye. Sonra ben Zye'nin arkasından dudak büküp Frankie'nin yapış yapış elindeki keki silerken, "Harold'dan uzak dur," diye ekledi.

"Harold kim?"

"Pastayı getiren adam. Ondan uzak durun. Harold'dan, Fred'den, Mario'dan, doğu kanadından sorumlu olan herkesten uzak durun. Senin yatakhane batı kanadı. Öyle kal."

Tartışacak havada değildim, bu yüzden Frankie'nin elinden tuttum ve onu arka bahçede oynaması için odadan dışarı çektim. Onunla işim bitmişti.

Bugün Zye'ye yardım etmeye çalışıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta yatıyordum, tuvalete gitmek için yanıp tutuşuyordum ama kalkıp gidemeyecek kadar korkmuştum. Yatak odası karanlıktı, ışıklar kapanalı çok olmuştu ama sabaha kadar tutabileceğimi sanmıyordum ve kesinlikle yatağı ıslatma riskini almak istemiyordum. Bu beni buradaki diğer çocuklar için bir hedef haline getirirdi. Bunu asla unutamazdım.

Sessizce yorganı arkaya attım ve doğruldum, sonra yataktaki yaylar yataktan kalkarken ses çıkarmasın diye yavaşça ayağa kalktım. Şimdiye kadar kimse beni fark etmemişti, bu yüzden kapıya doğru süründüm ve aniden bir el kolumu tutarak dışarı fırladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Obi tısladı.

"Çişim geldi," dedim, olduğum yerde zıpladım ve dışarı sızmasını engellemek için kasıklarımı tuttum.

"Sabaha kadar kimse gitmiyor. Pencereden dışarı işe," diye tersledi ve beni kendisinden uzaklaştırmak için kolumu itti.

"Ama pencereden dışarı işemek istemiyorum. Gitmem gerek," diye sızlandım ama hiç anlayış göstermedi. Yerinden kıpırdamadı.

"Gitmiyorsun ve ben de kıpırdamayacağım."

"O zaman üzerine tırmanırım," dedim meydan okurcasına, diz çöktüm ve kapıyı kapatan yatağına tırmandım.

"Kalk lan yatağımdan," diye fısıldayarak beni yatağımdan kaldırmaya zorladı. Sonra oflayıp pufladı ve yatağına oturmak için kendini yukarı çekti. "Tamam. Gitmek istiyorsan git. Bu senin cenazen."

Ayağa kalktı ve kapı aralığını açmak için yatağını duvara doğru itti.

"Seni uyarmadığımı söyleme," diye homurdandı, kollarını kavuşturdu ve okul kitaplarımda gördüğüm yüzbaşılar gibi tepemde dikildi.

"Uzun sürmez," diye güvence verdim ama başını salladı.

"Bu odadan çıktığın an," dedi kapıyı göstererek. "Tekrar içeri girmek yok. Yatağıma tekrar yerine iteceğim ve sen de uyuyacak başka bir yer bulmak zorunda kalacaksın."

"Ama neden?"

"Çünkü senin işlemek değil değer herhangi bir . Biz almak Yakalandım.

Anlaşıldı mı?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. Sırf bunun için götlük yapıyordu. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Frankie'ye baktım, benimkinin yanındaki yatağında uyuyordu. "Kardeşim için geri dönmem gerekiyor. Eğer uyanır ve ben burada olmazsam evi ayağa kaldırır."

Obi dudağını ısırды, gözlerini kapadı ve sonra açıp kapattı.

"Tamam. Beş dakikan var. Beş dakikan var. Ama ondan sonra kapı kilitli kalacak."

Başımı salladım, sonunda adil davrandığı için rahatlamıştım. "Çabuk olacağım," diye karşılık verdim.

Obi, yatağının üzerindeki ahşap direğe özel bir vuruş yaparak, "İçeri girdiğinde de şu vuruşu yap," dedi. Bitirdiğinde kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Hadi bakalım. Çabuk ol."

Kapının kolunu tuttum ve fısıldadı, "Lanet zinciri sifona basma. Ne kadar sessiz olursan o kadar iyi." Başımı salladım ve kapıyı açtım, karanlık koridorda dururken arkamdan dikkatlice kapattım.

Koridor boyunca olabildiğince yavaş ve sessizce ilerledim ve diğer yatakhanelerin yanından geçerken içeriden gelen tartışma ve gürültü sesleri Obi'nin neden sessiz olmam konusunda ısrar ettiğini sorgulamama neden oldu. Buradaki diğer çocuklar sessiz değildi. Ama bana söyleneni yaptım.

Tuvalete ulaşmak için koridorlarda oldukça uzun bir yol yürümem gerekti. Ama tuvaleti bulmayı başardım, içeri girdim, çişimi yaptım ve sonra sifona basmaya giderken aklıma geldi ve tuvalettaki çiş sifonu çekmeden bırakıp çıkmak için döndüm.

Tuvaletin dışında durdum ve bir an için hangi yoldan geldiğimi unutmuştum. Ama ileride bir ışık gördüm ve beni yatakhane geri götürüleceğinden emin olarak ona doğru yürüdüm.

Işık beni koridorun sonuna götürdü ama odamın olduğu yer değildi. Burada dolambaçlı bir merdiven vardı ve ışık aşağıdan parlıyordu. Merak ettim. Aşağıda ne olduğunu bilmek istiyordum.

O merdivenlerin dibinde. Sarmal merdivenleri severdim. Televizyonda gördüğünüzde sizi hep büyüğü yerlere götürürlerdi, bu yüzden bunun nereye çıktığını keşfetmek ve görmek istedim. Burada bulunduğum onca zaman boyunca bu merdiveni hiç görmemiştim. Obi'nin aptal beş dakikalık sokağı çıkma yasağından önce hala birkaç dakikam vardı, bu yüzden bir göz atmak için zamanım vardı.

Metal tırabzanı kavradım ve her basamağı yavaşça indim. Ayaklarım dar basamaklara ancak sığıyordu ve bu merdivenin beni götürdüğü odanın derinliklerine indikçe, etrafta duran, gülen ve sessizce konuşan birkaç adam gördüm. Tuğla duvara yaslanmış, diğerlerine sırttan pastacı Harold'ı tanıdım ama orada başka kimlerin olduğunu bilmiyordum. Hepsinin sırtı bana dönüktü.

Daha fazla aşağı inmemeye karar verdim ama ne söylediklerini dinlemek ve onları izlemek istiyordum. Bu yüzden çömelip parmaklıkların arkasından baktım. Sonra odanın ortasında kimin olduğunu gördüm ve vücudum dondu. Derim diken diken oldu ve içim annemin çamaşır makinesinin çılgınca hızlı bir döngüye girmesi gibi hissetti. Midem bulandı.

Zye bir tür ahşap masanın üzerine eğilmişti ve bileklerinde onu yerinde tutan kemer benzeri deri kayışlar vardı. Adamların sesleri boğuktu. Onları duyamıyordum ama kulaklarımdaki vınlama sesi de yardımcı olmuyordu. Sırtını bana dönmüş olan adamlardan biri, atlarda kullanılanlara benzer bir kırbaç aldı ve o anda Zye'nin başını hafifçe kaldırdığını ve beni gördüğünü gördüm.

Gözleri büyüdü ve yüzündeki paniği görebiliyordum. Bana 'git' diye bağırdı ama ben hareket edemedim.

Felç olmuş gibi hissediyordum.

Adam kırbacı kaldırıp Zye'ye sertçe indirdi ve adam kenara çekilip kırbacı tekrar yukarı kaldırdığında Zye'nin üzerinde hiçbir şey olmadığını, sadece bir tişört olduğunu gördüm. Midemdeki bulantı daha da arttı ve beni onları gözetlerken yakalayacaklarından korktum. Zye'ye yardım etmek, seslenip onları durdurmak istedim ama beni de yakalayıp bağlarsa Frankie'yi kim koruyacaktı?

Kırbaçtan bir darbe daha yiyen Zye'in gözleri sımsıkı kapalıydı, sonra açtı ve "Lütfen" diye mırıldandı. Git.

Harold'ın sıkı bir kış hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve Zye çırpınmaya başladı, bileklerindeki kayışları çekiştiriyor ve "HAYIR, HAYIR, HAYIR!" diye yalvarıyordu.

Burada çömelmiş olanları izleyerek ona yardım etmiyordum, bu yüzden benden yapmamı istediğini bildiğim şeyi yaptım ve ayağa kalktım, yavaşça arkamı döndüm ve devrilmekten ya da tekrar aşağı düşmekten korktuğum kadar sallanan bacaklarımla merdivenden yukarı tırmanmaya başladım. Korkulukları tutmaya çalışırken ellerim titriyor, avuçlarım terliyordu. Sonra tekrar tepeye çıktım ve o merdivenden hızla uzaklaştım, bir zombi gibi ters yönde ilerliyordum, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim. Ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Köşeyi döndüğümde Obi'nin kapıda durduğunu gördüm ve beni fark ettiğinde tısladı, "Çabuk buraya gel."

Yanına gittim ama başımı salladım.

"Geri dönmek zorundayız. Zye'ye zarar veriyorlar. Onu bir masaya yatırmışlar ve kırbaçlıyorlar. Onları durdurmalıyız."

"Onlar seni duymadan ve seni de oraya götürmeden önce buraya geri dönmelisin." Obi kolumdan tutup beni eşikten odanın içine sürükledi ve sonra kapıyı kapattı. Söylediklerimi dinlemedi, sadece yatağını yerine iterek işe koyuldu.

"Ama onu orada bırakamayız. Ona vuruyorlar," diye yalvardım.

Obi kabaca, "Bu gece alacağı en kötü şey dayak değil, güven bana," dedi ve kendimi durduramadım. Ona yumruk attım, kolunun tam ortasına vurdum. Bana yumrukla karşılık vermedi, sadece ona vurduğum yere baktı ve sonra omuz silkti. "Bunu sana bırakıyorum. Zor bir gece geçirdin." Bana baktı. "Belki bir dahaki sefere ışıklar sönmeden tuvalete gitmeyi öğrenirsin. Öyle mi?"

"Neden ona yardım etmiyorsun?" Ona bir yumruk daha indirmek için can atarak homurdandım.

Obi güçlüydü, yardım etmek için bir şeyler yapabilirdi. Belki birkaç büyük çocuğu uyandırabilirdi. Neden yardım etmiyordu? Uzaklaşmak istemedim. Bunu görmezden gelemezdim ve onun da yapmaması gerektiğini düşünüyordum.

Obi yüzünü benimkine yapıştırdı.

"Hepsini koruyamam. Ama burada hepinizi koruyabilirim. Bu yüzden yatağınıza dönmenizi ve kendinizi şanslı saymanızı öneririm.

ve küçük kardeşin de bizimle birlikte buraya gelmenin yolunu buldu."

"Peki ya Zye?" Gözlerimdeki yaşları tutmaya ve yanaklarımdan aşağı süzölmelerini engellemeye çalışarak sordum.

"O kendi yolunu çizmek zorunda. Şimdilik. İdeal değil ama bir gün ben de ona yardım edeceğim. Ama o gün bugün değil. Dediğim gibi, herkese yardım edemem."

Yutkundum, kardeşimin yanında kalmakla doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak arasında kaldım.

"Çocuk," diye fısıldadı Obi. "Yatağına git. Az önce gördüğün şeyi unutmaya çalış. Sence Zye bunu görmeni istedi mi?" Başımı salladım çünkü istemediğini biliyordum. Bana gitmemi kendisi söylemişti. "Öyleyse onun istediğini yap ve unut. Hafızandan sil. Onun da zamanı gelecek. Karşılığını alacak. Hepsi alacak."

Sessizce geri çekildim, sonra döndüm ve sordum, "Bu yüzden mi kapının önünde uyuyorsun, içeri girmelerini engellemek için mi?"

Obi derin bir nefes aldı.

"Kimse kaçırılmayacak. Benim gözetimimde değil."

Geri döndüm ve Frankie'nin uyuduğı yere gittim.

Sonra Frankie'nin yatağına tırmandım ve kollarımı ona doladım.

Her zaman Obi'nin bizi içeride tuttuğunu, hapsettiğini düşünürdüm ama tam tersiymiş.

O bir muhafızdı.

Sadece kurtları kapıdan uzak tutuyordu. Bizi yataklarımızdan çalmak için odamıza hiçbir canavarın gelmediğinden emin olmak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Clivesdon House'un On Dokuz Yıl Önceki Hikayesi

Ertesi sabah oyun odasına girdiğimde Zye'yi pencerede otururken bulduğumda kendimi suçlu hissettim. İçeri girdiğimizde beni fark etmedi ama dikkatini tekrar dışarıdaki dünyaya vermeden önce bir anlığına Frankie'ye baktı.

"Bu yüzden o pencerede oturuyorsun, değil mi?" Sordum ama cevap vermedi. "Kaçmayı hayal ediyorsun."

Evet ya da hayır demedi ama demesine de gerek yoktu. Ben biliyordum.

"Neden birine söylemiyorsun?" Yanına giderek ısrar ettim ama omuzları çöktü ve başını öne eğdi. "Paul'e söyleyebilirsin. O bunu durdurur."

"Paul biliyor," diye o kadar sessiz tısladı ki neredeyse onu duymuyordum.

"Ona tekrar söyle," diye ısrar ettim. "Daha önce uydurduğunu düşünmüş olabilir."

"Ona birden fazla kez söyledim. Umurunda değil. Onlardan daha iyi değil."

Zye kambur oturuyordu, elimi koluna koymak istedim ama irkildi ve benden uzaklaştı. "Lütfen bana dokunma."

"Obi biliyor," dedim ama Zye tepki vermedi. "Bir gün yardım edeceğini söyledi. Onlara bunu ödeteceğini söyledi."

Zye omuz silkti. "Kelimeler anlamsız."

Zye'nin ayaklarının dibindeki halıya oturdum. "Bunu her gece yapıyorlar mı?"

"Ne fark eder ki?" diye cevap verdi.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Kendimi çaresiz hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Var," dedi Zye. "Kendini kapatırsın, zihninde başka bir yere gidersin. Bedenime ulaşabilirler ama beynime ulaşamazlar."

"Beynin nereye gidiyor?" diye sordum.

"Geleceğe, onlardan daha yaşı ve daha güçlü olduğum yere. Ve sonra, bana yaptıkları gibi onlara acı çektiriyorum. Acı çekmelerini izliyorum ve bundan zevk alıyorum." Boğazını temizledi ve Frankie'ye baktı. "Ya da sahile gidip kumdan kaleler yaptığımı ve etrafını deniz suyuyla doldurabileceğim küçük bir hendek hayal ediyorum. Her iki yer de benim için uygun." Omuz silkti.

"Bir gün sen, ben ve Frankie deniz kenarına bir geziye gidebiliriz ve tıpkı kafandakiler gibi kumdan kaleler yaparız," dedim, onu daha iyi hissettirmeye çalışmak için.

"Belki," diye cevap verdi.

Bodruma indiğim o geceden sonra Zye'ye gece ona ne olduğunu bir daha sormadım. Ve bunu paylaşmak istemedi. Sanırım ben ve Frankie oyun odasında farklı bir huzur buldu, bir nevi mutlu oldu, tabii Zye mutlu olabilirse. Sessiz zamanlarını paylaşabileceği iki arkadaşlık; onun alanını paylaşacak arkadaşlar. Sabahları hala çoğunlukla sessizdi ve öğleden sonraları açılmaya daha istekliydi ama biz buna aldırmiyorduk. Zye neyse oydu ve biz de bunu kabul ettik.

Obi her gece kapının üzerinde uyumaya devam etti, ama ışıklar sönmeden önce tuvalete gittiğimden emin oldu ve Frankie'ye daha fazla ilgi göstermeye başladı, ona beşlik çaktı ve ona tekme ve yumruk atmanın özel yollarını öğretti.

Clivesdon Evi'ni sevmiyordum. Nefret ediyordum. Ve her gün annemin bizi ne zaman almaya geleceğini soruyordum.

Sonra bir gün geldi.

Clivesdon House'da tam olarak ne kadar kaldığımızı bilmiyorum. Bana aylar gibi geldi ama belki de haftalardı. Tek bildiğim, o gün annemi merdivenlerin dibinde dururken gördüğümdü.

kahvaltı etmek için aşağı indiğimde, daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk hissettim.

Merdivenlerden aşağıya, onun durduğu yere doğru koşarken Frankie'nin elini sıkıca tuttum ve yanına vardığımızda ikimizi de kucakladı. Öyle bir sarılıştı ki canımı yaktı, çok sıktı ama aldırmadım.

"Eve dönme vakti geldi," dedi annem ikimizi de başlarımızdan öperken. "Yeni bir dairemiz var. Çok güzel ve temiz. Okulunuza yakın, böylece yeni dönem başladığında o kadar uzağa yürümek zorunda kalmayacaksınız. Odanı da dekore ettim. Çok seveceksin."

Odanın neye benzediği umurumda değildi, tek istediğim buradan ayrılıp annemin yanına dönmekti. Ayrılmadan önceki halinden farklı görünüyordu ve ona bakarken saçlarının kabarık olduğunu ve makyaj yaptığını fark ettim. Paltosu da yeniydi. Güzel görünüyordu. Güzel de kokuyordu. Ev gibi.

Annemin yeni hayatımızla ilgili övgü dolu sözlerini duyduktan sonra, Paul elinde iki çantamızla yanımda belirdi.

Frankie ve bana bakarak, "Eşyalarınızı topladım çocuklar," dedi. "Eminim eve gideceğiniz için heyecanlısınızdır."

Bizi kapıya kadar geçirmeye başladı, bizi ne kadar özleyeceğini söyledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan dışarıdaki patikada, arka kapısı açık ve motoru çalışan bir taksiye doğru yürüyorduk.

Dönüp eve baktım ve Zye'nin pencerede oturmuş bizi izlediğini gördüm. Midemde içimi burkan bir acı hissederek çantamı patikaya bıraktım ve arkamdan gelen Paul ve annemin bağırışlarına aldırmandan içeri koştum.

"Hemen geliyorum," diye omzumun üzerinden seslendim ve ön kapıdan geçip doğruca oyun odasına koştum.

Zye arkasını dönmedi, başını öne eğmedi ama ben ona doğru koştum.

"Annem bizim için geri geldi," dedim, sesimi çok mutlu çıkarmamaya çalışarak. Öyleydim ama bunun onu kötü hissettirmesini istemiyordum. Onu özleyecektim. Onun da bizi özleyeceğini biliyordum. "Ona senin de gelip bizimle yaşayıp yaşayamayacağını sorayım mı?" diye sordum ama Zye başını salladı.

"O senin annen, benim değil. Onunla ya da seninle gitmeme izin vermezler. Ama teklifin için teşekkürler."

Omuzları düştü ve başını öne eğdi, bu da beni üzdü. Onu terk etmekten nefret ediyordum ama gitmek istiyordum. Uzaklaşmaktan ve annem ve Frankie ile tekrar gerçek bir aile gibi olmaktan memnundum.

"Bir gün ailen seni bulacak ve senin için gelecek," dedim, gerçekleşeceğini umuyordu.

"Hayır, gerçekleşmeyecek," diye cevap verdi. "Burada öleceğim."

Sözleri beni bıçak gibi kesti ama gülümsemeye devam etmeye çalıştım.

Cebime uzanıp güreş figürlerimden birini çıkardım ve ona dokunmamaya özen göstererek kucağına koydum. Zye dokunulmaktan hoşlanmazdı.

"Güreşçimi al," dedim. "Ve unutma, o da senin gibi bir savaşçı." Zye güreşçiyi aldı ve başparmağını figürün kaslı kolunda gezdirdi.

"Bunu alamam. Bu senin." Bana geri vermek istedi ama ben elimi kaldırıp onu durdurdum ve geri çekildim.

"Evet, alabilirsin. Bir gün Obi'ye yardım etmek için geri geleceğim ve seni kurtaracağız. O zamana kadar onu tutabilirsin."

Figürü elinde tuttu ve ona bir hazineymiş gibi baktı.

"Bu benim sözüm," dedim ve Zye ilk kez dönüp gözlerimin içine baktı.

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

"Evet. Sana yardım edeceğim. Beyninin sana söylediği şeyi yapacağız. Onlara bunu ödeteceğiz ve sonra da deniz kenarına gideceğiz."

O anda Paul içeri daldı ve bana "Gitme vakti dostum. Taksinin saati geldi, onu beklettikçe annenin parasına mal oluyorsun.

"Sonra görüşürüz," dedi Zye, pencereden dışarı bakarak.

"Görüşürüz Zye," diye cevap verdim ve odadan çıkıp annemin beklediği yere koştum.

Taksiye bindiğimde tekrar pencereye baktım, Zye elindeki güreşçiye bakıyordu ve o gün daha önce hiç görmediğim başka bir şey gördüm.

Zye'nin gülümsediğini gördüm.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

WILL

Günümüz

Telefonu kapatmadan önce annem bana Frankie ve benim ondan bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra ne kadar travmatize olduğumuzu anlattı. Bize zihnimizi o yerden temizlememizi söylemişti. Olanları unutmamızı. Yeni bir başlangıç yapıyorduk ve geriye değil ileriye gitmemizi istiyordu, biz de öyle yaptık.

Çocuksu bir zihnin yeni anıları kucaklayıp eskilerini silmesi ne kadar da tuhaf. Onları istenmeyen çöpler gibi dışarı atıyor. Sanırım Zye'ye eninde sonunda başka birinin yardım edeceğini düşündüm, belki Obi'nin. Ama ben değil. Benim yerim annem ve Frankie'ydi. Onları ilk sıraya koymalıydım.

Clivesdon House'a asla geri dönmedim. Yıllar sonra, yardım etmem gereken pek çok insan ve savaşmam gereken pek çok mücadele vardı. Geçmiş yok olup gitti. Zye bir efsaneye dönüştü, Clivesdon Evi gibi paramparça bir anıya. Gerçekte hiç olmamış bir an. Ama aslında öyleydi ve şimdi bana musallat olmak için geri dönmüştü.

Birinin odaya girdiğini duydum ve döndüğümde Adam'ın bana doğru geldiğini gördüm.

"Şapele geri dönmem gerekiyor," dedim telefonumu tekrar cebime sokarak. "Neden burada olduğunu biliyorum. Her şeyi neden yaptığını biliyorum. Ona bir borcum vardı ve o da bunu nakde çevirmek için burada."

"Hayır," diye karşılık verdi Adam. "Para kazanma sırası bizde. Sana ve Bryony'ye yaptıkları yanına kâr kalmamalı. Sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyor."

Ama kafamdaki kuşkudan kurtulamıyordum. Evet, o lanet olası ölü bir adamdı.

Bee'ye zarar vermişti.

Babasını öldürmüştü.

Bizi alıp dünyadan saklamış, hastalıklı ve çarpık fantezilerini gerçekleştirmemizi sağlamıştı.

Ama hayat onun için dayanılmaz derecede acımasızdı. Sessiz bir çocuk olan Zye'yi psikopat bir katil olan Isaiah'a dönüştürmüştü. Bize yaptıkları için ondan hâlâ varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum ama bunları neden yaptığını bilmek her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu. Hayat bazen bir piçti ve bazen o piçi boynundan tutup kafanızdaki sesler size her şeyin yeniden yoluna girdiğini söyleyene kadar sıkmanız gerekiyordu.

Onun için bu muydu?

O sesler artık duracak mıydı?

Muhtemelen durmayacaktı.

Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da ne kadar iblis öldürürseniz öldürün, her zaman köşede sizi bekleyen daha çok iblis olduğuydu.

Isaiah bazı şeytanlarını öldürmüştü ama günün sonunda hâlâ cehennemde kapana kısılmıştı, hâlâ terk ettiği ama onu asla terk etmeyen hayatla savaşıyordu. Sessiz çocuk güçlenmiş, pençelerini ve dişlerini büyütmüştü ama özgür değildi. Hiç özgür olacağından da şüpheliydim.

"Clivesdon'daydım," diye açıkladım, suçluluk duygusunun iliklerime kadar işlediğini hissediyordum çünkü her şey olup bittikten sonra, Paul Masters gibi ben de oradaki acıya göz yummuştum. Tek fark, bu olay olduğunda ben çocuktum. Ama daha fazlasını yapabiliyordum.

Şapele giden koridoru işaret ettim. "O da oradaydı. Yaptığı şeyi bu yüzden yaptı. Orada halledilmesi gereken insanlar vardı."

Adam'ın çenesi sıkıştı, söylediklerimi dinlerken kasları seğirdi.

"Clivesdon'da ne kadar kaldın?" Ona sordum.

Bir an durdu, iç geçirdi ve sonra "İki yıldır oradaydım" dedi.

"Tanrım. Orası korkunç bir yerdi," dedim ve Adam başını salladı. "İki yıl boyunca nasıl idare ettin?"

"Çünkü kimsenin bana bulaşmamasını sağladım. Kavgalara neden oldum, bok başlattım. Hayvanlar zayıfları avlar ve ben zayıf değildim. Ama onlar öyleydi. Hayvanlar." Adam gülümsedi ve ekledi: "Onlara gerçek adımları söylemedim. Akıllı olacağımı düşündüm

ve bir takma ad kullan. Star Wars'a deli oluyordum, bu yüzden onlara adımın Obi olduğunu söyledim, bilirsiniz, Obi-Wan Kenobi."

Ve bir anda yapbozun tüm parçaları yerine oturmaya başladı.

O zamanlar olanları, Adam'la daha önce tanıştığımı ve bunu bilmediğimi fark etmek beni çok şaşırttı.

Tesadüfler, kader, tüm o mistik saçmalıklar beni hiç etkilememişti. Bunların hiçbirine inanmazdım.

Ama şimdi inanmaya başlıyordum.

"Seni hatırlıyorum." Sanki onu yepyeni bir ışık altında görüyormuşum gibi ona baktım. "Senin yataktanende uyurdum. Geceleri yatağını kapıya dayardın."

"Dostum, çok özür dilerim," diye yanıtladı Adam. "Gerçekten hatırlamıyorum. Eğer hatırlasaydım, yıllar önce bir şeyler söylerdim. Orayla ilgili tüm anılarımı unuttum. Tam bir cehennem çukuruydu."

Ne dediğini duydum ama devam ettim.

"Küçük kardeşimle birlikteydim; bir keresinde ışıklar söndükten sonra odadan çıktım diye beni parçalamaya hazırdın. Bunu hiç hatırlamıyor musun?"

Adam başını salladı. "Hayır. Hâlâ bir şey çağrıştırmıyor. Üzgünüm." Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ettim.

Bir yandan bu konuyu deşmek istemiyordum ama bir yandan da beni hiç ilgilendirmese de bilmem gerektiğini hissediyordum.

"Bu yüzden mi kapıya karşı uyudun? Orada da tacize uğradın mı?"

Adam'ın vücudu kaskatı kesildi.

"Gerçekten buna cevap vermemi mi bekliyorsun?"

Başımı salladım. Sanırım cevabımı zaten almıştım ama o bunu asla kabul etmeyecekti ve şimdi sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"O yerle yıllar önce uğraştım," dedi Adam, yüz ifadesi soğuk ve sertti, gözlerini boşluğa dikmiş bana bakıyordu. "O lanet olası evi yerle bir ettim ve ölü yakma törenine katılması gerekenlerin hâlâ içeride kilitli olduğundan emin oldum."

"Ama herkesi yakalayamadın," diye cevap verdim. "İsaiah'ın listesinde olanları değil."

"O zaman oraya geri dönelim ve adamın kendisinden dinleyelim. Buraya gelmesinin bir nedeni var, o nedenin ne olduğunu öğrenelim."

İkimiz de kapıya yönelmek için döndük. Colton kapının yanında durmuş telefonuyla konuşuyordu ve bizim yaklaştığımızı görünce elini kaldırarak bir dakika içinde bizimle olacağını söyledi. Şapele gitmek üzere koridora girdiğimizde arkamızda ayak sesleri duyduk ve döndüğümüzde Devon ve Tyler'ın bize doğru geldiğini gördük.

"Sanırım gösteri zamanı geldi?" Colton aramasını bitirip telefonunu cebine koyarken sordu.

"Bu lanet olası bir final olacak, tamam mı?" Adam taşlarla kaplı koridorda ilerlerken homurdandı, adımlarımız yankılanarak gelişimizi haber veriyordu. Şapelin ahşap kapısına yaklaştıkça İsaiah'ın kaderinin sesi daha yüksek, daha uğursuz hale geldi.

Az önceki bağırışlar ve alaylar kesilmişti, şapel sessizdi, tıpkı yıllar önce Clivesdon Evi'nin penceresinde oturan çocuk gibi. Çocuk evinin hapishanesinden kaçmış bir çocuk, ama aklındaki hapishaneden asla. Yıllar önce bana söylediği şeyi, yapmayı planladığı şeyi tamamlayana kadar değil. İntikamını alacaktı.

Şapelin kapısından içeri ilk giren bendim ve içeride bizi bekleyen şey tam anlamıyla bir katliamdı.

Olduğum yerde donup kaldım, her şeyi kavrarken ağzım bir karış açık kaldı.

Bu da neydi böyle?

Bu nasıl olmuştu?

Diğerleri etrafımda toplandı, önlerindeki manzara bende olduğu gibi onlarda da aynı tepkiyi uyandırdı.

"Lanet olsun, ne oldu böyle?" Colton soluk soluğa kaldı. "Sadece on dakikalığına gitmiştik."

Bir adım öne çıkıp yere bırakılmış kırmızı plastik kova ve küreğe baktım. Bir çocuğun deniz kenarında kullanacağı türden bir kova ve kürek. Ama bu kova kalplerle doluydu, insan kalpleriyle, yeni toplanmış gibi görünen kanlı, damarlı et parçalarıyla. Kimin kalpleri olduğunu tahmin etmek için ödül yoktu.

Yerde kan gölleri vardı ve şapelin içine doğru ilerlerken yanlarından geçtim.

Duvarlar. Isaiah'ı zincirlediğimiz zincirler, ama şimdi orada asılı bir manken vardı, ağzının üzerine siyah mürekkeple dikişler atılmış bir çocuk.

Sessiz çocuk.

Ama Isaiah yoktu. Çoktan

gitmişti.

Ve mankenin yanında, şapelin duvarlarına kırmızı sprej boyayla yazılmış şu sözler yer alıyordu,

**Tanrı yüzüme bir gülümseme koydu
Ama Şeytan ruhumu neşeyle doldurdu.**

Mesajını bırakmak için kullandığı boş sprej kutuları yere saçılmıştı.

Colton zincirlenmiş mankenin altında duruyordu. "Burada kiminle uğraşıyoruz, Harry Houdini mi?" İncelemek için kelepçelerden birini kaldırdı, sonra yere bıraktı ve "Siktir git," diye küfretti.

"Her kimse, tam bir ucube. Bu da ne böyle?" Devon sordu ve ben de dönüp sunağın üzerine bırakılmış bir şeye baktığını gördüm.

Dikkatli bir şekilde yaklaşırken, neredeyse yirmi yıl önce ona verdiğim güreş figürünün taş sunağın ortasında durduğunu görünce olduğum yerde durdum, vücudum kaskatı kesildi. Bunca yıl boyunca onu elinde tutmuştu.

Şimdiye kadar.

"Bunu yıllardır planlıyordu," dedim sunağa sırtımı dönerek. "Yirmi yıldır her şeyi elinde tutuyor ve artık onu durdurmanın bir yolu yok."

"Neye tutunmuş?" Tyler sordu ama Adam ve ben onu duymazdan geldik.

Onları yakında bilgilendirecektik.

"Bir adım öndeydi," diye hırladı Adam. "O her zaman bir adım öndeydi." Yüzünü bana döndü. "Kim olduğunu bildiğini bile bile evimize girdi. Yakalanmak istedi. Sırf bizimle uğraşmak ve bu pisliği yapmak için buraya getirilmek istedi."

Devon boş sprey kutularının yanında bulduğu bir sırt çantasını kaldırdı. "Bunları o yerleştirdi. Hepsi burada onun kullanmasını bekliyordu."

"Ama kelepçelerin kilitlerini nasıl açmış?" Tyler sordu.

"Eğer doğru aletlere, doğru bilgiye sahipsen, kendini her şeyden kurtarabilirsin," diye yanıtladı Adam, her kelimesinden yakıcı bir zehir damlayarak. "Kendini çok zeki sanıyor."

"Ama tüm bunlar ne anlama geliyor?" Tyler cevap verdi.

İşte o zaman Adam onlara tüm Clivesdon Korku Evi hikâyesini anlatmaya başladı.

Onları kendi hallerine bıraktım. Lucifer'e giden yolu açan o hafıza şeridinde bir yolculuk daha yapacak değildim. Bu yüzden kova ve küreğin yanına geri döndüm.

"Onu sahile götüreceğimi söylemiştim," diye mırıldandım kendi kendime. "Ona kumdan kaleler yapacağımızı söyledim. Bu onun bana unutmadığını gösterme şekliydi. Bektan kartvizitlerinden biri."

Mankeni işaret ettim, saçmalıklarımın bir anlam ifade etmediğini biliyordum, ama bana göre ediyorlardı.

"Konuşamıyor," dedim. "Zincirlenmiş, dünyadan gizlenmiş. O sessiz bir çocuk."

Dikkatimi kelimelerden oluşan duvara yönelttim ve kendi kendime fısıldadım: "Onu gülümserken gördüğüm tek an, geri dönüp ona yardım edeceğime söz verdiğim andı. Onu kurtaracağımı sanıyordu. Bahsettiği Tanrı ben miyim? Artık ben de şeytan mıyım? Yoksa o *da* mı şeytana dönüştü?" Bilmece gibi konuştuğumu, kendi kendime mırıldandığımı, her şeyi anlamlandırmaya çalıştığımı biliyordum.

Ama sonra panik, buz gibi kemikli parmaklarını kalbimin ve ciğerlerimin etrafına sardı ve odanın köşesinde saklı bir şeyi fark ettiğimde nefes almayı imkansız hale getirdi.

Bryony'nin maskeli baloda taktığı siyah kedi maskesi yere atılmış, şapelin köşesindeki gölgelerin arasına gizlenmişti. Yanında da bir Barbie bebek yatıyordu, kafası yoktu, sadece gövdesi vardı.

Bu onun son mesajıydı ve şimdiye kadarki en kötüsüydü çünkü kulaklarımın dehşetle çınlamasına ve kalbimin panikle çarpmasına neden oldu. Şapelin diğer ucuna fırlayıp kapıya doğru koşarken diğer her şey bulanıklaştı.

"Gitmemiz gerek," diye bağırdım. "O dışarıda. Herif dışarıda ve Bryony'ye zarar verecek."

Kapıdan fırladım, minibüsümüze doğru koştum ve onu cep telefonumdan aramaya çalışırken kapıyı açtım. Doğrudan sesli mesaja düştü, ben de ona bir mesaj bırakarak kapıyı kilitlemesini ve olduğu yerde kalmasını söyledim. Yola çıkmıştım. Sonra aramayı kestim ve tekrar denedim, ama tek aldığım onun lanet sesli mesajıydı.

"Ben sürerim," diye tersledi Adam, sürücü koltuğuna atlayarak.

Ben yolcu koltuğuna geçerken diğerlerinin de telaşla bindiğini gördüm.

"Bas gaza dostum," diye homurdandım ve Adam da aynen öyle yaptı, motoru hızlandırdı ve tekerlekleri çakılların üzerinde döndürerek yola doğru hızla ilerledi.

Onu tekrar tekrar aradım, gözlerim önümdeki yola sabitlenmişti, bana cevap vermeye devam eden lanet sesli mesaja lanet ederken daha hızlı gitmemizi istiyordum.

Adamdan önce ona ulaşmalıydım.

Bunu yapmazsam neler olacağını düşünmeye bile dayanamıyordum. Ama kesin olan bir şey vardı.

Bu Yeşaya'nın dünyadaki son günüydü.

Kırkınıcý Bölüm

Son zamanlarda oldukça zor günler geçirmiştım ama kız kardeşime babamıza ne olduğunu söylemek en kötüsüydü. Shelley'i oturtup elimden geldiğince başımıza gelenleri ve babamın tüm bunların içine nasıl çekildiğini anlattım. Ağladı, hatta hıçkıra hıçkıra ağladı. Babamın neden öldürüldüğünü anlamamıştı, doğrusu ben de anlamamıştım. Benim gibi onun da bunu kabullenmesinin zaman alacağını biliyordum, tabii kabullenebilirse. Sanırım başınıza böyle bir şey geldikten sonra yeni bir normal bulmak zorundasınız. Hayat bir daha asla eskisi gibi olamaz. Her şey çok adaletsiz, çok zalimceydi.

Shelley gitmişti ve ben yatak odasında çarşafları değiştiriyordum ki Tiny'nin oturma odasında havladığını duydum. Havlıyor dedim ama onun küçük ciğerleriyle bu daha çok bir havlamaydı.

"Sus, yavrum. Geliyorum," diye seslendim ve durduğunda sesimi duyduğunu ve sakinleşmesine yardımcı olduğunu anladım.

Yerdeki atılmış nevresimleri topladım ve kollarımın arasına alarak çamaşır sepetine koymak üzere banyoya yöneldim. Sonra banyodan Tiny'nin çığneme oyuncaklarından birini aldım ve onu bulmak için oturma odasına yöneldim.

Odaya adımımı attığımda, odanın ortasında Tiny'yi kollarında tutan bir adamın durduğunu görünce korkudan olduğum yerde kalakaldım. Will'le aynı yapıdaydı, tamamen siyah giyinmişti ve üzerinde siyah bir deri ceket vardı. Saçları koyu renkti ve kısa kesilmişti; yavru köpeğimi okşayan ve tutan ellerini dövmeler kaplamıştı. Ama bana gülümsemek için başını kaldırdığında, siyah, ruhsuz ve şeytani gözlerle bana baktığında, korkum içimde dönen bir öfke ve dehşet kasırgasına dönüştü. Boynunda bir örümcek ağı dövmesi ve 'ölüm' kelimesi vardı.

O buradaydı.

"Defol," diye tısladım ve o da güldü.

"Eski bir dostu selamlamanın yolu bu değil, değil mi *Bryony*?" Kucağındaki yavruma baktı ve onu okşarken sırttı,

kulaklarının arkasını kaşıyordu.

"Köpeğimi bırak, seni lanet olası ucube!"

Sözlerime dudak büktü, sonra da "Beni ne tür bir hasta pislik sanıyorsun?" dedi. Başını kaldırıp bana baktı ve iğrenerek burnunu çekti. "Gerçekten bir köpeğe zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Ben canavar falan değilim."

"Evet, öylesin," diye homurdandım.

"İnsanlara karşı belki. Sana karşı. Ama köpeklerle?" Başını salladı. "Hayır. Köpekler özeldir. Onlar bir hediye. Biz köpekleri hak etmiyoruz. Onlar bizim için fazla iyiler."

Dişlerimin arasından tıslayarak, bir gözümü küçük yavruma, diğerini de arkasındaki kapıya dikerek, "Öyleyse bırak onu," dedim. Will'in her an dönebileceğini biliyordum ve bunun geç değil de erken olması için dua ediyordum.

"Köpekleri sevmenin bizim için iyi olduğunu biliyor muydun? Onlar için de iyi. İnsanda ve köpeklerde iyi hissetme hormonu salgılar. İkinizin de ruh halini biraz yükseltir. Kim bundan faydalanmak istemez ki?" Yavru köpeğimi kaşımaya ve okşamaya devam etti ve ben kıpırdamadan durup izledim, çenemi sıkıp kafamda olabildiğince hızlı bir kaçış planı oluştururken her kasımın gerildiğini hissettim.

Zaman benim tarafımda değildi.

"Sakin ol," dedi benimle alay ederek. "İyi bir ruh halinde olmamı istemiyor musun? Köpeğin sayesinde stres seviyemi düşürmemi istemiyor musun?"

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdandım, ona ters ters bakarak.

Sırıttı, şeytani yüzünde yarı bir gülümseme belirdi ve Tiny'yi yere koymak için eğildi. O bunu yaparken ben de dikkatimin dağıldığı o milisaniyeden yararlanıp kapıya doğru fırladım, Tiny'nin peşimden koşması için dua ediyordum ama yeterince hızlı değildim.

"Evet, bu olmayacak," diye hırladı, beni arkamdan yakaladı ve önü sırtıma gelecek şekilde duvara yapıştırdı. Bedenini bedenime bastırdı, yakınlığı midemi bulandırdı. Sonra kulağıma fısıldadı, "Biraz terbiye öğrenmen gerek, kadın. Ben senin evinde misafirim."

Beni duvardan çekip kanepeye doğru sürükledi, minderlere yatırdı ve üzerime doğru eğildi.

"Kaltak. Otur şuraya ve kapa çeneni. Şimdi konuşmayı ben yapıyorum."

Tepemde dikildi, kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Ufaklık gelip ayaklarının dibine oturdu, o da sırtarak ona baktı.

"Çok iyi bir karakter yargıcıdır," diye kıkırdadı. "Kime güvenebileceğini biliyor."

"O daha yavru," diye karşılık verdim. "Psikopat bir ucubeyi gördüğünde anlayacak yaşta değil ama ben anlıyorum."

"Biliyorsun," diye devam etti. "Eğer köpeğiniz birinden hoşlanmıyorsa, siz de hoşlanmamalısınız, ama köpeğiniz? O beni çok seviyor."

"Ben de senden nefret ediyorum, o yüzden ona biraz zaman ver, zamanla alışacaktır."

Elim kanepenin kenarından aşağı kayarken, oraya sakladığım bıçaklardan birini bulmaya çalışarak orada oturdum, ağır ağır nefes aldım. Ama ona ne yaptığımı göstermemeye dikkat ediyordum. Akıllı davranmalıyım.

Kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Gelip seni kurtaracağını düşünüyorsun, değil mi?"

Ona hayır demek istedim. Kendimi kurtaracaktım. Ama sadece çenemi kaldırdım ve ona ters ters baktım.

Sessizliğime homurdandı ve başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Görünüşe göre bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Ceketinin cebine uzandı ve tüm vücudum serbest düşüşe geçti, nefeslerim hızlı ve panik içinde bana bir bıçak ya da silah çekmesini bekledim, ama yapmadı. Bir kalem ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı.

Korkumu görünce güldü.

"Sana silah çekeceğimi mi sandın?" Sesi alaycıydı, benimle dalga geçiyordu. "Duymadın mı? Kalem kılıçtan daha güçlüdür. Ve sen bunu kanıtlamak üzeresin."

"Senin için hiçbir şey yapmıyorum, seni lanet manyak," diye hırladım ve yine sırtı ve kendi kendine kıkırdadı.

"Seçme şansın olduğunu düşünmen çok komik." Kalemi ve kâğıdı yanımdaki kanepeye fırlattı. "Şimdi şöyle olacak. Ona bir not yazacaksın, ayrılmak zorunda kaldığın için ne kadar üzgün olduğunu anlatacağısın. Kendi başına biraz zamana ihtiyacın olduğunu ve seni bulmaya çalışmaması gerektiğini yazacaksın. Dönmek istediğinde, döneceksin."

Durakladı, sonra şeytani bir sırıtışla, "Dönmeyeceksin. Ama bunu yakında anlayacaktır."

"Bunu yapmayacağım. Hiçbir şey yapmayacağım." Kalemi ve kâğıdı kanepenin üzerinden ittim, o da gözlerini devirerek onları yerden aldı. O bir saniye içinde ellerimi kanepenin arkasına kaydırmayı başardım ve günler önce oraya koyduğum bıçağın soğuk sapını hissettim.

"Bunu kendin yapabilirsin," dedi, kalemi ve kâğıdı bana geri uzatarak. "Ya da cebimde önceden yazılmış bir tane var, onu kullanabilirim." Yerini göstermek için ceketinin cebini sıvazladı. "Her iki yol da benim için uygun, ama nazik olacağımı düşündüm. Sana bir iyilik yapayım ve kendin yazmana izin vereyim."

"Bana ne yapacaksın?" Öne doğru eğilip dikkatini dağıtmaya çalışarak bıçağı arkamda sakladığım kolumu fark etmemesi için gözlerimi ona dikerek sordum.

"Ona bir ders vermek için seni kullanacağım."

"Hangisi?" Zaman kazanmak için oyalanıyordum. Doğru anı bekliyordum.

"Umut diye bir şey yoktur. Umut verilebilir ama aynı hızla geri de alınabilir. Ve sen onun için busun... Umut. Bir geleceği olduğunu sanıyor ama yok. Hayatın bir şekilde dönüp dolaşıp geri geldiğini öğrenmesi gerekiyor. Yirmi yılımı umut ederek, onun bir sözünü yerine getirmesini bekleyerek geçirdim. Şimdi önümüzdeki yirmi yılı umuttan başka bir şey olmadan geçirecek. Senin geri döneceğini umarak. Seni bulacağını ya da sana ne olduğunu öğreneceğini. Bu arada bulamayacak."

Kocaman bir av bıçağı çıkardı ve tırtıklı bıçağa ve metale oyulmuş kabile desenlerine bakarken nefesim kesildi, geri çekildim. Baktığınızda midenizi bulandıran türden bir bıçaktı. Ve onunla ne yapacağını, onu benim üzerimde nasıl kullanacağını düşünmek, içimde buz gibi bir düğüm oluşturdu ve kalbim o kadar hızlı çarptı ki göğsüm patlayacakmış gibi hissettim. Ter ve korku omurgamdan aşağı süzüldü ve bıçağı arkamdan kavrarken ellerim nemli bir hal aldı. Parmak eklemlerim bıçağı sıkıca kavramaktan ağrıyordu ama beni nasıl etkilediğini ona gösteremezdim. Sakin olduğum izlenimini vermeliydim.

"En iyi kısmını bilmek ister misin?" diye sordu bıçağı yanağında ve boynunda gezdirirken. "Bütün zaman boyunca burnunun dibinde olacaksın. Dışarı çıktığında, orada durup sigara içtiğinde, üst kata çıkmaya cesaret edemediğinde ve kimsenin izlemediğini düşündüğü bahçede işlediğinde. Sen yerin iki metre altında olacaksın, o da senin mezarına işeyecek. Ne kadar şiirsel, değil mi?"

Kıkırdama şekli, ruhuma saplanan acı dolu oklar gibi içimi ürpertti. Korkudan hareketsiz kalmıştım, kapana kısılmıştım, ne zaman harekete geçeceğimin baskısı altında boğuluyordum.

Ya yeterince güçlü değilsem?

Yeterince hızlı değilsem?

Ya beni alt ederse? Ya her şey böyle biterse?

"Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum?" Çenemi meydana okurcasına kaldırarak alay ettim, zaman kazanmaya çalışırken onunla kendi oyununda oynamaya çalıştım. "Bir amaç uğruna öldürüyorsun. Burada gerçek bir amaç yok. Tüm umut konuşman saçmalıktan ibaret."

"SAÇMALIK DEĞİL!" diye tersledi, soğukkanlı görüntüsü bir an için kayboldu, sonra derin bir nefes aldı, sırttı ve başını iki yana sallayarak kendini düzeltti. "Tanrılar babaların günahlarını çocuklarına yükler," dedi sakince, sonra da dudak büktü, "Bu arada Euripides'in sözü. Bunu bilmeni beklediğimden değil."

Av bıçağını sehpanın üzerine koydu ve sırtarak Ben.

"Sana başka bir teklif vereceğim," dedi, bıçağı görünce rahatladım. öne doğru eğildiğimde ondan iyice uzaklaşmıştım. "Her şeyi sorgula. Bir şeyler öğrenin. Hiçbir şeye cevap verme." Durakladı ve bana ters ters baktı. "Erkek arkadaşının verdiği sözleri tutmadığını uzun zaman önce öğrendim ama ben kendiminkileri tutacağım. O bıçağı boğazına geçirdiğimde senin için hızlı olacağına söz veriyorum. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Sana bir Euripides alıntım daha var," diye karşılık verdim ve kaşlarını kaldırarak bir sonraki söyleyeceğimi merakla bekledi. "Hayattaki en büyük zevk... aşktır." Ve bununla birlikte kendimi

kanepeye uzandım ve ona doğru hamle yaptım, bıçağı arkamdan savurdum ve tam göğsüne sapladım.

Geriye doğru tökezledi, kaburgalarından çıkan mutfak bıçağına baktı ve sonra müthiş bir kükreme çıkardı, başını eğdi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"İyi oynadınız, Ustalar. Omurgasız babandan daha cesur olduğunu hep biliyordum."

Arkamı dönüp kapıya yöneldim ama kolumu tuttu ve kaçmamı engellemek için beni çekiştirmeye başladı. Yine de zayıflamıştı ve çok geçmeden onu silkip attım.

Kapıya doğru koştum, kilitle boğuştum ve sonra kapıyı açtım, koridora fırladım ve acil durum merdivenlerine doğru yöneldim.

Beni takip edip etmediğini görmek için arkamı dönmedim. Binadan çıkmaktan başka bir şeye odaklanamıyordum, elim merdiven korkuluğunda kayıyor, beni sabit tutmak için kullanıyordum, basamakları ikişer üçer atlayarak iniyordum. Bir basamakta tökezledim ama ayak bileğimden geçen acı hissi umurumda değildi. Acıyı duymazdan geldim. Hayatım için ödenecek küçük bir bedeldi bu. Ve ne kadar çabuk dibe inersem, yardım alma şansım o kadar artacaktı.

Zemin kata ulaştığımda, tüm vücudumu yangın kapısına doğru fırlattım ve kapıyı kırarak diğer taraftaki sokağa düştüm. Ve sanki melekler bana ışık tutuyormuş gibi, karşı yönden gelen bir bedenin üzerine sertçe düştüm. Yabancıнын kollarını tutup bana yardım etmesi için yalvarırken yüzüne baktım ve Will'imın bana baktığını gördüm.

Gözleri yaşlarla çevriliydi ve ağzından duyamadığım kelimeler dökülüyordu.

Kollarının, kokusunun ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen sesinin rahatlığında kendimi kaybederek daha da içine düştüm.

İlk şoktan sonra ona baktım ve "O yukarıda. Onu bıçakladım, Will. Onu bıçakladım."

Will bana daha sıkı sarıldı, yüzünü saçlarıma gömüp fısıldadı: "Sorun yok. Bunun icabına bakacağız. Her şeyin icabına bakacağız."

Adam, Devon, Tyler ve Colton'ın caddenin ilerisinde, binaya girmek üzere olduklarını fark ettim ve ben de geri dönmek istedim.

Ona ne yapacaklarını görmem gerekiyordu. Gittiğini bilmem gerekiyordu. Sonunda.

"Bee, yapma," dedi Will, ben onları takip etmeye giderken beni geri çekerek. "Bırak onlar halletsin."

Ama ben başımı çevirdim. "Hayır, Will. Gitmek zorundayım. Her şeyin bittiğini bilmem gerek."

Dişlerini sıktı, sonra başını salladı. Bu konuda mutlu değildi ama benimle tartışmayacaktı.

Elimi tutarak benimle birlikte binaya geri döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı, attığım her adımda bacaklarım daha da ağırlaşıyordu. Kate'in dairesinin bulunduğu kata geldiğimizde göğsüm daraldı ve kapının hâlâ açık olduğunu gördüm.

Bir adım, iki adım, kabusumun bizi bekleyeceği daireye geri dönerken elimi sıktı. Oturma odasına girdiğimizde etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Tiny köpek yatağından bize bakıyor, bizi selamlamak için koşmadan önce küçük bir havlama sesi çıkarıyordu. Onu titreyen kollarımın arasına aldım ve yüzümü tüylerine gömüp onu içime çektim. Tanrı'ya şükür ona zarar vermemişti.

Diğerleri odadan odaya dolaşıp duruyorlardı ve Colton "Sanırım onu kaçırdık" diye seslendiğinde başımı salladım.

"Ölmüş olamaz. Bıçak hâlâ göğsündeydi." Bir kızgın surattan diğerine baktım ama bana söylediklerini kabul edemiyordum. "Hâlâ burada olmalı," diye bağırdım, Tiny'yi köpek yatağına geri koydum ve kendimi aramak için yatak odasına doğru yürüdüm.

Halının üzerinde küçük bir kan izi vardı, küçük lekeler onun burada olduğuna işaret ediyordu ve sonra penceredeki perde bir rüzgârın etkisiyle kabardı.

Will yanımdan koşarak geçti, perdeyi yana itti ve açık pencereden dışarı eğildi. Binanın yan tarafında sokağa açılan bir yangın merdiveni vardı. Ama o yaralıydı. Dışarı tırmanıp kaçmasına imkan yoktu. Hâlâ burada olmalı ya da yakınlarda bir yerde saklanıyor olmalı.

"Sanırım buradan çıktı." Will pencere pervazını işaret etti ve ben de pervaza bulaşmış kanı bulmak için yanına gittim. Dışarı eğildim, fark ettim ki

Acil durum merdiveninin metal basamaklarından birinin üzerine atılmış kanlı mutfak bıçağı. Buradaydı ve o bıçağı çıkarmıştı. Eminim şimdi daha zayıftır? Yarası daha hızlı kanıyor, bizden kaçmaya çalışırken iç hasarı onu sakat bırakıyor olmalıydı.

"Fazla uzaklaşmış olamaz," dedi Adam arkamızdan. "Dışarı çıkacağız. Bölgeyi tarayacağız. Ve onu bulduğumuzda öldüreceğiz."

Will tartışmadı. Sadece başını salladı ve beni kendine çekti.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Adam'a. "Bıktım artık. Sadece bitmesini istiyorum."

"Bitti zaten," diye cevap verdim. "Yaptığım şeyden sağ çıkamaz. Kaçamayacak. Kaçamaz."

"Biliyorum," dedi Will. "Ve iyi olduğun için çok minnettarım. Benim için önemli olan tek şey bu."

Kollarımı ona doladım, ona sıkıca sarılırken gözlerim kapandı.

"Seni seviyorum," diye ağladım. "Ve nasıl bir araya geldiğimizden nefret ediyorum ama seni her zaman seveceğim. Her zaman."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı bana. "Ve nasıl başladığımız umurumda değil. Önemli olan sonumuz. Bizim sonumuz. Bize ne yaşattığı, ne yaptırdığı ve bize ne söylediği önemli değil. Hiçbiri bir bok ifade etmiyor. Ama bu?" Bana o kadar sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildim. "Bu her şey demek. Kazanan biziz, Bee. Onun boktan oyunlarını oynadık ve kazandık."

"Gerçekten kazandık." İçimi çektim; içimde tuttuğum duygular patlamaya hazırdı. "Biz kazandık."

Bölüm Kırk Bir

WILL

Korkakça bir yol seçip pencereden atladıktan sonra cesedini asla bulamadık. Saatlerce, günlerce yerel bölgeyi aradık ama elimiz boş döndük. Kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey duymamıştı. Sanki sırta kadem basmış gibiydi. Güvenlik kameraları onun apartmandan tökezleyerek uzaklaştığını gösterdi ama ondan sonra izler kayboldu. Ona ihtiyacı olan ve hak ettiği huzuru verememek kalbimi kırdı.

Babasıyla olanlardan sonra Kate seyahatini kısa kesmeye ve ailesiyle birlikte olmak için eve dönmeye karar verdi. Bryony'nin annesi onun tekrar yanına taşınmasını istemişti. Kate de onunla kalmasını istemişti. Ama günün sonunda ayrı kalmak istemedik ve o da benimle birlikte The Sanctuary'ye taşındı. Orada kız kardeşi Shelley'ye yakın olabilirdi ve bu benim de onunla birlikte olabileceğim anlamına geliyordu. Tek istediğim buydu.

Bryony terapi seanslarına katılmaya başladı ve ben de onunla birlikte gittim. Birçok açıdan bana da yardımcı oldu. O bodrumda oynadığımız oyunlar ve Clivesdon House'da olanlardan dolayı hissettiğim suçluluk duygusu üzerinde çalışmam gereken bir şeydi. Terapistte olan biten her şeyi anlatmamış olsam da, kayıp ve keder hakkında konuşmak ve suçluluk duygusunun sizi nasıl yiyip bitirdiğini anlatmak, kendi çocukluğumdan kalma ve kafamın içinde kilitli tuttuğum bazı duyguları işlemeye başlamak bana yardımcı oldu. Daha önce yüzleşmediğim, gömülü kalmış, kötü bir rüya gibi unutulmuş şeyler. Ancak geçmişimizden gelen kabuslar sonsuza kadar gömülü kalmıyor. Bunu zor yoldan öğrenmiştim. Bazı şeyleri yenmek için onlarla yüzleşmeniz gerekir.

O kaçtıktan sonra haftalarca garip bir belirsizlik içinde yaşadık, halının ayaklarımızın altından ne zaman çekileceğini bilmiyorduk. Ta ki yerel polisimiz ve aynı zamanda Brinton Malikanesi'nde olup bitenler konusunda gözümüz kulağımız olan Tom bizi ziyaret edene kadar.

Bir gün tek başına bizi görmeye geldi. Resmi bir ziyaret değildi ve oturma odamızda bizimle otururken hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Ne biliyorsun Tom?" Hepimiz oturmuş beklerken Adam sordu.

Tom öne doğru oturdu, kendini toparlamak için bir an beklerken parmaklarını birbirine kenetledi.

Sonra başını kaldırıp hepimize baktı.

"Bir ceset bulduk. Nehir kenarında. Sanırım aradığınız adam bu i in."

"Düşünüyor musun? Ya da sen biliyorsun?" "Sanıyor musun yoksa biliyor musun?" diye sordum.

 kincisi. Tüm bunların bitmesini istedim. Bryony ve kendim için istedim. Bilmemek en kötü kısımdı.

"Oldukça eminiz."  ini çekti, konuşurken gözleri yere düştü. "Cesedi bulduğumuzda çok kötü   r m şt . Yara ya da izlerden, d vmelerden, bu tür şeylerden teşhis etmenin bir yolu yoktu. Deri... şey, çürüme bu yolu bizim için berbat etmişti. Kaburgalarında bir yara izi bulduk. Yeni bir bıçak yarasına işaret ediyor." G ğs n  işaret etti. "Tam burası. Ama cesedin yanında hiç silah bulunmadı."

"Peki ya diş kayıtları? DNA?" Tyler duyduklarımızı anlamaya çalışırken alnında derin bir  atık kaşla sordu.

"Bir eşleşme bulmaya çalıştık ama veri tabanında hiçbir şey çıkmadı. Sanki m kemmел bir John Doe'ym ş gibi. Dijital olarak öyle biri yok."

"Bu çok m kemmел," diye tersledi Adam.

"Evet," diye katıldı Tom. "Ama bunu da bulduk, yakındaki çalılıkların arasına gizlenmiş siyah bir deri ceketin cebinde."

Plastik bir torba çıkarıp açtı ve içindeki beyaz kâğıdı çıkardı.

"Will'e hitaben yazılmış ve Bryony tarafından imzalanmış bir mektup. Ona mektup yazacak bir Bryony'ye sahip olduğunu bildiğim tek Will sen olduğun için bunu sana göstermeyi düşündüm." Notu bana uzattı ve ben de aldım. "Muhtemelen, sonunda ikisi bir araya geldiğinde meslektaşlarımdan biri seni arayacak. O zaman ne yapacağın sana kalmış. Ama önce sana göstereyim dedim. Sende kalsın

döngü içinde." Elimdeki mektubu başıyla işaret etti. "Bu arada o sende kalabilir. Orijinal değil."

Hemen açmadım. İçgüdülerim bunun Tom'un önünde okumak isteyeceğim bir mektup olmadığını söylüyordu, bu yüzden o bize diğer birkaç ayrıntıyı anlatana kadar bekledik. Elleri kapımızın önüne bırakılan adamların kalıntılarını bulmuşlardı. Newgate Ormanı'ndaki sığ mezarlara bırakılmışlardı. Açık bir soruşturma vardı ama katili bulmaya yaklaşamamışlardı. Cesetlerin üzerinde ya da ormanda bulabildikleri soruşturmaya yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Adamları birbirine bağlayan tek şey, yıllar önce yanan Clivesdon House adlı çocuk yurdunda çalışmış olmalarıydı. İnternetteki bilgiler kısaydı ve Tom'a göre anlamsızdı.

Söylediklerini dinledim ama sessiz kaldım. Bunlar Isaiah'ın cinayetleriydi, benim değil. Tom her şeyin bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyordu ama soru sormadı, biz de ona cevap vermedik. Ama ona güvenebilirdik. İsimlerimizi bu işin dışında tutacak ve üzerimize bir şey gelirse bizi koruyacaktı.

Sonunda gitmek için ayağa kalktığında Adam da ayağa kalktı ve ona eşlik etti. Sonra Colton gelip yanıma oturdu.

"Okumak zorunda değilsin," dedi. "Yardıma o l a c a k s a lanet olası ateşte yak. İçinde ne varsa zaten saçmalık olduğunu biliyorsun. Bryony sana ondan bir mektup yazmasını istediğini söyledi ama o hiç yazmadı. Bunlar onun sözleri. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Elbette haklıydı. Ama hastalıklı merakım onu öylece yakamayacağım anlamına geliyordu. Ne yazdığını okumam gerekiyordu. Kanepeye oturdum, kâğıdı açtım ve sözlerini okudum.

Will,

Siz bu mektubu okuduğunuzda ben gitmiş olacağım. Bu hafife aldığım bir karar değil. Aslında, bu hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Sana bu mektubu bırakmak istedim çünkü bir şeyi bilmene ihtiyacım var. Mutlu bir hayat sürmedim. Zaman içinde pişmanlık duyduğum anlar, yaptığım şeyler, söylemem gereken ama asla söylemediğim sözler var. Ama bilmeni istediğim tek şey şu... Senin hayatımda olman her şeyi değiştirdi. Karanlık, gri, sefil hayatımı renkli, harika, umut dolu bir şeye dönüştürdün. Seni düşündüğümde bu kelimeyi çok kullanıyorum. Umut. Çünkü sen busun, bana verdiğin şey bu.

Yarının daha iyi bir gün olabileceği umudu. Her şeyin yoluna gireceğine dair umut. Çünkü sen oradasın. Sen benim umudumsun, Will.

Ve bunun için her zaman minnettar olacağım. Senin için her zaman minnettar olacağım.

Beni bulmaya çalışma. Hazır olduğumda, sana geri döneceğim. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Umudumu canlı tutmana ihtiyacım var. Çünkü bunu kaybedersek, her şeyi kaybederiz.

Sonsuza kadar ve
daima, Bryony'n.

Mektubu katladım ve cebime attım. İçimde duygular savaşıyordu, mektupta yazılanlarla ilgili çelişkili duygular, çünkü mektubu okuduktan sonra bir şeyin farkına varmıştım. Bu Bryony'den gelen bir mektup değildi. Benimle konuşan onun sesi değildi. Onun sesiydi. Sessiz çocuktan gelen bir mektuptu. Bana ne kadar çok

Bir gün onun için geri d nebileceğim umuduna tutunmuştım. Ona yardım edeceğim. Ama asla yapmadım. Ve bu kabullenmem gereken bir şeydi.

Bir canavarın yaratılmasında rol oynamıştım. Taskmaster benim yüzümden doğmuştu, tıpkı o adamların intikamını almak için yaratıldığı gibi.

Ayağa kalktım, Bryony'ye gidip olanları anlatmaya hazırdım. Umduğumuz gibi bir son değildi ama en azından bıçak yarasının son darbe olduğunu bilmek bile bir şeydi. Bu onu öldürmüştü. Bunun ona da yardımı olacağını biliyordum. Babasına, kendisine ve bize yaptıklarının bedelini ödetme yolu. Ama aynı zamanda, daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu hissediyordum. Daha fazlasını hak ediyorduk.

Her şeyden sonra, bu son olamaz mıydı?

Sonsöz I

Bir Yıl Sonra

"Biliyor musun, soyadımı değiştirmek ve yeni bir başlangıç yapmak istediğimi söylediğimde, bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim." Bee, Brinton Malikânesi'nin nikâh dairesinin merdivenlerinde karşımda duruyordu ve yere kadar uzanan ipek, fildişi elbisesi içinde kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Koyu renk saçları dalga dalga çıplak omuzlarına dökülüyordu ve yemin ederim onu hiç şu anki kadar güzel görmemişim.

"Ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim başka bir kadın olmadığını söylediğimde ciddiydim," diye karşılık verdim, kolumu uzatarak onu tutmaya hazırdım.

"Ve dışarıda herkes için birileri olduğunu söylediğimde, bunun senin için hep bir psikiyatrist olduğunu düşünmüştüm." Omuz silkti. "Ya da bir hücre arkadaşı. Ama şimdi haklı olabileceğini düşünüyorum. Bu" - parmağını sallayarak ikimizin arasını işaret etti ve bana bakarken gülümsemesi yumuşadı- "işe yarıyor."

"Tabii ki işe yarıyor," diye cevap verdim ona ukala bir gülümsemeyle. "Kusursuz bir zevkin var ve ben de karşı konulmazım. Eninde sonunda seni yıpratacağımı biliyordum."

Göz kırptım ve onu arkadaşlarımızın ve ailemizin bizi beklediği binaya götürdüm.

Düğünümüze çok fazla insan davet etmemiştik. Sadece kardeşlerim Adam, Colton, Devon, Tyler, annem ve olanlardan sonra daha da yakınlaştığım kardeşim Frankie vardı. Bee'nin kız kardeşleri Shelley ve Kate, ayrıca annesi, Rosie teyzesi ve Paula adında bir aile dostu vardı.

Görünüşe göre Paula birkaç hafta önce Bee için bir okuma yapmış ve ona geleceğinde bir düğün olduğunu söylemişti. Bee onun kız kardeşi Shelley'yi kastettiğini düşünmüştü ama ben daha iyi biliyordum. Onu şaşırtmak ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmek hoşuma gidiyordu.

O okumaya gittiğinde ben çoktan nikâh dairesini tutmuştum. Davetiyeleri, çiçekleri ayarlamıştım. Her şeyi ayarlamıştım. Bee'nin tek yapması gereken evet demek, bir elbise almak ve o gün gelmekti. Şanslıydım ki, gelmişti. Ve bugün bunu resmileştirdiğimizde ve o Bayan Stokes olduğunda, bunu kutlamak için The Sanctuary'de büyük bir parti düzenleyecektik.

Onu şaşırtma konusunda daha iyi olmayı hayatımın misyonu haline getirmiştım ve bugün kesinlikle önceki çabalarımı geride bıraktı. Görünürde ne b i r ördek göleti, ne bir Baywatch can simidi ne de bir çift kırmızı yüzme şortu vardı. Şu andan itibaren sürprizlerim onun ihtiyaçlarına göre şekillenecekti. Her şey onun içindi.

Lobiden geçip ahşap panelli koridordan yürüyerek Colton ve Shelley'nin evlenmemiz için ayırttığım odanın dışında bizi bekledikleri yere geldik. Onlar, şu anda ellerinde tuttukları diğer iki özel konukla birlikte tören için şahitlerimizdi. Tyson ve Tiny'nin bizim için yüzükleri taşımasına izin vermek gibi çılgınca bir fikrim vardı. Bazı insanlara klişe gelebilirdi ama umurumda değildi. Bu köpekleri seviyorduk ve günümüzün bir parçası olmalarını istiyordum.

"Hazır mısın kardeşim?" Shelley, Bee'ye sert bir bakış atarak sordu.

"Geri çekilip David Hasselhoff'un hâlâ bekâr olup olmadığına bakmak için son şansın. Kırmızı mayoyu ne kadar sevdiğini biliyorum," diye araya girdi Colton, ona göz kırparak.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi Bee. "İçerisi hariç." Kapıya doğru başını salladı ve kolumu sıktı. Sonra bana döndü ve gülümseyerek göğsümün daralmasına neden oldu. "Ee, ne düşünüyorsun güzel çocuk? Evlenmeye hazır mısın?"

"Seni omzumun üzerinden atmaya ve kime ait olduğunu göstermeye hazırım." Sırıttım. "Ama önce yemin ve yüzük işini halledeceğim, sadece resmi olduğundan emin olmak için."

"Çok otoriter," diye takıldı Bee, içeride bizi bekleyen, hepsi takım elbise ve elbise giymiş konuklarımızın bulunduğu odaya açılan çift kapıdan geçerken. Her sandalyenin arkasına mavi çiçekler ilâştirilmişti ve yürümemiz için küçük bir koridor hazırdı.

"Ben buna agresif iddialı diyorum. Ama otoriterlik de işe yarar," diye fısıldadım. "Şimdi kışını koridordan aşağı indir ki

Bayan Stokes."

O da bana sırtıttı ve sevdiklerimizin yanından geçerek kayıt memurunun önüne kadar yürüdük. Tyson mükemmel bir şekilde davrandı ve Colton'ın ayaklarının dibine oturdu. Tiny, Bee ve benim üzerime atlamaya çalışınca Shelley onu sakinleştirmek için kucağına aldı.

Nikâh memuru, "Bayanlar ve baylar, bugün buraya William ve Bryony'nin düğününü kutlamaya geldiğiniz için teşekkür ederiz," diye anons etti. "Benim adım Abigail ve bugün sizin için töreni ben yöneteceğim."

Nikâh memuru aşk, evlilik ve söz verme hakkında bir konuşma yaptı. Sonra gülümseyerek bize döndü ve birbirimiz için yazdığımız yeminleri söyleme sırasının bizde olduğunu söyledi.

Nikâh memuru "Bryony, ilk sen başlamak ister misin?" diye sordu ve Bee sinirlerini yatıştırmak için bir nefes alarak başını salladı. Sonra konuşmaya başlarken gözlerimin içine baktı.

"Will, seni bugün ve hayatımın sonuna kadar her gün seveceğime söz veriyorum. Esprilerini anlatmana izin vereceğim ve bazen güleceğim bile. Yaptığın her şeyde seni destekleyeceğim ve seninle birlikte olmadığım sürece Netflix'te izlediğimiz dizinin bir sonraki bölümünü izlemeyeceğime söz veriyorum. Ama... eğer hata yaparsam, tekrar izleyeceğim ve sırf senin için görmemiş gibi yapacağım.

"Tartıştığımızda ve skor tuttuğumuzda can sıkıcı olmayacağıma söz veriyorum... çünkü ikimiz de biliyoruz ki her zaman ben kazanıyorum."

"Ben her zaman senin kazanmana izin veririm," diye araya girdim, sessiz bir kahkaha dalgası eşliğinde.

"Biliyorsun." O da bana sırtıttı. "Ve bunun için seni seviyorum. Ayrıca beni parmağında oynattığını herkese göstermek için yüzüğünü takacağıma söz veriyorum."

"Bence tam tersi," diye ekledim ve o da başını bana doğru eğdi.

"Göreceğiz." Bir an durakladı, sonra gözleri doldu ve şöyle dedi: "En iyi arkadaşım ile evlendiğime inanamıyorum. Her gün seninle uyanacağıma ve sonsuza dek seninle olacağıma. Kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum. Seninle utanç verici bir şekilde yaşlanmak için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Will. Asla değişme, lütfen, çünkü seni olduğun gibi seviyorum. Ve buna durmadan konuşman da dahil."

Kıkırdadım, sonra onu öpmek için eğildim, Colton'ın, "O kısma henüz gelmedik," diye şaka yaptığını duydum.

Bir adım geri çekildim, terli avuçlarımı pantolonumun ön kısmına sildim ve derin bir nefes aldım, yeminlerimi etmeye hazırdım ve umarım onları mahvetmemişimdir.

"Bryony, ben hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmadım."

Colton fısıltıyla, "Saçmalık, hiç susmuyorsun," diye bağırdı ve ben sıırttım. Bee de öyle.

"Ama bugün çatılardan seni ne kadar çok sevdiğimi haykırmak istiyorum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu. Hayatımın geri kalanını sizinle geçirmek için sabırsızlanıyorum Bayan Stokes.

"İhtiyacınız olduğunda başınızı okşayacağıma ya da ayak masajı yapacağıma söz veriyorum. Küçük şeylerin önemli olduğunu biliyorum ve benim sihirli ellerim var."

"Öyle," diye cevap verdi bana sinsice göz kırparak.

"Sabahtan akşama kadar ve gece boyunca uygun gördüğün şekilde kullanman için senin için hazır olacağım. Eğer anlaşılmadıysa, ben seninim. Kullan beni. Lütfen."

Başını arkaya attı ve yüksek sesle güldü. "Anlaşıldı."

"Köpeğin ve senin arkasını temizleyeceğim. Kendi arkamı toplamakta pek iyi olmayabilirim." Omuz silktim. "Ama ilerleme kaydediyorum."

"Gayet iyi gidiyorsun," diye cevap verdi.

"Seni her gün şaşırtmaya devam edeceğime söz veriyorum, bana müshil kahvesi ikram etmene neden olan berbat türden değil, yüzüne bir gülümseme yerleştiren iyi türden. Bir sonraki adımda ne olacağını görmek için seni heyecanlandıran türden. Dinleyeceğim ve bana ihtiyacın olduğunda elini tutacağım. Korktuğunu hissettiğinde, şeytanlarınla savaşmaya hazır bir şekilde orada olacağım. Çünkü o şeytanlar benim de şeytanım ve onlar yok olana kadar rahat etmeyeceğim. Seni seviyorum Bee ve seni her zaman el üstünde tutacağım. Senin için ölürüm."

"Biliyorum," diye hıçkırdı ve yaşadığımız her şeyi düşündüğünü biliyordum. Hâlâ aklımdan çıkmamasından nefret ediyordum ama bu bizim hikâyemizdi, bizim geçmişimizdi. Onu değiştiremezdik ama ondan yükselebilirdik.

"Karanlığı ben alırım," dedim ona. "Bırak onu ben taşıyayım, sen ışığı hak ediyorsun. O senin, al onu. Ve birlikte çılgın olalım."

Aptalca seçimler yapalım ve bunlara gülelim. Bonnie ve Clyde çılgınlığı değil, daha çok Aptal ve Salak gibi."

"Teşekkürler." Güldü.

"Ben Aptal'ım, belli ki." Göz kırptım. "Kibar olmayı unutalım. Susmayacağız; istediğimiz kadar gürültücü olacağız. Herkesin izlediği, hakkında konuştuğu, kışkırdığı o çift olacağız. Çünkü o insanlar? Sonuna kadar hayatlarının en güzel anlarını yaşarlar. Birbirlerini mutlu etmekten başka bir şey umurlarında değil. Ve ben de bizim için bunu istiyorum. Buna söz veriyorum. Ölüm bizi ayırana kadar, seni mutlu eden adam olacağım." Ellerini tutmak için öne doğru uzandım. "Şimdi Tiny sandalyelerin arkasındaki çiçekleri sulamaya başlamadan önce bunu resmileştirelim."

Herkes güldü ve Shelley Tiny'i yere yatırdı, böylece ben de eğilip Bee'nin yüzüğünü yakasına takılı keseden alabildim. Bee de aynısını yaptı, Tyson'dan benim yüzüğümü aldı ve sevdiklerimizin önünde durduk, yüzüklerimizi değiştirdik ve nikah memuru "Sizi karı koca ilan ediyorum" derken gülümsedik.

Milyon yıl geçse de birinin kocası olacağım aklıma gelmezdi. Ama iyi hissettirdi. Çok iyi hissettirdi. Öne doğru eğildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzımı yüzüne kapatıp onu öptüm. O anda hissettiğim her sevgiyi o öpücüğe döktüm. Her sözümü ve umudumu. Dudaklarım onunkileri sıyrırken fısıldadım: "Her zaman sendin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Başka hiç kimse olamazdı."

Sonsöz II

"İ az önce köpeklerle yapılan en şirin düğünü yönettik," diye duyurdum ofise geri dönerken.

"Köpekler mi?" Jess kaşlarını saç çizgisine değdirerek cevap verdi. "Şimdi de köpeklerle mi evleniyoruz?"

"Hayır, aptal. Düğünde yüzükleri taşıyan köpekleri vardı demek istedim. Hem de iki tane. Yetişkin bir rottie ve yavru bir köpek. Çok tatlıydı."

"Bana mükemmel bir düğün gibi geldi," dedi ağımızı tamir eden IT elemanı masamın altından.

"Öyleydi," diye cevap verdim ve bana bakmak için altından sürünerek çıktı.

"Köpekler özeldir." Gülümsedi. "Onlar bir hediye. Biz köpekleri hak etmiyoruz. Onlar bizim için fazla iyiler."

Başımı salladım, bir bakıma hak veriyordum ama köpekleri hak ediyorduk. Yani bazılarımız hak ediyordu.

"Senin köpeğin var mı?" Ayağa kalkıp yanında getirdiği dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladığında ona sordum.

Bana bakmak için döndü.

"Hayır. Çok fazla seyahat ediyorum. Ama köpekleri olan insanlar tanıyorum. Köpekleri sevmenin bizim için iyi olduğunu biliyor muydunuz? Onlar için de iyi. Hem köpekte hem de insanda iyi hissetme hormonu salgılanır. İkinizin de ruh halini biraz yükseltir."

"Bu çok şirin. Bu fikre bayıldım!" Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim, o da hafifçe sırttı ve sonra dizüstü bilgisayarına odaklanmak için bana sırtını döndü.

Yazarken, dövmeli ellerinin klavyenin üzerinde uçuştığını fark ettim ve baktığımın farkına vardım. Ellere karşı bir zaafım vardı. Erkeklerin elleri her zaman çok seksi görünürdü, ama onunki gibi dövmelerle kaplı olduklarında daha da seksi. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, yazmayı bırakıp tekrar bana bakmaya başladığını fark etmemiştim.

"İlginç dövmelelerin var," dedim, saçma gözlemim karşısında anında kendimi aptal gibi hissederek.

"Dövmelere bayılıyor," diye araya girdi Jess ve sonra bilgi işlemcinin arkasından kaşlarını bana doğru salladı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece masama doğru eğildi ve yanımdan uzanarak masamdan bir kalem aldı, sonra bana gülümsedi ve yemin ederim bir kelebek sürüsü midemi, kalbimi ve belki de ciğerlerimin bir kısmını işgal etti. Nefes almak zorlaşmıştı.

"Boynundaki." Sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi boynunu işaret ettim. "Aynı anda hem korkutucu hem de havalı. Örümcek ağı ve 'ölüm' kelimesi. Bunu nereden buldun?"

Hemen cevap vermedi, sadece doldurduğu bir forma bir şeyler karaladı. Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum. Ne halt ediyordum, onun vücut sanatı seçimini mi sorguluyordum? Yer yarılısın ve beni bütünüyle yutsun istedim.

Ama sonra konuştu ve sesinin derinliği ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"O zamanlar bunun havalı ve sinirli olduğunu düşünmüştüm." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Sonra arkasını döndü, ben masamda otururken yine bana doğru eğildi, soğukkanlı davranmaya çalıştı ve kalemi yerine koymak için kolunu benimkine sürttüğünde yemin ederim kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neden? Seni korkutuyor mu?"

Bunu sorma şekli, gözlerindeki o sinirli karanlığın bir ipucu ile ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oldu ve başımı salladım.

"Korkutucu şeyleri severim," dedim ve o da sırıttı.

"Hoşlandığı şeyi itiraf etmekten korkmayan kızları severim."

"Ah, yeter artık," diye homurdandı Jess. "Sadece numaralarınızı değiştirin ya da bir randevu ayarlayın. Sonra bu tuhaf çiftleşme ritüelini kendi zamanınızda yapabilirsiniz."

Jess gözlerini devirdi ama o dönüp bana bakana kadar ona ters baktım ve sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Mister Dark-Broody-Tattoo-God numaramı istemeyecekti ve beni nazıkçe bırakacağını umuyordum ama buna ihtiyacı yoktu.

"Sanırım bunu başarabilirim," diye o kadar seksi bir sesle geveledi ki oturduğuma sevindim; ayakta olsaydım dizlerim vücudumu tutamazdı çünkü artık jöleden yapılmışlardı.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Abigail," diye cevapladım nefes nefese.

"Tanıştığımıza memnun oldum Abigail. Ben Isaiah. Daha sonra boş musun?"

"Evet." Bir şey söylemesini, beni nereye götüreceğini ya da nerede buluşacağımızı söylemesini bekledim. Ama o sadece sırtıttı, dizüstü bilgisayarını kapattı, eline aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi ve beni plansız, randevusuz, nefes alamadan ya da aklı başında bir insan gibi düşünmeden bıraktı.

"Bu da ne demek şimdi?" Kapıya bakmakta olan Jess'e döndüm, en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Sanırım sana sürpriz yapmak istiyor." Sonra hınzırca sırtıttı. "Dövmeleri var, kötü çocuk havası var ve bir köpek sever. Senin için mükemmel bir erkek."

Jess'in sözleri kulaklarımda çınlarken az önce girdiği kapıya dönüp baktım. Erkekler konusunda şansım pek yaver gitmemişti. Her zaman kaybedenleri seçiyor gibiydim ama onun bir işi vardı ve normal görünüyordu. Belki de haklıydı?

"Belki de öyledir." Masamdan kullandığı kalemi aldım ve parmaklarımla arasında döndürdüm. "Belki de Bay Doğru bir gün masanın altından çıkar ve hayal ettiğin tüm kirli rüyalara benzer."

"Buna amin derim." Jess güldü. "Ama içimden bir ses" -kapıyı işaret etti- "böyle bir adamla dizlerinin üzerine çöken sen olacaksın diyor."

"Böyle bir adamla ben olsam yapardım."

Son.

Telif Hakkı @ Nikki J Summers 2023

Will ve Bryony'nin hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Eğer Isaiah'nın sonsuza dek mutlu olması gerektiğini düşünüyorsanız, bana haber verin. Bunu sizden duymayı gerçekten çok isterim.

Tyler'ın hikayesi için [buraya tıklayın](#)

Beş dakika, bu kadar süreceğini düşünmüştüm. Gir, çık. İş bitti. Dört... silah kafama doğrultulmuştu. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Üç... yaşındaydı ve biz duvarda borulara zincirlenmiş bir şekilde yerde büzülmüş otururken annesine sarılmıştı.

Sonunda benim zamanım geldiğinde iki seçeneğim vardı. Ya her şeyi olurluna bırakacaktım ya da sahip olduğum her şeyle savaşıacaktım.

Bir... bölünmüş ikinci o değişti ve Kurs .
benim Hayat.

sonsuz dek.

Yazar Hakkında

Nikki J Summers, *Peaky Blinders*'ın memleketi olan Birmingham'da doğup büyümüş bir İngiliz yazardır. Şu anda Staffordshire'da kocası, iki çocuğu, Poppy adında bir cavapoo ve Cookie ve Blaize adında iki gine domuzu ile birlikte yaşamaktadır.

Kadın kahramanlarını kurtarmak için dünyayı yakabilecek ahlaki açıdan gri kahramanlar hakkında İngiltere merkezli yeni yetişkin ve karanlık romantizm hikayeleri yazıyor. Bu kahramanlar genellikle kendilerini kurtarırlar, ancak kahramanlar her zaman yanlarındadır ve kibritleri tutarlar.

Tıpkı askerleri gibi o da pek çok maske takıyor; öğretmen, aşk romanı yazarı, eş, anne, kız evlat, kız kardeş... Liste sonsuz ama o her birini takmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda, onu iyi bir kitapla kıvrılmış ya da bir Netflix kutu setini bingling yaparken bulabilirsiniz.

Okurlardan haber almayı çok seviyor, bu yüzden lütfen iletişime geçmekten çekinmeyin.

[Okuyucu Grubu](#)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Oyuncu](#)

[İçeriği](#)

[Nikki J Summers yazarının diğer](#)

[kitapları](#)[Playlist](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Epigrafi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Sonsöz I](#)

[Sonsöz II](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

